

KORNELIUS NOVAK

Ho Ho! Är du vaken?

PÅ MÅNGA ORTER ANAR
JAG EN LÄNGTAN EFTER
ÄKTA VÄCKELSE OCH PÅ
MÅNGA ORTER ÄR DEN
REDAN I FULL GÅNG

VÄCKELSE

KORNELIUS NOVAK

UTGIVARE:
© GIHON PUBLISHING
POSTFACH 1309
D-71522 BACKNANG
LITERATUR@GIHON.DE

PRINTED IN GERMANY

Innehåll

Förord	5
Hunger	7
Jesus prövar oss	14
En av Jesus principer	20
Glada, uppspelta och förhårdade	24
Mer än under	26
Är det verkligen så enkelt?	33
Konkret ledning	45
Bruket av namnet Jesus	54
Guds välsignelse i svåra tider	60
Guds enda gåva	65
Det största undret någonsin	73
Den helige Andes verkan vid väckelse	77
Räddande tro	87
Två verk som Gud utför	95
Man kan ha rätt och ändå handla fel	117
Hur kan vi arbeta för en verklig väckelse?	124
Tillägg	126

Förord

Sedan mer än 20 år är jag verksam som förkunnare och jag kan försäkra dig att min längtan efter äkta väckelse är mycket stor. Jag har under den tid jag tjänstgjort haft privilegiet att få lära känna hundratals församlingar och samfund i många olika länder. På många orter anar jag en längtan efter äkta väckelse och på många orter är den redan i full gång.

Jag har varit med om otaliga väckelsemöten och har också medverkat i många. Det jag hört och upplevt har ofta gjort mig skeptisk. När jag jämför det som hänt på dessa möten med det som står i Bibeln, så passar det helt enkelt inte ihop. Enligt min åsikt förekommer det många missförstånd, falska föreställningar, ensidig förkunnelse och vilseledande mål under ämnet väckelse. Bakgrunden till att detta budskap ligger mig så varmt om hjärtat, är det faktum att jag på många ställen fått ett starkt intryck av att många trossyskon är besvikna och missmodiga.

För några år sedan lät sig många svepas med. En gästtalare kom och berättade om de väldiga väckelser och under han upplevt på någon annan ort. Sedan profeterade han om väckelse också för denna ort och alla ropade: "Halleluja!". Ändå uteblev den efterlängtnade väckelsen, och bland de få som blev kvar har en besvikelse och tillnyktring brett ut sig.

Risken finns att vi på grund av besvikelser ger upp tron på väckelse, eller så kan vi försöka gå till botten med det hela en gång för alla. Min förhoppning är att vi tydligare ska se vad Guds ord säger om detta ämne, så att vi kan tillägna oss äkta väckelse, och inte hänga fast vid bluffar och besvikelser.

Jag skulle förmodligen inte syssla med detta ämne om Gud inte lagt det på mitt hjärta. För några år sedan läste jag ännu en gång det ställe i Bibeln där Jesus mättar fem tusen män. Jag ville hop-

pa över den delen, eftersom jag hade läst den så ofta, men plötsligt var jag klarvaken.

Guds Ande uppmanade mig att läsa detta avsnitt uppmärksamt, och medan jag läste gav han mig ett budskap som slog ner i mig som en bomb. Jag gick i bön om saken. Budskapet Gud gav mig är särskilt riktat till dem som intresserar sig för äkta väckelse. Jag vill börja med denna uppenbarelse och särskilt trycka på några punkter som är viktiga i samband med ämnet väckelse. Gud vill faktiskt använda oss i sitt verk idag.

Jag skulle vilja påpeka att jag har gjort det till en principiell grund att skapa information baserad på Bibeln, och inte först och främst på erfarenheter eller åsikter som jag hört från andra människor. Av den anledningen tänker jag börja med vad Guds ord säger och inte med mina personliga erfarenheter av Guds ledning, helande eller väckelse. Målet med denna bok är att de bibliska grundprinciperna ska bli tydliga.

Då kör vi!

Hunger

Utgångspunkten för berättelsen om Jesus när han mättar fem tusen män är det faktum att Jesus och lärjungarna var trötta och hungriga (Matt 6:31-36). Folkmassor trängde sig fram till Jesus. Han förkunnade Guds ord, därefter utförde han detta under. Men det undret kunde inte stilla hungern.

Precis så är det. Vi är omgivna – andligt sett – av hungriga människor. I berättelsen om den förlorade sonen berättar Jesus att det var hungersnöd i landet (Luk 15:14). Vi måste förstå det andligt. Han talar om det fenomen, som varje människa känner till. I oss finns ett tomrum, som inte kan mättas av något världsligt. Ju mer man har desto mer vill man ha. En tysk rockgrupp sjunger om det. De räknar upp allt de har: Bilar, hus, kvinnor, droger och i refrängen ställer de, fyllda med frustration, frågan till sina fans: ”Varför blir vi inte mätta”?

Hur många tolkningar har inte gjorts av låten ”*I can't get no satisfaction*”? Det är precis det som alla upplever. Vi lovas tillfredsställelse av någonting, som begäret önskar. När vi inte uppnår detta så känner vi tomhet. Vi drar vidare till nästa begivenhet, men ingenting i världen kan ge oss en varaktig tillfredsställelse.

Saken är ganska enkel. Föreställ dig att du är törstig och någon kommer och erbjuder dig en pizza. Vad spelar det för roll? Törst är av en helt annan kategori. Du kan inte ersätta vatten med hundra pizzor. Det är precis detta som det handlar om här. Jesus är livets vatten. Han är livets bröd. Han är världens ljus. Det finns ingenting i världen som vi kan ersätta Jesus med.

Det finns två grundläggande kategorier. Skaparen och skapelsen. Gud, som skapat denna värld, kan ju inte vara en del av sin egen skapelse. Jag byggde en gång en motorcykel, men du kan inte hitta mig i bakluset. Du kan inte analysera mig i växeloljan. Jag, som byggare av motorcykeln, är i grunden helt annorlunda. Detta annorlundaskap, som Gud utgör i förhållande till allt skapat, kallar Gud själv för ande. Gud är ande och han har skapat oss människor till sin avbild. Gud vill leva med oss i harmoni. Gud har investerat i oss!

”Ty i honom skapades allt i himlen och på jorden, det synliga och det osynliga, tronfurstar och herradömen, makter och väldigheter. Allt är skapat genom honom och till honom.” Kol 1:16

Vi är skapade för Jesus. Ingenting i skapelsen kan ersätta Jesus i ditt liv. Bara ett liv i harmoni med Gud kan uppfylla dig och ersätta detta vakuum med en frid, som inte ens hela världen kan ge dig. Jesus vet det. Hans mål är att göra det begripligt för oss människor, vem han egentligen är och att endast han är det sanna livet. Jesus vill att vi människor ska förstå att vi behöver honom. Detta var hans avsikt med att mätta de fem tusen.

”Guds bröd är det bröd som kommer ner från himlen och ger världen liv. De sade till honom: ’Herre, ge oss alltid det brödet!’ Jesus svarade: ’Jag är livets bröd. Den som kommer till mig skall aldrig hungra, och den som tror på mig skall aldrig någonsin törsta.’” Joh 6:33-35

Kanske tänker du: “Härligt, men folket i min trakt verkar inte ha någon hunger. Det finns ju knappt någon som är intresserad av Jesus.” Men tänk nu efter! Vilken är den värsta hungern? När jag är hungrig och vet att det snart finns något att äta så är det inte så farligt, men om jag är hungrig och det inte finns något att äta, då är hungern värre. När hungern blivit så stark att jag börjar gnaga på mina skor är hungersnöden i full rullning.

Jag föddes i Rumänien i Ceausescus diktatur, och där kunde människor stå i kö från klockan 4 på morgonen för att få en liter

mjölk, men trots detta fick de ofta gå hem med en tom kanna. Man blandade sågspån i mjölet, för att det skulle räcka längre. De människor som finns runt omkring oss är hungriga. De menar att det inte finns något att äta. De försöker att stilla sin hunger med materiella ting. MER av allt! Se, höra, uppleva och prova mera, se bättre ut, resa oftare, vara starkare, mer extrema, häftigare... Begäret suger människor allt längre in i materialism, sexuella avvikelser och ockult mygel.

I åratal tänkte jag att ingen var intresserad av Gud, eftersom så få kom till de träffar vi bjudit in till i församlingen. Men Gud övertygade mig om sanningen.

Genom att begå en svår synd och köra bil när jag var 17 år och skada en cyklist svårt, kom jag inte bara att drabbas av svåra skuld-känslor, utan drabbades också ekonomiskt. För att betala denna skuld började jag som dörrvakt på ett diskotek. Det jag upplevde där ställde alla tidigare tankar på ända. Jag hade förväntat mig allt, men inte det som hände. På oväntade sätt kom allt fler människor att tala med mig om Jesus. Det var nämligen så att jag började söka sätt att göra det säkert för mig, för arbetet där var livsfarligt. Jag beslöt därför att göra följande: behandla alla rätt, inte stjäla, inte ljuga, inga droger, inga kvinnoaffärer, alltid var ärlig, inga tvivelaktigheter.

Jag hade redan tillräckligt med problem. Detta tycktes vara den enda vägen för mig att inte ställas mellan två fronter, eller att skaffa mig onödiga fiender och vidare problem. För mig var det fullständigt normalt, eftersom jag hade en kristen uppfostran och hade bestämt mig för ett liv med Jesus när jag var 14 år. Men för de människor som jag hade att göra med där, var jag onormal. Det insåg jag. Det uppstod hela tiden märkliga situationer. En gång fann jag pengar på marken vid ingången. Kassan var redan sammanräknad, så jag tog med dem till chefen. Jag kommer aldrig att glömma hans förbluffade blick. Aldrig någonsin hade någon kommit tillbaka med pengar till honom. Jag fick först se-

nare kännedom om att mina kollegor varenda kväll tog lika mycket ur kassan som de officiellt tjänade. Det visste chefen också, men han brydde sig inte. De verkliga pengarna fixade han genom droghandeln och diskot fanns där bara för att kunna tvätta pengarna. Och så kommer jag tillbaka med pengar!

Mina kollegor hade nya kvinnor varje kväll. De kunde inte fatta att jag avböjde alla erbjudanden. Hela tiden kom kvinnor och sa: "Vill du vara min skatt inatt?" Jag sa alltid: "Nej tack!" Många blev sårade och frågade: "Är jag inte tillräckligt vacker?" Då sa jag alltid: "Det har inte med saken att göra. Jag tror på Gud och Gud är kärleken. Därför tror jag på den sanna kärleken. Jag kommer aldrig att missbruka en kvinna för en natt. Du är mer värd än så!" Många frågade vilka droger jag tog. Men när de begrep, att jag verkligen menade allvar, såg de på mig med en blick som jag aldrig glömmer. Alla drömde om den sanna kärleken, men de var vilseförda och tänkte att den inte fanns. De gav sig hän åt lustar och begär och blev allt tommare och mer otillfredsställda. Vid sådana tillfällen och även andra blev det alltid tal om min tro, och vad hände då? Jo, det lät tala om sig. Allt fler människor kom och ville tala med mig om detta ämne. Alla hade samma frågor: "Vad är livets mening? Finns det något gudsbevis? Hur kan Gud vara rättvis? Varför släpper han inte en blixtnedslag över alla terrorister om han är allsmäktig? Hur kan jag leva mitt liv fullt ut?"

Det kom människor med olika bakgrunder och alla ville prata. Rockmusiker, dörrvakter, kampsportare, hallickar, prostituerade, transvestiter, homosexuella, maffiafolk och många andra. Det kom att utveckla sig så att jag satt med min Bibel vid ingången till diskot och pratade med människor om Jesus. De flesta var dock rädda att ställa sina frågor öppet, och precis här ligger problemet. Alla har dessa frågor i sitt hjärta. Samtidigt är man rädd att prata om dem, eftersom det ses som en svaghet. Jag var ofta hos en kriminell motorcykelklubb och med tiden kom ALLA till mig, fast enskilt, för att tyst och stilla i hemlighet ställa sina frågor. I grupp, inför de andra, betedde de sig som om de knappt

kände mig. En gång satt huliganbossen från Stuttgart flera timmar bredvid mig framför diskot med korsade armar och när vi ett ögonblick var ensamma sköt det ur honom som ett pistolskott: ”Stämmer det verkligen att du tror på Gud?” Jag sköt tillbaka: ”Du också?” Han blev lite skakad och såg sig om på alla sidor och sa: ”Ja, men jag förstår mig inte på Gud. Hela året gör vi en massa skit och sen går vi i kyrkan, tänder ett ljus och sen är allt bra. Gud kan väl inte var så dum...?”

Jag förstod att jag fullständigt hade misstagit mig. Vi hade totalt missat detta i församlingen. Vi menade att människor inte var intresserade av Gud, men alla har samma frågor, alla bär samma andliga hunger inom sig. Det är en våldsamt hungersnöd. Även här i Sverige.

Varför kommer så få när vi bjuder in till olika aktiviteter?

Det kan finnas otaliga orsaker. Men ett par är mer utbredda i västra Europa. Första skälet är att många människor kan helt enkelt inte tänka sig att Jesus är svaret på deras frågor. Många har inga positiva erfarenheter av kyrkan. De har varit där, de blev kanske konfirmerade, men de har aldrig hört Jesus förkunnas på det sätt som Jesus själv vill. När de bjuds in till evangeliska möten så tänker många: ”Jesus har jag redan provat och det gav mig ingenting...”

Det finns även en annan orsak. Jag har ofta hört människor säga: ”Ni kristna är hycklare allihopa.” Många har tyvärr dåliga erfarenheter av kristna. Jag bidrog ju själv till intrycket av att kristna är hycklare i och med olyckan. När jag vid det tillfället satt i polisbilen, gick många skolelever förbi olycksplatsen och stirrade på mig. Jag hade bekänt mig till Jesus på skolan, lett en bibelcirkel på skolan, och nu detta. Jag såg deras förebrående blickar. Det var som om de alla sa: ”Och du ska vara en kristen? Vi tror inte på Gud, men något sånt här skulle vi aldrig göra!” Jag riktade denna förebråelse mot mig själv. Utan Guds nåd hade det varit slut med mig. Men det finns kanske fler orsaker till att många tänker att alla kristna är hycklare? Jag frågade Jesus en gång hur jag skulle möta

detta angrepp. Jesus visade mig ett annat skäl. Många unga människor har lärt sig att rabblat sin trosbekännelse i kyrkan för att få pengar eller andra fördelar. Jag var den enda i min klass som inte konfirmerades. Alla andra stod där i vackra kläder i kyrkan och ljög och hycklade. Ingen av dem trodde faktiskt på Jesus. Nästa skoldag berättade de för varandra vilka fina gåvor de hade fått.

Många människor har endast denna erfarenhet av kyrkan och av Jesus. De eggades av varandra att bli hycklare, när de läste sin bekännelse och fick sina presenter. Kan det vara så att många människor därför tycker att alla kristna är hycklare, eftersom de själva har fostrats i kyrkan till att vara hycklare? Människor är ju benägna att alltid utgå från sin egen ståndpunkt.

Det svaret har jag gett till människor som har velat kalla mig för hycklare, när vi haft evangeliska kampanjer. ”Kan det vara så att du menar att kristna är hycklare eftersom du själv, vid din egen konfirmation, framstod som en sådan och bara gjorde det för att få pengar?” Varje gång har jag sett in i förvånade ögon. Jag har sedan på ett vänligt sätt försökt att förklara för dem att jag är ledsen att de inte fått erfara sanningen om Gud och Jesus, och gjort det känt för dem att det finns ett äkta liv genom Kristus. Sedan har det blivit välsignade samtal med dem, som tidigare menat att alla kristna var hycklare. De hade utgått från sig själva.

Denna rädsla för vad andra kommer att tänka om mig, är starkare än vi kan tro. En gång var vi på plats med MC-Biblar vid en av de största motorcykelträffarna i Europa. En MC-Bibel är Nya testamentet tillsammans med vittnesbörd från MC-förare. Det fanns 60 000 motorcyklister där. Vi hade fått tillstånd att lägga Biblarna på ett bord i ett öltält med plats för flera tusen människor. Sådana dimensioner hade jag aldrig sett förut. Men ingen tog en Bibel. Det satt grupper runt borden och blickarna föll på Biblarna, men ingen vågade ens röra dem. Vilket arbete det hade varit att framställa dem! Vad hade de inte kostat? Vilken möda det hade varit att frakta dit dem och så detta! Jag bad förtvivlat över vad

jag skulle göra. Då kom en tanke: "Ta Biblarna och gå med dem till toaletterna." Det stod genast klart för mig varför. Jag sa till mina medarbetare att samla ihop dem och ta med dem till toaletterna. Naturligtvis argumenterade de emot. "Hur tänker du egentligen? Vet du hur det stinker där? För övrigt tar sig de flesta inte ens fram till själva toaletten."

Men till toaletten gick killarna ensamma. Det var det som var poängen. Och vad hände? Jo, inom några timmar var hela uppsättningen av Biblar borta. Det jag upplevde under de timmarna kommer jag aldrig att glömma. Jag stod där utan att fatta och kunde bara skaka på huvudet. Vuxna män, tatuerade, muskulösa, men rädda. De gick till toaletterna, såg Biblarna och ögonen spärrades upp. De vände sig i alla riktningar för att förvissa sig om att ingen av deras vänner fanns i närheten.

Många grep ivrigt efter en Bibeln, stoppade den i en väska och sprang iväg. Många drog dessutom sina solglasögon och mössa längre ner i ansiktet innan de tog en Bibel. Många gick iväg och kom tillbaka med sin hjälm på huvudet. Detta på grund av ren och skär rädsla för kommentarer från sina så kallade vänner! Men en Bibel ville de ha.

Detta är ett tungt vägande skäl till att människor inte kommer till möten som anordnas. De räds för vad andra ska tycka och tänka. I norra Norge erbjöd jag böcker vid en festival och fick ha ett långt samtal med en kvinna om tron. Hon sa att hon aldrig skulle ha pratat med mig i sin egen stad. Men så sa hon: "Här, i en främmande stad, finns det ju ingen som känner mig"!

Jag menar absolut att varje människa hungrar efter Gud. Varje människa har samma frågor i sitt hjärta, men få av dem kommer till våra möten. Vad ska vi då göra? Vi kan lära oss något från Guds ord.

Jesus prövar oss

”När Jesus lyfte blicken och såg att mycket folk kom till honom, sade han till Filippus: ’Var skall vi köpa bröd så att dessa får något att äta?’” Joh 6:5

Jesus frågade lärjungarna vad de avsåg att göra, men försiktigt nu! Han frågade dem för att pröva dem, och det som är extra viktigt är att Jesus redan visste vad han ville göra.

”Det sade han för att pröva honom, ty själv visste han vad han skulle göra.” Joh 6:6

Se till att du förstår att Jesus då, och även idag, vet precis vad han vill göra på just din ort. Vet du om det? Jesus vet redan vad han vill göra!

Men vad ville Jesus pröva? Han ville se till vem eller vad som lärjungarna skulle sätta sitt förtroende – till sina egna möjligheter och förmågor, eller till Jesus? Lärjungarna föll igenom detta test, för de började räkna pengar. Så är det också idag. När frågan brinner i ditt hjärta: ”Hur ska vi nå tusentals människor?” så är det en fråga som Jesus lagt på ditt hjärta. Från vårt eget ’kött’ skulle en sådan fråga aldrig komma, för köttet är inte intresserat av andras räddning. Denna fråga: ”Vad ska vi göra för att andra ska få höra evangeliet?” kommer från Jesus. Men ta det försiktigt här! Han testar oss. Vad sätter vi vår tillit till? När vi ser på våra möjligheter och förmågor så kommer vi till korta, för Jesus vet redan vad han vill göra. Han har en samlingsplan för hela världen och han har detaljplaner för varje land, varje ort och för varje enskild människa. Jesus har förberedda verk som han vill integrera oss i.

”Ty hans verk är vi, skapade i Kristus Jesus till goda gärningar, som Gud har förberett, så att vi skall vandra i dem.” Ef 2:10

När jag började missionera i motorcykelkretsar, satte vi vår tillit till våra förmågor och strategier, våra motorcyklar, våra muskler och vårt långa hår, våra tatueringar och konserter. Vi menade att vi skulle imponera på ‘rockarna’. Det fungerade inte! Jag hade Europa på mitt hjärta och förväntade mig stora och väldiga ting av Gud, men vi kom inte ens en meter framåt. Ända till den dag då jag förtvivlat gick ner på knä och sa till Jesus: ”Herre, jag kan inte mer! Jag kan inte fortsätta så här. Jag behöver ju inte övertyga dig om att rädda människor. Du dog ju på korset för dem. Du vill så mycket mer att de ska bli räddade än vad jag kan och vill. Men jag klarar det inte längre.”

En kort tid senare fick jag ett telefonsamtal från en man som inte alls hade med motorcyklister att göra. Han sa att Gud hade lagt på hans hjärta att göra en MC-Bibel. ”Vad är det?”, frågade jag. “Ett Nya testamente med vittnesbörd från motorcyklister.” Jag tog mig för pannan! Varför hade jag inte kommit på den idén? Jag frågade honom: ”Hur fick du denna idé?” Han sa att han hade kört på motorvägen och blivit omkörd av en motorcykelklubb. Han bad för dessa människor: ”Herre, vem når dessa människor med evangeliet?” Plötsligt kom idén. En MC-Bibel! Eftersom han inte hade några kontakter inom motorcykelvärlden, sökte han på Internet och hittade mig. För att göra en lång historia kort så finns denna Bibel översatt till 22 språk och i Europa har hundratusentals delats ut. Gud vet vad han gör. Vad var det för illusion, som vi hade till en början, att vi med våra köttsliga strategier och kopierade projekt skulle kunna nå Europa? Gud hade en plan och han måste därför väcka oss och integrera oss i den. Jag jobbade på för att få hela saken i rullning, eftersom jag hade en del kontakter i den kriminella miljön. Idag är hundratals människor upptagna med att dela ut Biblar.

Hur förödmjukande och samtidigt befriande var inte följande berättelse, som utspelade sig i en nordtysk stad. Det hade skett ett

enormt genombrott i den undre världen. Flera rockare kom till tro liksom också drogberoende och prostituerade. Men hur kom det sig? När jag hörde det blev jag mållös. Där fanns en församling som var på utdöende, och som bestod av åtta gamla kvinnor. De hade ingen egen byggnad utan träffades i en gammal skola. Ingen teknik. Ingen pastor. Ingen musikgrupp. Ja, inget som man kunde sätta sitt hopp till. Det föranledde dem till att be. De bad mer och ännu intensivare för människorna i staden. Under den tiden kom Gud att förändra dem. Ville de bara nå fler människor så att rummet blev fullt, eller var de beredda att hjälpa dem? Ville de tvinga in människor i sina egna kulturella föreställningar, eller var de beredda att tänka om? Handlade det bara om att få församlingen att växa, eller var de verkligen beredda att förstå med vilken kärlek Gud sökte de förlorade? Gud var verksam i dem. Väckelsen måste börja i våra egna hjärtan. Vid något tillfälle fick en av systrarna en ingivelse att baka en kaka och ta med den till klubblokalen som ägdes av en kriminell motorcykelklubb. När hon lydigt gjorde detta fick hon frågan: ”Varför kommer du med en kaka?” Hon sa bara: ”Därför att Jesus älskar er.”

Sedan bad de gamla kvinnorna för den här motorcykelklubben och en dag lade Gud på deras hjärtan att bjuda in dem till en evangelisation. Hade man frågat mig då hade jag bara skakat på huvudet utan att förstå. Det var enligt min teologiska utbildning i missionsstrategier komplett vansinne. De flesta rockare har dåliga erfarenheter av skolan. Alltså var själva lokalen dålig och allting annat också. Ingen musikgrupp. Bara gamla sångböcker. Men Gud vare tack så frågade ingen efter mina åsikter. För att göra historien kort så kom rockarna och Gud hade börjat sitt verk. Hela 14 av deras medlemmar kom till tro och många andra människor i deras umgängeskrets såsom droghandlare, prostituerade och hemlösa. Jag träffade en av dessa rockare och ville få reda på hur det kom sig att han kommit till tro. Han berättade sin historia. Jag bjöd sedan in honom till en väckelsekonferens på en

stor bibelskola, när jag predikade där en gång. Framför cirka 1000 människor sa han då i slutet av sin berättelse följande ord: ”Om era moderna byggnader, teknik, musikgrupper osv. är allt ni har att erbjuda, då kommer ni aldrig att nå oss. Men den kärlek som dessa gamla kvinnor visade högg oss i stycken...”

Tänk efter! Kan det finnas något att lära här?

Många år senare fick jag övernatta hos en banktjänsteman. När vi på kvällen satt tillsammans, frågade jag hur han hade kommit till tro. Jag gjorde stora ögon när han började berätta. Han sa att det gick ett rykte om att kriminella rockare hade kommit till tro hos några gamla kvinnor och det gjorde honom nyfiken. Han gick dit. Han sa: ”När jag såg den kärlek som rockarna och de gamla kvinnorna hade för varandra, då bekände jag mig till Jesus.”

Är det inte härligt? Då var väckelsen i full gång.

Jesus vet redan vad han vill göra. Men det måste börja i våra hjärtan. När Gud konfronterade mig med denna sanning, blev jag tvärt avkastad från mina höga hästar. Vad hade vi inbillat oss? Vi som ansåg oss tillhöra Guds specialstyrkor och så blev vi bortspade av en bönegrupp bestående av gamla damer. Jag kan bara tacka Gud för denna härliga förödmjukelse.

Jesus har alltid en plan förberedd! Hur illa är det inte när vi försummar bönen och istället genomför våra egna planer, eller kopierar andra projekt.

Guds folk var alltid i fara. De var alltid omgivna av folk som ville utrota dem. Men vad var den största faran?

”Ve de upproriska barnen, säger HERREN, som rådslår utan mig, som sluter förbund utan att min Ande är med, så att de därigenom hopar synd på synd, de som drar ner till Egypten, utan att ha rådfrågat min mun, för att söka skydd hos farao och en tillflykt under Egyptens skugga. Faraos beskydd kommer att bli till er skam, tillflykten under Egyptens skugga en förödmjukelse.” Jes 30:1-3

”Ve dem som drar i väg ner till Egypten för att få hjälp. De förlitar sig på hästar och förtröstar på vagnar, därför att de är många, och på ryttare, därför att mängden är stor. De vänder inte sin blick till Israels Helige och frågar inte efter HERREN. Men också han är vis, och låter olyckan komma. Han tar inte tillbaka sina ord. Han reser sig upp mot de ondas hus och mot hjälp från ogärningsmän. Ty egyptierna är människor och inte Gud, deras hästar är kött och inte ande. HERREN skall räcka ut sin hand, och hjälparen skall vackla och den hjälpte falla, båda skall tillsammans förgås. Guds folk var alltid i fara att förlora Gud och hans vägar ur sikte när de sökte världsliga hjälpmedel. Egyptiernas krigsteknik var lovande och en människokraft, men här använder Gud hårda ord. Precis så är det också när man bygger en församling, bedriver evangelisation, mission och väckelse. Vi är på avvägar när vi sätter vår lit till världsliga medel, möjligheter och strategier. Jesus vet redan vad han vill göra.” Jes 31:1-3

Genom Jeremia sade Gud:

”Mitt folk har begått en dubbel synd: de har övergett mig, källan med det levande vattnet, och gjort sig usla brunnar som inte håller vatten.” Jer 2:13

En ihålig cistern lovar vatten åt dem som törstar, men den har inget. Cisternen ser lovande ut, men den kan inte behålla vattnet och tillhandahålla det vi förväntar oss. Precis så är det med många av våra planer och idéer. Vi lovar oss själva fantastiska möten och projekt, men de är bara som spruckna cisterner. Det blev tydligt för mig genom en bild som Gud gav mig. Jag såg mig själv med en spade, grävande en flodbädd i öknen, medan jag bad Gud om vatten. Vilket vansinne, tänkte jag, tills det gick upp för mig att det rinnande vattnet själv gräver sig en flodbädd. Precis där och då blev jag varse vad Gud ville säga mig med detta. Gud sa till mig i den stunden:

“Du gör allt vad du kan, men inte det du ska!”

“Du gör allt i egen kraft, men inte i Guds kraft!” Det tog hårt.

I Tyskland finns det ett 'idiottest'. Den som förlorar sitt körkort på grund av rattfylla måste göra ett idiottest där man testas om personen överhuvudtaget bör få köra. Där ställs en del frågor och man får en del uppgifter. Examinatorn lägger till exempel två kulor på bordet framför den som testas och man får som uppgift att lägga de båda kulorna på varandra. Varje förnuftig människa vet att det inte går. Den som bara rör i kulorna kommer inte att bli godkänd. Och det är precis likadant här. Jesus testade lärjungarna. Han testas också oss. Vi får inte röra 'de egna verken' för då blir vi underkända. Men Gud vare tack, Jesus lyste inte. Han ville visa lärjungarna vad det handlade om. Han integrerade dem sedan i sitt verk och här ligger den enda framkomliga vägen om församlingsbyggande, evangelisation, mission och väckelse ska kunna bli välsignelserikt.

Jesus visste redan vad han ville göra då såväl som idag. Låt oss lära av Jesus. Jag ska ärligt erkänna, att jag fick extremt blandade känslor när jag begrep detta. För det första såg jag tydligt i vilken riktning det gick och det gav mig hopp och mod, men å andra sidan betydde det att jag måste börja om från noll, fast jag själv tyckte att jag kommit så långt. Gud styrde om mitt liv. Det blev helt annorlunda än jag hade tänkt mig, men det blev bra.

Jag är tacksam till Gud att jag fick börja om. Jag blev tvungen att lära mig att be och läste därför 10 böcker som handlade om bön. Någon gång under processen stod det klart för mig att inte ens 100 böcker kunde ersätta min egen bön och det blev en svår början. Om du hade sagt till mig då vilka bönhörelser som väntade på mig och att jag själv skulle komma att skriva en bok om bön, så hade jag inte trott på det. Men det jag upplevde med Gud från och med då, drev mig till att utforska Bibeln i ämnet bön, för att lära mig mera om äkta bön. Utan överdrift har Gud överträffat mina förväntningar. Men allt blev så annorlunda mot vad jag tänkte då.

Låt oss därför återvända till vårt ämne.

En av Jesus principer

Vad gjorde Jesus?

”Jesus tog bröden, tackade Gud och delade ut till dem som var där.” Joh 6:11a

Jesus tackade för det lilla han hade. En och annan av oss skulle kanske tänka: ”Han tackar Gud. Kolla! Genast sker ett enormt under! Genast kommer en blåval från himlen och ett bageri därtill, för att alla ska bli mätta!” Men inget sådant skedde. Istället delade Jesus upp ett par fiskar och bröd mellan lärjungarna och uppmanade dem att ge dessa bitar vidare.

Och precis så tänker många människor idag. Det kommer att regna blåvalar från himlen. Det kommer att falla ner brödbutiker från himlen. Men Guds Ande sa dessa förfärande ord medan jag läste: ”Det kommer inte några blåvalsväckelser eller bageriförnyelser!”

Detta var faktiskt de ord som jag fick ta emot. Jag blev chockad och försökte förstå vad Jesus egentligen menade, för sådana tankar hade jag aldrig förut haft i huvudet.

Guds Ande frågade mig då:

”Kan du se potential för väckelse i ett stycke bröd och fisk man får från Jesus? Ge det vidare!” Hur skedde det stora undret? Det kom ingen blåval och inget bageri från himlen. Undret skedde hemlighetsfullt, tyst och stilla, nästan omärkligt och ändå alldeles tydligt.

Alla blev mätta. Den lilla mängden mat förökades genom att den gavs vidare, i delandet med andra. Tänk efter. Har du kanske fått

något 'litet' av Jesus? Lite tröst, lite hjälp, en aning hopp? Lärjungarna var hungriga och många människor i församlingarna är också hungriga. Vi tänker: "Jag har så lite, jag är själv så hungrig. Jag måste först få mer av Jesus för att kunna ge det vidare. Jag behöver mer tröst. Jag behöver mer hjälp. Jag behöver mer mod och kraft." Detta innebär att många går vecka efter vecka till gudstjänst och är besvikna över att de än en gång bara fått en liten torftig portion. Ser du problemet? Hur många korgar var över vid slutet? Tolv korgar var fulla. Och hur många lärjungar var det? Tolv stycken. Går det upp ett ljus för dig? De hade fått i överflöd. Men hur kom det sig? De gav vidare det lilla de hade fått av Jesus. Här finns en andlig princip. Om vi ger vidare det vi tagit emot från Jesus då växer det och tusentals kan nås och bli mätta. Vi kommer själva att få till fullo. Paulus levde enligt denna princip.

"Välsignad är vår Herre Jesu Kristi Gud och Fader, barmhärtighetens Fader och all trösts Gud, han som tröstar oss i all vår nöd, så att vi kan trösta dem som är i nöd med den tröst vi själva får av Gud." 2 Kor 1:3-4

Jag har träffat så många 'ofyllda' kristna, som blivit fullständigt förvandlade när de börjat ge vidare det lilla, som de fått ta emot från Jesus. Man blir lycklig av att göra andra lyckliga. Denna lycka kan vi inte ersätta med något annat. Om jag inte hade börjat vittna om Jesus på den tiden när jag jobbade på disko, var hade jag då varit idag? Föreställ dig att lärjungarna inte hade varit lydiga mot Jesus utan tänkt så här: "Vad ska jag göra med den lilla portionen? Den räcker ju inte ens till mig!"

Guds Ande sa till mig: "Om du får något från Jesus, då räcker det inte till dig, men det kommer att räcka till 5000 och till dig!"

Tänk efter. Jag kan med glädje säga att mitt förstånd och min kreativitet inte är kapabla att hitta på den sortens saker. Jag vet att Jesus vid den här tiden uppenbarade sina tankar för mig och gjorde mig lycklig över att han gett mig möjligheten att tänka om. Först passade denna förklaring överhuvudtaget inte, efter-

som jag hade den övertygelsen att Jesus är nog. Det hördes lite falskt, att det inte skulle räcka till om jag får något från Jesus, men det dröjde bara några sekunder så hade jag förstått .

Om vi föreställer oss att lärjungarna tänkt så, som många tänker idag: ”Jag är ju själv hungrig. Det som jag fått räcker bara till mig. Ska jag ge det vidare? Det ger ju inget. Det är säkert ytterligare en prövning från Jesus. Precis! Han vill testa hur stor min tro är. Det måste ju ske ett enormt under för att alla ska bli mätta. Det måste falla en blåval från himlen. Ha! Den här gången kommer jag inte till korta i prövningen. Jag kommer att använda den ringa mängd mat jag fått för att stärka mig själv och därefter stärka tron hos andra!” Alltså äter han upp allt själv och går sedan till de hungriga människorna, som lägrat sig i grupper runt honom och säger till dem: ”Ha tro! Det kommer en blåval från himlen. Ni måste bara tro.” Och till de andra lärjungarna, som skulle ge vidare sin lilla portion, säger han nedlåtande: ”Ni klintroga! Att ni slösar bort er tid här! Om ni hade sann tro, då skulle ni vänta på blåvalen!” Och sannerligen, sådana ’blåvalsprofeter’ har jag upplevt flera gånger. Men Guds Ande sa till mig: ”Stor tro visar sig inte på det sättet, att ni ska hålla fast vid stora illusioner, utan ligger däri att ni är trogna mot Jesus i det lilla.”

”Då sade kungen: Bra du gode tjänare. Eftersom du har varit trogen i det minsta skall du härskas över tio städer.” Luk 19:17

Här handlar det om en princip. Vi måste vara trogna i det lilla, om de stora sakerna ska ske. Alla stora saker består av flera små saker som det hela hänger på. Vi måste inse hur viktiga de små sakerna är för Gud, de som så ofta ser ut som obetydliga smulor. Om vi vill uppleva väckelse, måste vi tillåta Gud att hålla våra ögon öppna för just detta. För det var på detta sätt de 5000 blev mätta! Lärjungarna var trogna i det lilla. De gav vidare det lilla de hade och det växte så att alla fick i överflöd.

Det här är chansen och vägen. Vi kan vänta länge på blåvalsväckelser. Men människorna runt omkring oss är hungriga. Vi är sända

av Jesus för att dela med oss av det lilla vi har till dem som hung-
rar. Vi måste se den andliga potentialen i det som vi fått av Jesus,
så vi frimodigt ger det vidare.

Vi vill ha äkta stark frimodighet och det finns alltid tillfällen då vi
kan ge vidare det lilla vi fått av Jesus. En bekännelse, ett vittnes-
börd, att inge mod, att väcka hopp, att ge hjälp, att bistå. Jesus
lämnar oss inte i sticket ens i extrema situationer. En gång ställde
sig en jätte till rockare framför mig och sa aggressivt: ”Det där
med Jesus är bara hjärntvätt!” Vad svarar man på det? Det är bra
att Guds Ande står oss bi. Jag sa instinktivt: ”Det har du rätt i och
jag för evigt tacksam för den hjärntvätten. Titta nu in i ditt eget
huvud. Där finns inget annat än hat, vrede och sexuella förvriden-
heter. För dig är en hjärntvätt av Jesus nödvändig!”

Han tittade överraskat på mig och var plötsligt öppen för ett gott
samtal. Lite senare gick han tacksamt iväg med en Motorcykelbi-
bel. Den som känner igen potentialen i de små tingen, som han
tagit emot från Jesus, och börjar ge dem vidare, han kommer att
göra precis den erfarenhet som lärjungarna en gång gjorde. Jag
kan föreställa mig att de till en början var ganska tveksamma,
men att deras inställning förändrades när de märkte att Guds
Ande var verksam. Jag kan föreställa mig att de entusiastiskt
drog vidare. Och precis i denna dimension kan du också hamna.
Vägen dit lyder: Var trogen i det lilla. Låt Jesus visa dig i din bön,
så att du är redo att ta emot av honom. Be om vishet och frimo-
dighet, så att du kan ge vidare.

Och nu blir det intressant. Varför var det bara 12 fulla korgar över?
Jesus var ju också där. Han var ju också hungrig. Var det ingen
av lärjungarna som fattade det? Vad var det som Jesus ville att
lärjungarna skulle fatta? Han ville att de skulle förstå ett andligt
faktum, nämligen att han är brödet som det handlar om.

Jesus måste vi ta emot!

Jesus måste fylla oss!

Jesus måste vi ”ge vidare”!

Glada, uppspelta och förhårdade

”De hade inte förstått detta med bröden. Deras hjärtan var förhårdade.” Mark 6:52

Detta under skulle visa människorna på Jesus, som är livets bröd. Men fattade någon det? Markus skriver.

Vi ser i Bibeln att Jesu lärjungar inte var andligt mogna ännu. De diskuterade sinsemellan vem som var bäst i test. De var stolta och högmodiga. Och tyvärr händer det ibland att vi människor tolkar Guds under fel. Vi kan inbilla oss, att Gud måste vara väldigt nöjd med oss, när han belönar oss med ett under. Men under är ingen lön! Vi bör istället ödmjuka oss och fråga Jesus vad vi kan lära oss av detta under.

Helt säkert var lärjungarna fulla av entusiasm, när de märkte vilket mäktigt under som skedde. De var euforiska. Det var en absolut höjdpunkt i livet för dem. Men det intresserade inte Jesus eftersom de inte förstod den djupare meningen. De var glada och ändå var deras hjärtan förhårdade.

Allt fler människor trängde sig fram till Jesus. Undret skapade vågor och de kom från alla håll och ville göra Jesus till kung. Men Jesus drev på lärjungarna (Matt 14:22) och gick undan.

”Då Jesus förstod att de tänkte komma för att med våld göra honom till kung, drog han sig undan upp till berget, helt ensam.” Joh 6:15

Föreställ dig att något sådant skulle hända idag. På någon ort skulle tusentals människor komma genom skogarna för att de sökte efter Jesus. De skulle glatt berätta om under som de upplevt med Jesus och förväntade sig ytterligare under. Många människor idag skulle betrakta detta som väckelse, men Jesus såg i detta ett förhärdande och drog sig undan.

Vad var problemet?

Jag ska förklara med ett exempel. När jag åker till Åsele kommer jag till en rondell med en skylt mot Vilhelmina. Nu kunde jag bli stående där och mena att jag var i Vilhelmina för att det står Vilhelmina på skylten. Men skylten är inte Vilhelmina. Vilhelmina är något annat. Skylten visar mig riktningen, inget mer och inget mindre. Målet är inte skylten, eller hur? Precis detta är problemet. Människorna på den här tiden menade att skylten var målet. De ville bli kvar vid skylten istället för att slå in på den väg, den riktning, som skylten visade på.

De menade, att Jesus hade kommit för att ändra på deras omständigheter, och denna åsikt cementerade de, när de upplevde Jesu under. Men Jesus kom för att förändra oss. Det var inte undren, som Jesus utförde, som var målet, utan Kristus själv. När de fann Jesus, sa han precis det som jag förklarade med exemplet ovan:

”Jesus svarade dem: ’Amen, amen säger jag er: Ni söker mig inte därför att ni har sett tecken, utan därför att ni fick äta av bröden och blev mätta.’” Joh 6:26

Undret skulle klargöra att de behövde Jesus för sitt nya liv, men det ville de inte veta av. Om Jesus inte ville göra fler under för att skapa en himmel på jorden, så kunde de lika gärna gå vidare. De var förhärdade, blinda och döva för vad de verkligen var i behov av. Jesus hade kommit för att göra mycket mer än tecken och under.

Eftersom det föreligger ett utbrett missförstånd, som är nära knutet till falska förväntningar på väckelse, skulle jag vilja förkla-

Mer än under

ra det i nästa kapitel.

De flesta väckelsemöten, som jag varit närvarande vid, har haft en gästtalare som berättat om under som han upplevt på något annat ställe. Därmed skulle de som var med på mötet få tro för att något kunde hända även här, på deras ort. Ofta blev det emotionellt och människorna förväntade sig Guds under och därmed väckelse även på deras hemort. Talaren visade t.ex. genom ett bibelord att Jesus helade alla (Matt 4:23). Sedan läste han andra bibelord om att Jesus är densamme igår och idag (Heb 13:8). Resultatet var också klart. Jesus helar alla människor idag här och nu. Man måste bara tro. Undren blev i allmänhet betraktade som en garanti för nya väckelser, eller början på en väckelse. Men är det så? Är denna formel riktig?

Det låter så enkelt och så sant. Men är det vad som står i Bibeln? Ja! Dessa verser står i Bibeln. Om man fogar samman dem så är resultatet klart. De båda verserna finns i Bibeln. Men det finns fler bibelställen i Bibeln som dessa. Det är som med ett pussel. Det har flera delar. Det betyder ändå inte att man helt urskillningslöst kan pressa samman dem, utan varje pusselbit har sin egen plats. När vi ser de andra pusselbitarna kan vi se en annan bild än den som jag hade hört förkunnas. Jag skulle vilja visa dig den. Alla författarna till evangelierna berättar att Jesus i början av sin verksamhetsperiod helade många människor och på många olika ställen.

”Jesus vandrade omkring i hela Galileen och undervisade i deras synagogor och predikade evangeliet om riket och botade alla slags sjukdomar och krämpor bland folket.” Matt 4:23

Jag gläder mig med var och en som får uppleva detta. Vi ser i bespisningen av de 5000 att Jesus gjorde under, som skapade väldigt genomslag och blev känt överallt. Men hur fortsatte det? Vi kan inte bara dra enstaka verser ut ur sitt sammanhang, och vi kan inte bli kvar i början av evangelierna, utan måste grundligt läsa dem till slutet. Den uppmärksamme läsaren kommer då att märka att Jesus sedan förändrar sitt förhållningssätt grundligt. Många menar att väckelser automatiskt kommer, om andra människor får höra om under. Men många kommer att förundras över att Jesus faktiskt helade några, men sedan förbjöd dem strängt att berätta om det.

”Men han förbjöd dem strängt att låta någon få veta detta.”

Mark 5:43a

Jesus såg ofta till att ingen annan skulle få vetskap om undret. Han förde med sig en man utanför byn och helade honom därför att ingen i byn skulle få reda på det och förbjöd honom sedan att tala om det.

”De kom till Betsaida. Där förde man en blind till Jesus och bad honom röra vid mannen. Då tog han den blinde vid handen och ledde honom ut ur byn. Sedan spottade han på hans ögon, lade händerna på honom och frågade: ’Ser du något?’ Han spärrade upp ögonen och sade: ’Jag ser människorna gå omkring och de ser ut som träd.’ Då lade Jesus än en gång händerna på hans ögon, och den blinde såg nu bra och var botad. Han såg allt tydligt och klart. Jesus sände hem honom med orden: ’Gå inte ens in i byn!’” Mark 8:22-26

Varför gjorde Jesus detta? Människor kom och krävde tecken och under och inte sällan vägrade Jesus att utföra tecken och under. Varför?

Följande berättelse måste få oss att tänka efter om det som sker

på många ställen.

”Medan han var i Jerusalem under påskhögtiden, kom många till tro på hans namn när de såg de tecken han gjorde. Men själv anförtrodde han sig inte åt dem, eftersom han kände alla. Han behövde inte höra någon vittna om människan, ty av sig själv visste han vad som var i människan.” Joh 2:23-25

Precis dessa verser ska göra oss eftertänksamma. Här står att människorna på grund av tecken och under kom till tro på Jesus namn, men Jesus höll sig på avstånd. Jag undrar om ingen av dem som förkunnar tecken och under läst denna berättelse? De som säger till människorna: “Du måste bara tro på Jesu namn! Då blir du räddad!” Det är ju sant, men så enkelt är det inte. Vi ska strax se vad problemet är. Varför höll sig Jesus på avstånd? Varför förbjöd han människor gång på gång att berätta om de under de upplevt? Varför vägrade Jesus ofta att utföra under? Varför gjorde han under i frånvaro av offentligheten? Och varför drog han sig undan, när exalterade människomassor sökte upp honom?

Jag har redan nämnt det tidigare. Problemet var att människorna ansåg att Jesus hade kommit för att ändra på deras omständigheter. De hade en världslig förväntan på Messias och därmed var den osann. De menade att Messias skulle befria dem från romarna och nu väcktes tron att Jesus var denne Messias. Bättre än förväntat kunde Jesus faktiskt ändra deras livsförhållanden. Helande för alla. Bröd till världen. Med Jesus skulle välståndet komma. Himlen på jorden. Jesus var förvisso Messias. Men han förbjöd sina lärjungar att säga det.

”Sedan förbjöd han lärjungarna att tala om för någon att han var Messias.” Matt 16:20

Han försäkrade dem att han var Messias. Men om de hade sagt det till människorna, så hade de bara gett näring åt den illusion som folket redan hade – att Messias var en världslig räddare. Det skulle spätt på deras falska förhoppningar på honom. Därför sa

han till dem att han var Messias, men han började också förklara att han, som Messias, hade en helt annan plan och ett helt annat mål. Han talade om sitt kommande lidande på korset, men det förstod inte lärjungarna. Petrus ville få honom på andra tankar, bort från lidandet, och blev på så sätt en satanisk frestelse för Jesus. Även de andra lärjungarna hade denna falska förhoppning om att Jesus hade kommit enbart för att ändra på deras omständigheter. Men Jesus ville något annat.

Jesus kom för att ändra på oss – inte omständigheterna

Precis här kolliderar det. Människorna ville att Jesus skulle förändra deras yttre förhållanden, men Jesus ville ändra dem inifrån, för att de yttre förhållandena skulle kunna förändras. Här är vi vid pudelns kärna. Om Gud skulle gripa in idag och ändra världen till ett paradys, så skulle det inte dröja länge förrän världen var precis som idag, därför att människor syndar och synd förstör. Gud vill ha hållbarhet. Vi måste ändra oss. Den äkta eviga himlen kan därför bara vara himmelsk om människorna som finns där har ändrat sig. Människor som har omvänt sig från Satan och ett liv i synd och istället lever i harmoni med Gud. Men det budskapet ville människorna vid den här tiden inte lyssna på.

Människorna ville ha gåvor från Gud, men Jesus ville att de skulle begripa att han själv var den Guds gåva, som de hade behov av. Men det ville människorna inte höra. Jesus helade inte människor för att skapa intrycket av att från och med nu, kommer alla överallt att bli helade, utan han ville föra dem djupare in i ett liv i harmoni med Gud. Därför var ämnet syndaförlåtelse centralt och viktigt.

”Jesus steg i en båt och for över sjön och kom till sin egen stad. Där förde de till honom en lam man, som låg på en bädd. Och då han såg deras tro, sade han till den lame: ’Var vid gott mod, mitt barn. Dina synder är förlåtna.’ Några skriftlärdade tänkte: ’Han hädar.’ Jesus såg deras tankar och sade: ’Varför tänker ni så ont i era härjan? Vilket är lättast att säga: Dina synder är

förlåtna, eller att säga: Stig upp och gå? Men ni ska veta att människosonen har makt här på jorden att förlåta synder.' Sedan sade han till den lame: 'Stig upp, ta din bädd och gå hem!' Då steg mannen upp och gick hem. När folket såg det, greps de av fruktan och prisade Gud, som hade gett sådan makt åt människor." Matt 9:1-8

Ser du prioriteringen i dessa verser? Jesus helade för att kunna understryka att han hade auktoritet att förlåta synder.

Här finns det en intressant sak. Jesus frågade, vad som var lättast att göra – att säga att dina synder är dig förlåtna, eller att hela den sjuke. Vid en första anblick verkar svaret vara enkelt. Att hela någon är omöjligt för en människa. Att Gud vill förlåta våra synder, det accepterar många. Men förlåtelsen intresserade dem inte, för de ville ha MER. Vi ska veta, att på den tiden var det en omöjlighet att lova någon syndernas förlåtelse, eftersom endast Gud kan förlåta synder. Ingen människa hade vågat säga: "Dina synder är dig förlåtna." Att säga något sådant vore liktydigt med att försöka agera Gud. Det vore en förmåten hädelse. Jesus helade de sjuka för att visa människorna vem han verkligen var. I Jesus blev Gud människa. Men Jesus uppenbarade detta steg för steg, för att människorna själva skulle komma fram till detta. Till att börja med menade hans lärjungar att han var en bra lärare. Senare insåg de att han måste vara en profet. Ännu senare att han var Messias – undergöraren! Vid något tillfälle sa Jesus till sina lärjungar med all tydlighet vem han var:

"Den som har sett mig har sett Fadern." Joh 14:8-9

De 12 lärjungarna kunde inte fatta det, men de respekterade Jesus för mycket för att överge honom, som så många andra gjorde. De menade att de skulle bli tvungna att förstå detta på något annat sätt. De hade felaktiga föreställningar och gång på gång måste Jesus tillrättvisa dem för att kunna föra dem till en djupare insikt. Tills Jesus korsfästes – och återuppstod. Först då förstod den siste tvivlaren vem Jesus verkligen var och han bekände:

”Min Herre och min Gud” Joh 20:28

Jesus började med helande. Genom sina under underströk han sin auktoritet. Han hade kommit för att förlåta synder. Han ville föra oss till ett liv i harmoni med honom. Folket fick se riktiga under, men de var så fixerade vid att han skulle förändra deras omständigheter att de lämnade, föraktade och avvisade honom, när han började tala om att det handlade om att erkänna honom och att finna ett nytt, heligt liv med Gud. De ville inte veta av den sortens liv som han ville väcka i dem. Är det inte ofta så idag?

Att bespisa de 5000 hade som mål att visa att han var livets bröd. Men ingen kom till honom och sa: ”Jesus du utför under och tecken. Gud måste vara med dig. Jag är fascinerad av ditt heliga väsen, vem du är, sättet du agerar på. Ju närmre dig jag kommer, ju mer förvånad blir jag. Jag ser ingen synd hos dig, endast det motsatta. Alla Andens frukter finns hos dig i full mognad. Snälla Jesus – hur kan jag bli som du? Hur kan jag lära mig motstå alla frestelser och vara en välsignelse för andra människor så som du är? Trots att du möter avvisande, fiendskap, motstånd och hat, kan du bevara Guds frid och älska dina fiender. Snälla Jesus – visa mig!”

När Jesus inte ville ändra deras omständigheter, ville de inte vara med. De övergav honom för de ville inte höra mer.

Visst är det på samma sätt även idag? Denna bibelberättelse har fått mig att tänka efter. Kan man då säga att följande är sant, det som man idag hör predikas på många ställen och tror på?

- Är det verkligen så, att Gud alltid och överallt verkar med tecken och under, eller har han ibland goda grunder för att inte utföra tecken och under? Vad är sant? Vad står det i Bibeln?
- Är det så, att Jesus alltid gör sina under i den stora offentligheten, eller kan det ibland vara så att han undviker precis det? Vad står det i Bibeln?
- Är det så, som många utgår ifrån, att dessa tecken och under är en garant för att människor ska komma till tro. Vad

står det i Bibeln?

- Är detta verkligen målet för väckelse, att människor ska sammanknipa namnet Jesus med tecken och under, eller vill Jesus föra oss in i en djupare Gudsrelation? Vad står det i Bibeln? (Joh 2:23-26)

Jag utgår ifrån att det som jag hittills skrivit, för många läsare blir en tillnyktring, som kommer i rättan tid. Jag kan föreställa mig, att många är fullständigt chockade. Men om vi vill uppleva äkta väckelse, kan vi inte blunda för sanningen. Gud måste befria oss från illusioner och besvikelser om vi vill leva i sanningen. Ingen panik nu! Vi ska titta på vad äkta väckelse har för mål och vad vi har att uträtta. Men jag skulle vilja borra i en andra tand i väckelsen som inte förefaller mig att vara sund.

Är det verkligen så enkelt?

Den ofta använda väckelseformeln är, som jag ser det, helt enkelt genomgripande falsk. Den för oss vilse. Den för med sig bedrägerier och slutligen besvikelser. Ofta blir ensidiga och därmed falska bibliska fakta förkunnade, alltså motsatsen till väckelse. Ofta är det så med helandegudstjänster. Man använder mest en enkel logisk formel. Först läser man en vers som handlar om hur Jesus botar alla på något ställe. Sedan läser man versen, som säger att Jesus är densamme igår och idag och i alla evighet och då säger ju logiken att Jesus helar alla även idag. Men är det så? Jag har redan hänvisat till att Jesus inte botade folk överallt dit han kom och definitivt inte offentligt. Han hade också goda skäl till att vägra utföra under. Kan det vara så, att detta gäller även idag? Är det din erfarenhet att överallt blir alla botade? Om inte så låt oss titta på detta ämne och se att Gud handskas med det helt annorlunda. Gud säger sig vara vår läkare.

”ty jag är HERREN din läkare.” 2 Mos 15:26b

Jag vill framhäva detta klart och tydligt. Gud har helat sjuka och jag ska med tacksamhet intyga att jag upplevt några helanden som jag också ska berätta om. Och JA – Jesus helade alla på många platser. Men Gud handskas med sjukdomar med mycket större variation. Jag ska nämna några exempel.

”När Elisa låg sjuk i den sjukdom som han dog av...” 2 Kung 13:14a

Den första tanken är: ”Hur har han förtjänat det? Hur kan det komma sig att denna stora profet utgör en sådan avvikelse? Han hade ju upplevt många under i livet. Och nu?” Men tänk efter!

Vore det bättre om han dog oväntat? Om en människa är döds-sjuk, så har hon möjligheten att låta sig föras in i renhet inför Gud och får tid att ordna upp sitt liv. Det finns tid att träffa nära och kära, tid att försonas och få möjlighet att ställa saker tillrätta, reglera sitt arv m.m. Hon kan under denna tid vara ett vittne för det levande hoppet om uppståndelsen och det eviga livet.

Men om någon dör plötsligt och oväntat finns det ofta kvar en chockad och sörjande familj, överhopad med både praktiskt och känslomässigt arbete. Var det då en välsignelse att Elisa dog så, eller var det en förbannelse? Jag vill berätta om något som jag själv upplevt.

Jag var på den årliga träffen för motorcykelmissionens klubb Holy Riders och en ledare från Norge berättade för oss andra att han var allvarligt sjuk i cancer. Genast bildades en grupp, som omringade honom och började manifesteras helande över honom. Sedan sa de åt honom att han bara måste tro så skulle han bli botad. Jag bad under tiden och frågade Jesus om jag skulle säga något till honom och om svaret var ja – vad skulle jag säga?

Guds Ande påminde mig ögonblickligen om denna text, när sjukdom ledde till döden. När alla manifestationer var över, talade jag varsamt med mannen. Jag måste säga att denne man verkligen var en förebild på många sätt. Han utstrålade ro och ett lugn som man imponerades av. Jag läste denna vers med honom och frågade vad han trodde om den. Det han sa gjorde stort intryck på mig. Han sa med stort lugn i sin själ och utan omsvep: ”Jag vet att jag kommer att dö.” Jag blev lite överraskad och frågade: ”Men vad säger du om det som skedde här?” Han svarade med samma lugn: ”Det är omogna människor. Jag blir inte helad. Jesus har visat mig att jag kommer att dö”. Jag var mållös. Sedan sa han: ”Eftersom jag är troende, arbetar jag för att mina vänner och min familj ska komma till tro. Jag har genom mitt yrke och min tjänst många bekanta i hela staden och jag har förhoppningen att många ska finna Jesus. Min begravning kommer att bli ett

vittnesbörd. Fortfarande kommer människor och vill tala med mig om Jesus, eftersom de inte kan förstå att jag inte är rädd för döden utan känner fullkomlig frid”.

Jag kommer aldrig att glömma det samtalet. Han dog senare. Jag kunde inte vara med på hans begravning, men året därpå gav hans fru ett vittnesbörd och det var rörande. Hon berättade om hur många människor hennes man hade varit ett levande ljus för mitt i döden. Hon sa att många kommit och förundrat sig över med vilken glädje, frid, tro och hopp han hade mött döden. De såg att han inte gick mot döden, utan mot livet. Han levde fast han dog. Många människor, från alla samhällsskikt, kom till begravningen. Den blev ett mäktigt vittnesbörd om Guds ljus, Jesus Kristus! Det blev som han hade sagt till mig. ” Jag har i alla dessa år bett och arbetat för att människor ska finna Jesus och vem vet – jag kanske når flera människor genom min död än genom mitt liv.”

Tänk efter! Bidrar äkta väckelse till att man springer runt bland sjuka och ropar om helande? Eller ska äkta väckelse leda till att vi lever med Jesus och lyssnar på honom både i livet och i döden? Kan inte Gud också nå människor, när vi är i svåra lägen i livet, om vi låter Andens frukter mogna? Vi kommer till en punkt då vi antingen förväntar oss att Jesus ska hjälpa oss in i bättre lägen, eller att Jesus kan stå oss bi på ett välsignelserikt sätt, även i svåra tider, och därigenom förhärliga sig själv genom oss.

Gud ställde en fråga till mig: “Var skiner ett ljus starkast – i ett mörkt rum eller i ett ljus?” Jag tänkte naturligtvis i ett mörkt, men samtidigt visste jag att jag hade fel. Ljuset lyser lika starkt i båda, men det syns tydligare i det mörka. Vad ville Gud säga mig med det? Då gick det upp ett ljus för mig. Vi ber alltid om att våra omständigheter ska bli bättre, men det händer att vi emellanåt förs in i mörka situationer för att människor ska kunna se våra ljus lysa. Den som verkligen är fast rotad i Kristus kommer att kunna njuta av Andens frukter i både goda såväl som i onda tider.

Men i de dåliga syns de tydligare för andra. Jag har sett så många bevis på detta. En gång blev min motorcykel stående i hällregn. Bärningstjänsten kom och såg på mig och vi lastade upp den på flaket. När vi steg in i bilen så tvekade han först, men sen sa han: ”Du är den första människa som jag bär, som inte är nervös och stressad. Du sitter här och är bara glad. Vad är det med dig?” Så fick jag tillfälle att vittna.

En annan gång for jag till sjukhuset med min värkande hand. Läkaren kom med röntgenbilderna och sa till mig att flera ben var fullständig krossade. Han kunde inte lova mig att min hand skulle bli fullt användbar igen. Jag smilade mot honom och sa: ”Oroa er inte. Jag tror på universums skapare. Bara gör det ni kan, jag kommer inte att klaga om det inte går.” Hela laget såg förstummade på mig. (Jag kanske ska påpeka att vid den här tiden var tidningarna fulla av läkarfusk, feloperationer, feldiagnoser, anklagelser, rättegångar och skadeståndskrav. Därför sa jag vad jag sa.)

En frisk trossyster i vår församling ringdes in till sjukhuset efter att hennes pappa oväntat förts dit. En läkare frågade om hon behövde samtalsstöd. Hon sa bara: ”Jag har det bästa stöd ni kan föreställa er, Jesus Kristus.” Märker du hur varje svår situation kan bli ett tungt vittnesbörd om vi bara förblir i Kristus?

Jag har tyvärr också upplevt annat. I Norge bodde en äldre syster, en församlingsledares fru, som hela livet varit en glad, sjungande syster, som ofta vittnade. Så fick hon cancer. En helare kom till församlingen och organiserade en helandegudstjänst med de vanliga sanningarna. ”Gud botar alla här och nu, du måste bara tro.” Hon förblev sjuk. Man sa till henne: ”Du måste bekänna det!” Hon bekände att hon var helad för grannar och för läkarna, men hon förblev sjuk. Då började hon grubbla. Vad är det för fel med min tro? Kanske måste jag tro starkare? Hon samlade ihop all sin styrka och pressade in sina känslor i tron. Hon manifesterade, hon lovsjäng, hon tackade, hon bekände men förblev sjuk. Man sa till henne: ”Du tror inte på riktigt.” Därmed gick det helt

på tok. Hon tänkte: "Om jag inte tror så jag kan bli botad, har jag då rätt tro för att bli räddad?" Hon blev alltmer förtvivlad, mer panikslagen, eftersom hon plötsligt blev rädd att hon skulle gå förlorad. Döden kom allt närmare. Till slut dog hon som ett psykiskt vrak. Och vilket intryck fick hennes omgivning? Alla som upplevde hennes elände kunde bara skaka på huvudet och ville inte längre höra talas om Jesus.

I Prag hände samma sak. En 19-årig son till en pastor fick cancer. Eftersom man helt spetsat in sig på detta enda bibelställe, såg man till att få till ett helande. Man hade förväntningar, man intygade, man lovade, man talade om helandet även på sjukhuset och man lugnade läkarna och sa till dem: "Snart får ni se" Men till slut dog han. Och det räckte inte med det, utan man profeterade att han skulle uppstå från de döda. Därför vägrade familjen att göra i ordning för begravning. Det kom till en meningsskiljaktighet med sjukhuset och med myndigheterna. Ännu i denna dag har han inte uppstått. Församlingen föll samman och sen var det slut. Bidrar detta till sann väckelse? Eller är de bara aktiva brandsläckare, som riskerar släcka den helige Andes eld i en hel trakt? Tänk till! Förstår du vart jag vill komma? Vart ska en äkta väckelse leda? Till att lova alla människor helande och sända dem in i besvikelse genom att lura dem. Eller att vi, i både goda och onda tider, kan hålla fast vid Jesus och njuta av Andens frukter?

Ser du skillnaden mellan den dödssjuka brodern och den dödssjuka system? Ser du återverkningarna på deras hemorter? Vilken sorts tro främjar äkta väckelse? Ofta hör man på helandemöten: "All sjukdom kommer från djävulen. Gud skulle aldrig sända en sjukdom!" Det är en grundläggande sanning att sjukdom är en följd av synd, men också en produkt av felaktig livsstil och utveckling i världen. Många sjukdomar är direkt orsakade av människorna och man kan säga att de faller tillbaka på djävulen. Hur många människor i Vietnam kommer inte skadade till världen ännu idag på grund av att amerikanerna använde giftgas? Hur många är inte sjuka på grund

av smutsigt vatten, luft och bekämpningsmedel. Bibeln berättar att människor var sjuka, eftersom Satan var verksam i dem.

”han [Jesus] gick omkring och gjorde gott och botade alla som var i djävulens våld, för Gud var med honom.” Apg 10:38b

Också ur ockulta aktiviteter kan sjukdomar uppstå. Däremot kan man inte bara säga att Gud aldrig ger en sjukdom. Jag har alltid intresserat mig för vad som står i Bibeln och inte bara vad predikanter påstår. Där läser vi att Miriam drabbades av spetälska, eftersom hon trotsade Mose. Hon skulle ta lärdom (4 Mos 12:9-10).

Jakob haltade resten av livet, efter att ha kämpat med Gud, för att han skulle lägga märke till något (1 Mos 32:31-32). Elisás tjänare straffades med sjukdom ifrån Gud (2 Kung 5:27). Herodes blev uppäten av maskar (Apg 12: 23) Ananias och Zaphira dog, för att de bedragit Gud och sin församling (Apg 5:1-11).

Hur kan man då ställa upp ett sådant antagande att Gud aldrig ger en sjukdom? Det finns några bibelställen där vi kan se att sjukdomar och till och med död kommer direkt ifrån Gud. Paulus skriver till korintierna att några av dem skulle bli sjuka och till och med dö, eftersom de hade en felaktig inställning till nattvarden och Guds församling. De kom bara för att frossa och supa (1 Kor 11:30).

Paulus arrangerade ingen helandegudstjänst, utan uppmanade dem att ändra sig. I Miriams fall behövde hon lära sig något. När hon lärt sin läxa och Moses bett för henne blev hon helad. Men det hade inte varit någon mening alls att gå med hennes sjukdom till en helare, för helande är inte något som alltid ‘fungerar’ för alla, här och nu, utan Gud visar en konkret och personlig väg för varje människa. Många gånger har Gud andra avsikter och många gånger vill han uppnå något med en sjukdom.

Många sjukdomar är helande

Paulus skriver till och med att han lämnade kvar en medarbetare i en stad.

”Trofimius lämnade jag i Miletos eftersom han var sjuk.”

2 Tim 4:20b

Ser du att inte ens apostlarna fick uppleva att Gud helade alla här och nu. För Paulus var det ingen svårighet. Han höll inte på med vackra framgångslöften, utan levde enkelt och gripande i realiteten. Hans medarbetare blev sjuk. Säkert hade de bett för honom. Säkert hade de försökt att bistå honom med goda råd och ingripanden, men han förblev sjuk och Paulus ser ingen anledning att förtiga det. Det var ingen stor sak för honom.

Men vad upplevde jag gång på gång? Gästtalare, som lovade alla närvarande helande och eftersom de uppenbarligen inte blev helade, så sa han helt enkelt: ”Ni måste tro att ni är helade. Det är en andlig verklighet och den kommer att förverkligas i er genom er tro.” Han frågade aldrig om någon, eller kanske alla, blev helade, för det skulle ju betyda att han tvivlade på helandet. Han fick inte fråga. Han måste ju tro. Så han for till nästa stad och bekände trosvisst att alla blev helade på förra platsen. Det bekymrade mig eftersom jag ofta var kvar en längre tid på dessa orter, där de ’botade’ fanns och kunde se katastrofen, när gästtalaren hade åkt vidare och lämnade de ’helade’ nedbrutna av besvikelse. Jag har upplevt att människor fått sådana löften från flera talare och aldrig blivit botade.

Det fanns en man som inte kunnat gå sedan födseln och var hänvisad till en rullstol. Jag var med när talaren lovade honom helande. Sen sa han: ”Så säger Herren! Även dina föräldrar kommer att bli räddade...!” Hans föräldrar var dessvärre sedan länge döda båda två. Han blev så frustrerad att han aldrig kom tillbaka. Helandelöften hade han hört många gånger, men det där med hans föräldrar fick bägaren att rinna över.

I samma församling fanns en kvinna, som satt i rullstol. Hon var för svag för att kunna stå eller gå länge. Men hon kunde både stå och gå. Vid ett möte tog talaren henne ur rullstolen och gick med henne ett par meter under folkets begeistrade jubel. Men det var

inget under. Hon kunde ju gå!

När talaren kom till nästa ställe och berättade för dem där vilket väldigt under han upplevt, satt denna syster fortfarande i sin rullstol. Hur länge ska vi inbilla oss? Gud kan hela och han gör det ännu idag. Men inte alltid! Paulus lämnade kvar sin sjuke medarbetare och han skämdes inte för det. Gud har en särskild väg för varje människa och den behöver inte vara känd för någon annan. Paulus själv behövde inga vackra framgångssagor, som förde människor från illusion till besvikelse. Han var ärlig och uppriktig. Jag har varit med om helanden, jag återkommer till det, men jag vill innan dess tala om att det funnits många sjuka, som jag inte kunnat betjäna med ett helande. Många gånger har Gud sagt klart och tydligt vad jag bör göra och andra gånger tiger han. Jag har ofta brottats med detta och frågat Gud varför det är så. En gång sa Gud till mig: ”Du kan inte ersätta en människas personliga relation till mig. Om jag tiger så lämna det till mig.” Det var en lättnad för mig, för jag ansåg mig vilja hjälpa alla. Man ser hur andra lider och lider med dem. Så det var befriande att veta att Gud är verksam även i dessa situationer, kanske på ett annorlunda sätt än vad vi egentligen vill, för vi vill ju alltid komma i ett bättre läge. Gud arbetar med människor och han kan göra sjuka människor till stora ljus i världens mörker.

En gång satt en man framför mig som jag verkligen tyckte synd om. Han hade drabbats av en svår depression och även av panikångest, eftersom han höll på att förlora sitt jobb och därmed även sitt hem. Han ville bli helad, för att kunna behålla sitt jobb. Han var rädd för sin familjs skull. Jag kunde inte lova honom något helande. Men jag kände i mitt hjärta att jag kunde ge honom ett råd. Jag förklarade för honom att det mycket väl kunde vara så, att Gud hade en helt annan levnadsväg i beredskap för honom än den han hade planer för.

Några år senare träffades vi igen och han berättade glädjestrålande att han faktiskt förlorat det förhatliga jobbet. Nu såg han klart

att det var det, som hade gjort honom sjuk och nästan ruinerat hans familj. Nu arbetade han istället hemifrån vid sin dator och hade äntligen tid med sin familj. Gud gör mer än under!

Tänk dig ett barn som kommer till sin mattelärare och säger: ”Magistern, jag har ett problem, Jag har följande tal: 1489, 483, 920, 45, 9574 och 456. Jag får fel svar, när jag lägger ihop dem. Kan du hjälpa mig? Men jag vill att summan ska bli 5!” Ja, men hur? Vilket vansinne! Läraren summerar talen, men får ett helt annat resultat, trots att barnet vill att det ska bli 5. Men det går ju inte! Precis så är det ofta med oss människor. Vi står inför ett komplext problem och vill att Gud ska hjälpa oss. Han ska lösa alla våra problem, så att det blir som vi vill! Men så fungerar det inte. Vi måste lära oss att leva våra liv i harmoni med Gud och låta honom leda oss. I både goda och dåliga tider.

En mor kom till profeten Ahia och ville veta vad som skulle hända hennes dödssjuka pojke (1 Kung 14:1-17). Profeten säger till henne, att hennes pojke kommer att dö. Men pass på nu! Han skulle dö, eftersom Gud hade funnit något gott hos honom.

”Hela Israel ska hålla dödsklagan efter honom och begrava honom. Han är den enda av Jerobeams hus som ska läggas i en grav, därför att han är den ende i Jerobeams hus, som HERREN, Israels Gud, har funnit något gott hos.” 1 Kung 14:13

Hur ska vi förstå det? Vi måste se hela situationen i sitt sammanhang. Pojken var son till en gudlös person och Gud såg olyckan komma. Gud såg, att hela familjen skulle komma att dödas och det ville han bespara pojken, eftersom han funnit något gott hos honom. Pojken hade inte förtjänat en förfärlig och brutal död. Alltså lät Gud honom gå i frid, före dessa förskräckliga tider. På så sätt fick pojken en hedersam begravning, medan resten av familjen omkom i stort elände.

Jag såg en fotbollsmatch en gång där laget spelade väldigt dåligt och gjorde bort sig totalt. Endast en gav allt och kämpade till slutet. Resten hade gjort fel och bl.a. gjort självmål. Kort före

slutet tog tränaren bort denne ende kämpe från planen. Han blev utbytt. Varför tog tränaren bort den bästa från planen? Ganska enkelt! Han visste precis, att supportrarna skoningslöst skulle bua ut dem efter att slutsignalen gått. Men för supportrarna var den insats som denne kämpe gjort inte bortglömd. När han blev utbytt blev han firad av alla. Så kom slutsignalen och resten av laget blev utbuat. Tränaren visste varför han tog bort den bästa från planen. Precis så är det med Gud, som många gånger har goda skäl till att handla på olika sätt.

Jesus sa: "Ni ska lära känna sanningen, och sanningen ska göra er fria." (Joh 8:32)

Många är sjuka, därför att de lever med någon lögn som tynger dem. Det kan vara allt möjligt. Människor kan bli deprimerade för att de inte ser någon mening med livet, eller för att de ser sig själva som värdelösa. Guds sanning kan sätta dem fria. Många lever för snabbt. Stress har blivit en folksjukdom. En bekant var sjuk i bulimi i många år. Hon blev fri när hon förstod mer av Guds sanning, av Guds kärlek till henne och sitt värde inför Gud. Hon fann en viktig uppgift i Guds rike. Hon sa senare: "Jag märkte inte, hur jag långsamt blev säkrare, friare och friskare."

En gång kom ett gift par till mig i församlingen där jag verkade som pastor. De hade hört att vi bad för sjuka. I deras församling trodde man att Gud inte alls helar längre, vilket är helt felaktigt. Guds Ande visade mig att jag skulle ta mig tid med dem. Jag inbjöd dem tillsammans med församlingsföreståndaren till en måltid och vi började samtala.

Jag frågade dem om deras liv, deras familj och när jag kom till deras barn, märkte jag på deras reaktion att jag gått i närheten av en mina. Det visade sig att kvinnan var fullständigt slut psykiskt, eftersom hon tog på sig skulden för att deras barn fanns ute i världen. Hon hade panikångest över att det skulle hända hennes barn något och att de skulle hamna i helvetet. Alltså försökte jag hjälpa dem. Jag gav dem råd om hur de skulle förhålla sig till sin

egen skuld och misslyckande i uppfostran och att de skulle be Gud om förlåtelse. De fick också rådet att till exempel skriva ett brev och be om ursäkt för det inträffade. Jag försökte även att få henne att se annorlunda på en del punkter. Och Gud vare tack! När vi vid slutet bad gemensamt för hennes cancerdiagnos, så märkte man hur en sten föll från hennes axlar. Hon ringde ett par veckor senare och berättade att knutan som läkarna hittat var borta. Idag vet man att några cancerformer uppstår på grund av stress och kan frodas av den. Kanske löstes knutan upp, när denna kvinna blev "fri".

Vid ett annat tillfälle skrev en kvinna till mig och berättade att hon hade en ögonsjukdom sen flera år tillbaka. Utifrån ett av mina föredrag hade hon förstått att detta kunde hänga ihop med en arvsvist hon haft med sin syster, som lurat henne på arvet. Sedan dess hade hon haft denna sjukdom. Vreden och det bottenlösa hatet mot systemen tog hårt på hennes hälsa. När hon följde mitt råd och förlät sin syster, försvann ögonsjukdomen. Detta fick jag veta i ett brev, som hon skrev efter sitt helande.

En annan kvinna skrev till mig att hon led av förfärliga kramper. Varje dag fick hon så kraftiga kramper att hon ramlade omkull och blev liggande på golvet i flera timmar. Dessutom sa hon att hennes hud i ansiktet var helt narig och börjat falla av. Som ung predikant hade jag aldrig hört om något sådant, men jag ville gärna hjälpa henne. Jag köpte en tågbiljett och åkte helt enkelt den långa sträckan för att träffa henne. Jag frågade henne om hon hade någon idé om vad som kunde vara den utlösande faktorn. Det formligen sprutade ur henne. Hon sa att hon gått på en bibelskola där man hade behandlat henne oerhört illa. Hon hade aldrig någonsin blivit så besviken. Hon sa rent ut att huden börjat flagna av när hon tänkte på detta. Det hade börjat med kramper när hon tänkte på oförrätten och kramperna blev allt kraftigare. Jag försökte klargöra för henne att den enda vägen ut ur det hela var att förlåta. Det betydde inte att den orätt hon utsatts för blivit

mindre, utan att det var enda sättet att bli fri. Men hon ville inte. Hon var arg och besviken på dessa människor, som gjort henne så illa. Det kändes som att prata med en vägg. Hon ville att jag skulle be för henne så att hon blev helad, men det kunde jag inte. Hon ville helt enkelt inte inse att hon gjorde sig själv sjuk, genom att tillåta bitterhetens gift att pumpas runt i hennes blodomlopp varje gång hon tänkte på det och gjorde henne upprörd. Men hon ville inte förlåta. Jag fick lämna kvar henne i det sjuka tillståndet. Föreställ dig att alla dessa människor kom till samma helandegudstjänst. Miriam med sin spetälska, den haltande Jakob, de sjuka korintierna, den sjuke som Paulus lämnade kvar, kungens dödssjuka pojke, profeten Elisa, de båda kvinnorna, som jag berättat om, den cancersjuka kvinnan, samt mannen med depressionen. Vad skulle det innebära om jag lovade att alla skulle bli botade? Vore det rätt att säga till dem: "Gud helar er alla här och nu, ni måste bara tro." Vore detta rätt, eller vore det att lura och vilseföra dessa människor med vilka Gud umgås efter vars och ens personlighet och kallelse? Det är detta faktum som gör mig helt oförstående till dessa all-inclusive-helandemöten. Jag kan inte förstå att så många predikanter inte ser denna dimension i Bibeln. Trots avarter vill jag ändå hävda att det kan vara så att Gud kan ge en människa det konkreta uppdraget att bota alla på en plats. Jag vet en missionär, som kände sig ledd att fara till en psykiatrisk klinik i Afrika. Där fanns människor som inte var mottagliga för någon form av terapi. Istället hade de kedjats fast vid sina sängar och var i ett eländigt tillstånd. Denne missionär bad om att få tillbringa natten tillsammans med dem. Nästa morgon var de anställda helt förvånade. Dessa icke behandlingsbara människor satt tillsammans på golvet och lyssnade på förkunnelsen om Jesus. Detta fick jag veta av en broder som jag har förtroende för. Det som det handlar om här är konkret ledning.

Konkret ledning

Vad är förutsättningen för äkta helande? Om vi ser på Jesu liv och verk så kan vi se att han gjorde vad han såg Fadern göra. (Joh 5:19) På många orter helade Jesus alla, på andra vägrade han utföra under och på åter andra skedde de i hemlighet. Lasarus lät han dö, eftersom Gud ville föra människorna in i en djupare förståelse av uppståndelsen. Om Jesus inte handlade generellt, hur kan vi då mena att vi ska göra det? Jesus betonar att han inte gör något av sig själv utan vad han ser Fadern göra, och precis denna konkreta ledning, denna oersättliga, konkreta uppenbarelse behöver också vi. Jesus levde integrerad i Guds plan och varje handling är i enlighet med Guds vilja. Denna vilja var inte allmän-giltig i alla situationer, utan högst personlig för Guds handlande där och då.

Jesus undvek att använda ett speciellt förfaringssätt för att hela, för att ingen skulle komma på idén att tänka att om man gör så här då fungerar det. En gång lade Jesus handen på, en gång gjorde han en deg med jord och spott. Andra gånger uppmanade han den sjuke att stå upp eller sträcka ut sin hand. Många gånger gick det ut en kraft från honom, ibland höll han distans, ibland talade han till sjukdomen eller befallde demoner att lämna. Jesus helade på helt olika sätt, så att vi skulle förstå att det inte handlade om yttre former eller någon särskild ritual. Han var ledd av Gud, vilket inte dessa helandepredikanter var.

”Några kringvandrande judiska andeutdrivare försökte sig också på att uttala Herren Jesu namn över dem som hade onda an-

dar. De sade: 'Jag besvär er vid den Jesus som Paulus predikar!' Det var sju söner till en viss Skevas, en judisk överstepräst, som gjorde så. Men den onda anden svarade dem: 'Jesus känner jag, och Paulus vet jag vem det är. Men vilka är ni?' Och mannen med den onda anden kastade sig över dem, övermannade dem alla och misshandlade dem så svårt att de flydde ur huset, nakna och blodiga." Apg 19:13-16

Här ser vi att det inte finns någon automatik i namnet Jesus och att vi inte kan handla rent generellt, utan vi behöver konkret ledning, som t.ex. Ananias fick.

"Saulus som fortfarande andades hot och mordlust mot Herrens lärjungar, gick till översteprästen och bad att få med sig brev till synagogorna i Damaskus. Om han kunde finna några som tillhörde Vägen, män eller kvinnor, skulle han få fångsla dem och föra dem till Jerusalem. Men när han på sin resa närmade sig Damaskus, strålade plötsligt ett ljus från himlen omkring honom. Han föll till marken och hörde en röst som sa till honom: 'Saul! Saul! Varför förföljer du mig?' Då frågade han: 'Vem är du Herre?' Rösten svarade: 'Jag är Jesus, den du förföljer. Men res dig och gå in till staden så ska du få veta vad du måste göra.' Männen som reste med honom stod där förstummade. De hörde ljudet men såg ingen. Saulus reste sig upp från marken, och när han öppnade sina ögon kunde han inte se. Då tog de honom i handen och ledde honom in i Damaskus. Under tre dagar såg han ingenting, och han varken åt eller drack. I Damaskus fanns en lärjunge som hette Ananias. Till honom sade Herren i en syn: "Ananias!" Han svarade: 'Här är jag, Herre.' Då sade Herren till honom: 'Res dig och gå till Raka gatan och fråga i Judas hus efter en som heter Saulus från Tarsus, för han ber. I en syn har han sett hur en man som heter Ananias kommer in och lägger händerna på honom så att han kan se igen.' Ananias svarade: 'Herre, jag har hört av många hur mycket ont den mannen har gjort mot dina heliga i Jerusalem. Och nu är han här med fullmakt från översteprästerna att gripa alla som åkallar ditt namn.' Men Herren sade till

honom: 'Gå, för han är mitt utvalda redskap för att bära fram mitt namn inför hedningar och kungar och Israels barn. Och jag ska själv visa honom hur mycket han måste lida för mitt namns skull.' Då gick Ananias, och när han kom in i huset lade han händerna på honom och sade: 'Saul, min broder! Herren Jesus, som visade sig för dig på vägen hit, har sänt mig för att du ska kunna se igen och bli uppfylld av den helige Ande.' Genast var det som om fjäll föll från han ögon. Han fick tillbaka sin syn, och han reste sig och blev döpt. Sedan åt han och fick nya krafter." Apg 9:1-19

Ananias integrerades konkret i Guds verk. Jesus visade honom exakt vad han skulle göra. Visst hade han betänkligheter men Jesus hjälpte honom. Här ser vi hur viktig konkret bön är. Att lyssna på Jesus för att vinna äkta övertygelse. Ananias lyssnade innan han på Jesu uppdrag och auktoritet gick till Saulus. Han sa helt enkelt att Jesus sänt honom för att bli han skulle bli frisk. Ananias visste att det inte var han själv som hade kraften att hela Saulus, utan Jesus. Det är skillnad mellan kraft och auktoritet. En polis har inte kraften att stoppa en bil, men han har auktoriteten. När han höjer handen bromsar vi som ett erkännande av hans auktoritet. Om polisen gömmer sig bakom en buske och inbillar sig ha kraften att stoppa bilar och hoppar fram från busken och ställer sig framför en lastbil, då är det god natt.

Många menar sig ha kraften att bota i sig själva, men det är Gud som utför undret om vi handlar i lydnad för hans auktoritet. Om Gud visar oss att vi ska hela alla på en ort, så kommer han att göra det om vi lydigt följer honom. Jag utesluter inte det. Men detta är vad som gäller för mig – att inget fungerar per automatik. Vi behöver Andens konkreta ledning. Esoterikerna och de som sysslar med ockulta ting talar om energi, men i det kristna livet handlar det om ett förhållningssätt till Jesus.

"... Åt mig har getts all makt i himlen och på jorden. Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns, Sonens och den helige Andes namn och lär dem att hålla allt som jag befallt

er. Och se, jag är med er alla dagar till tidens slut.” Matt 28:18-20

Jesus har all makt i himlen och på jorden och han är med oss alla dagar. Vi måste be om konkret ledning och inte bara kopiera, härma och lura oss själva och andra. Jesus säger inte: “Jag ger er makt på jorden.” Tvärtom. Han säger att det är han som har fått all makt. Vi laddas inte av Jesus med en andlig energi, utan vi handlar i hans auktoritet när han sänder oss, eller är integrerade i hans verk. Jag har upplevt några helanden, men aldrig känt av någon energi. Många människor menar sig kunna trycka in all kraft och all känsla i sin tro. Men gjorde Jesus så?

Jesus utförde sitt verk med full ro i själen. Ananias behövde inte hoppa omkring framför Paulus som Baals präster gjorde på berget Karmel, utan han kom i enkelhet, överlåten till sitt uppdrag för Jesus, och undret skedde.

Ofta kan vi tveka, men om Jesus verkligen leder, så kommer han att hjälpa oss med våra betänkligheter. Han stärker oss, övertygar oss, inger oss mod, så vi kan handla konkret i hans auktoritet. Jag har upplevt det många gånger. Jag bodde ett tag på en campingplats och då husvagnar är lyhörda, kunde jag höra någon hosta kraftigt en bit bort. Jag behövde gå på toaletten och gick till sanitetsbyggnaden. Då märkte jag att hostan kom från en husvagn, där det bodde Jehovas vittnen. De var nya i den tron och jag hade gett dem ett par av mina böcker. De var trevliga båda två. När jag gick förbi, stod mannen i dörren och jag frågade vad som felade. Han sa att hans fru hostade väldigt mycket och att de varit till läkare, men det hade inte blivit bättre. Nu funderade de på om de skulle åka till det närbelägna sjukhuset. Jag gick vidare till toaletten och plötsligt upplevde jag det som Ananias upplevt. Guds Ande uppmanade mig att handla.

”Men hjälparen, den helige Ande, som Fadern ska sända i mitt namn, han ska lära er allt och påminna er om allt vad jag sagt er.” Joh 14:26

Guds Ande påminde mig om ett bibelställe, som jag aldrig tänkt

särskilt mycket på.

”Han gick då fram och lutade sig över henne och talade strängt till febern, och den släppte.” Luk 4:39

Plötsligt kände jag i mitt hjärta att jag ville göra samma sak. Jag tänkte: ”Blir jag nu betraktad som vansinnig? Man kan ju inte tala till en sjukdom.” Men så stod det i Bibeln. Jag gick tillbaka till min husvagn tog min Bibel och förvissade mig om att det verkligen stod så. Jag bad, men kom till den slutsatsen att det var Guds sak. Om Jesus gjort något som var så galet, då borde jag göra det som han bad mig om. Alltså gick jag till mannen och frågade om jag kunde be för hans fru på samma sätt som Jesus gjort. Han tog sin Bibel och såg efter om det stod så även i hans Bibel och mycket riktigt, precis så stod det (mycket annat har JV ändrat i sin Bibel). Alltså nickade han eftertänksamt. Jag bad framför husvagnen och prisade Jesus. Jag tackade Jesus för hans gärning på korset, för syndernas förlåtelse och för det nya livet, för alla välsignelser och sedan tackade jag Jesus för att han ännu idag genomförde samma saker för oss. Sedan riktade jag mig till husvagnen och sade till hostan att den skulle lämna kvinnan och husvagnen. Jag är ärlig. Någonstans i bakhuvudet fanns tanken: ”Nu sänder de mig till psykiatrin.” Så gick jag tillbaka till min husvagn, för jag hade en tid att passa. När jag kom tillbaka, kom de båda mot mig och såg på mig med förundran i blicken. De berättade att nu var hostan borta. Gud hade använt denna situation till att göra dem båda medvetna om vem Jesus verkligen är! Det betyder inte att jag kan befalla varenda hosta att försvinna. Vi måste ha Guds konkreta ledning.

Under min teologiska utbildning hade jag tagit ledigt en fredag kväll, för att skriva min akademiska uppsats. Under alla år som dörrvakt hade jag blivit en nattmänniska och vid denna tidpunkt var det så att jag var riktigt på hugget nattetid. Jag tänkte att jag skulle ta igen jobbet på lördag när jag egentligen var ledig. Men Gud hade andra planer. När jag just hade påbörjat mitt arbete,

vid 19-tiden, fick jag en tydlig ingivelse att ringa upp en gammal dörrvaktskollega, som var medlem i en kriminell motorcykelklubb. Jag ringde alltså upp honom och han frågade mig vad det var. Jag sa bara: ”Jag fick bara för mig att jag skulle ringa dig.” Han skrattade och sa: ”Ganska typiskt, men ok. Kom hit till klubblokalen. Vi har öppet hus.”

Jag gick i bön. Vad skulle jag göra? Jag måste ju göra klart uppsatsen. Jag hade en tid att passa för inlämning. När jag la fram min tvekan inför Gud, kände jag en tydlig uppmaning att fara till klubblokalen. Alltså for jag dit. Jag gick in och genast så kände jag en ovanligt mörk atmosfär. Det fanns ett mörker, som man kunde ta på. Jag hade aldrig känt något sådant förut. Min vän hade inte tid med mig, alla var på något sätt alldeles förmörkade, som om någon precis blivit skjuten. Det var inte lämpligt att fråga vad som hänt eller vad som var på gång, eftersom de inte gärna ser att utomstående är nyfikna och lägger sig i deras angelägenheter. Jag gick istället ut och frågade Gud vad som pågick. Vad skulle jag hit och göra? Ingen var intresserad av mig. Hade jag tagit fel? Skulle jag åka hem igen?

Jag gick in igen. Den mörka stämningen var obehaglig. Så jag gick ut igen. Plötsligt blev jag genom Guds Ande (Joh 14: 26) påmind om ett bibelställe där Paulus beskriver de mörka makterna som härskar i himlarymderna (Ef 2:2, 6:12). Jag blev också påmind om händelser, där Jesus drev ut demoner. Jesus hade sagt att det skulle vi också göra (Mark 16:17). Jag blev förskräckt. Jag kunde inte göra det. Det hade jag aldrig gjort förut och jag kände mig inte sugen på att involvera mig med demoner. Jag bad och sa till Jesus, att han själv kunde driva ut demonerna, om det faktiskt fanns några där. Då blev det tydligt för mig, att det är uppror mot Gud om vi förväntar oss något från honom, som han förväntar sig från oss. Jag kom ihåg att det där med polisen inte handlade om den egna styrkan, utan om auktoriteten. Frågan var bara om jag ville sätta min lit till att Jesus hade all makt i himlen och på jorden. Jag skul-

le bara gå, som Jesus sagt i sin missionsbefallning. Jag var redo. Jag litade på honom.

Så jag vände mig mot klubblokalen och sa: "Om det finns en ande därinne, som vill hindra det Jesus har för avsikt att göra, så säger jag till dig att du ska gå därifrån, när jag kommer in dit igen." Jag gick tillbaka – och se! – atmosfären var fullständigt klar! Genast kom en av rockarna fram till mig. Han var vicepresident för klubben och hade suttit som förstenad i ett hörn och stirrat framför sig. Nu kom han och sa: "Jag visste redan klockan tre att du skulle komma för att säga mig någonting." Jag blev så paff. Jag sa: "Hur kunde du veta att jag skulle komma!? Jag visste inte det förrän 19.00." Han sa faktiskt: "Gud sa åt mig, att du skulle komma!" Då blev jag frimodig och frågade honom: "Vad säger du? Sa Gud det? Vad har du med Gud att göra?" Han sa bara: "Prata inte skit, utan säg mig vad du har att säga." Det blev för mycket för mig. Jag blev helt ställd. Vad var det som försiggick? Jag väntade mig att det skulle skina ett ljus från himlen. En uppenbarelse. En vision. Men det kom ingen sådan. Alltså sa jag till honom: "Jag måste bara tala med Jesus. Kommer strax tillbaka." Jag gick ut igen och frågade förtvivlat vad jag skulle säga till honom. Då påminde mig plötsligt Guds Ande om Petrus ord:

"Herren Kristus ska ni hålla helig i era hjärtan. Var ständigt beredda att svara var och en som ber er förklara det hopp ni har." 1 Pet 3:15

Då gick det upp ett ljus. Så dum jag var. Jag väntade på ett speciellt budskap, men fanns det ett större och mäktigare budskap än Jesus på korset? Jag hade förstått. Jag sprang in i klubbhuset igen och sade till rockaren: "Jag har nåt att säga dig." Vi gick in i ett hörn och jag förkunnade evangeliet för honom personligen. Vi hade ett långt samtal. Han hade många frågor och jag förvånades mycket. Han visste redan en hel del. Det hade jag inte kunnat tro. När vi var färdiga gick jag vidare. Jag såg honom aldrig mer. När jag kom tillbaka till klubblokalen, fick jag veta att han

inte fanns mer i klubben. Jag vet inte vad som hade hänt. Men nu handlar det inte om det, utan om att det faktum att Gud leder mycket konkret. Gud kommer också att arbeta vidare med honom. Vi måste lära oss att vara lydiga i vårt handlande och inte bara slumpmässigt. Vi ser också hur viktigt det är att kunna Guds ord i detalj, så Guds Ande kan leda oss konkret. Jesus sade:

”Men hjälparen, den helige Ande, som Fadern ska sända i mitt namn, han ska lära er allt och påminna er om allt vad jag sagt er.” Joh 14:26

Så visst kan det hända att Gud under historiens gång, samt även i vissa situationer idag, har gett människor i uppdrag att hela alla människor på en och samma plats. Det kan vara så. Jag utesluter inte den möjligheten. Men då har Gud konkret visat sin vilja och så sker, när man är lydig. Jag menar att det måste finnas konkret ledning, därför att i nästa situation ska vi kanske handla helt annorlunda, precis som Jesus gjorde. Det är fatalt när vi bara kopierar det andra har gjort och menar att det ska fungera. På Guds verk finns det copyright.

Jesus bemödade sig alltid att föra människorna allt djupare in i andliga sanningar, in i Guds plan och mål. När Lasarus blev sjuk och man sökte Jesus för att han skulle bota honom, då stannade han borta extra länge (Joh 11). Jesus ville att de skulle få en djupare erfarenhet. De hade redan lärt känna Jesus och lärt sig älska honom. De hade upplevt hans under. Men Jesus brukade denna situation för att leda dem djupare in i tron. Han hade inte kommit för att utrota all sjukdom – det kommer han att göra när han kommer den andra gången – utan för att möjliggöra syndernas förlåtelse och det eviga livet. Därför lät han Lasarus dö och väckte honom sedan till liv igen. Trots detta under dog Lasarus flera år senare.

Oavsett hur många som blir helade och hur ofta det händer, så dör vi ändå till slut en gång. Jesus kom för att lösa detta problem. Vi ser här att Jesus påbörjade en personlig process, som

förde dem djupare in i relationen med Gud – inte för att vi ska uppväcka alla döda bara för att Jesus gjorde det. Det ska Jesus själv göra när han återkommer. Men om Jesus säger till mig att jag ska väcka en död till liv för att hans härlighet ska uppenbaras, så kommer jag att göra det och han kommer att uppstå. Om jag ser på min tjänstestatistik, så har jag genomfört många fler begravningar än vad jag har uppväckt döda. Däremot har jag gett de efterlevande hopp om en återuppståndelse.

Bruket av namnet Jesus

Det står i Bibeln att vi blir räddade om vi anropar Jesu namn.
”Ty var och en som åkallar Herrens namn skall bli frälst.”

Rom 10:13

”Hos ingen annan finns frälsningen. Inte heller finns det under himlen något annat namn, som givits åt människor, genom vilket vi kan bli frälsta.” Apg 4:12

Nu tänker många att det i bara nämmandet av namnet Jesus finns en automatik till räddning, men så är det inte. Dåförtiden upplevde människor äkta under. De trodde på namnet Jesus. Trots det hade de ingen levande och personlig relation till Jesus. Han var på avstånd, för de sökte gåvorna, inte gåvogivaren.

”Medan han var i Jerusalem under påskhögtiden, kom många till tro på hans namn när de såg vilka tecken han gjorde. Men själv anförtrodde han sig inte åt dem eftersom han kände alla. Han behövde inte höra någon vittna om människan, ty av sig själv visste han vad som var i människan.” Joh 2:23-25

Därför blir jag förvånad när så många talare berättar om tecken och under och sedan säger: ”Tro på namnet Jesus så blir du räddad!” Följande bibeltext borde få oss att tänka till. Det handlar ju om att bekänna Jesus och tro på honom, men då måste man få evangeliet förkunnat på ett sådant sätt att man förstår Jesus och hans verk, annars kan man inte tro.

”Ty var och en som åkallar Herrens namn skall bli frälst. Men hur skulle de kunna åkalla den som de inte har kommit till tro

på? Och hur skulle de kunna tro på den som de inte har hört? Och hur skulle de kunna höra, om ingen predikar? Och hur skulle några kunna predika, om de inte blev utsända? Det står skrivet: Hur ljuvliga är inte stegen av dem som förkunnar det goda budskapet. Men alla ville inte lyda evangeliet. Jesaja säger: Herre, vem trodde vår predikan? Alltså kommer tron av predikan och predikan i kraft av Kristi ord.” Rom 10:13-17

Tron kommer av predikan och inte på grund av under. Under kan väcka intresse. Under kan visa på att det finns övernaturliga verk och att Gud är övernaturlig. Men under kan inte i sig själv förmedla information om hur många gudar det finns eller hur Gud är, vad han vill och vad han avser att göra. Så är det också med skapelsens under. Den som ser stjärnhimlen, naturens skönhet, mångfalden och harmonin förundras. Han kan begripa att det måste finnas en Gud. Men för att lära känna denna Gud, eller till och med blir räddad och leva i harmoni med honom, behövs det mer än bekännelse och insikt om skapelsens under. Under, utan riktig information, riskerar att stärka människor i deras illusioner. Utan tillräcklig kunskap i Guds ord, kan undren även tolkas som ett verk av Satan, för att vilseföra, vilket hände på Jesu tid.

”Men några av dem sade: ’Det är med hjälp av Beelsebul, de onda andarnas furste, som han driver ut de onda andarna.’” Luk 11:15

Vi ser att de inte kunde förneka undret, men frågan var hur de skulle tyda dem, hur de skulle förstå dem? Och där gick de helt vilse. Många människor tror idag på en Gud, men de lever med sina egna föreställningar och religiösa spekulationer, eftersom de inte känner till Guds ord. Vi ser att undret i sig självt inte ger någon information som ger räddning. Det finns ingen automatik i namnet Jesus, utan människor måste få evangeliet förkunnat på ett sådant sätt att de tar emot Jesus och hans verk för dem.

”Jag säger er sanningen: Den som tror på mig ska göra de gärningar som jag gör. Och större än så ska han göra, för jag går till Fadern. Och vad ni än ber om i mitt namn ska jag göra, för att

Fadern ska bli förhärligad i Sonen. Om ni ber om något i mitt namn ska jag göra det.” Joh 14:12-14

Nu menar många att en bön bara blir hörd om man lägger till ”i Jesu namn” på slutet. I många öststater som jag rest i läggs det till. Men ett är klart – en bra bön blir inte dålig utan dessa ord och en dålig bön blir inte bättre med dem.

” Ni ber men får inget, därför att ni ber illa – för att slösa bort det på era njutningar.” Jak 4:3

Även om man bifogar hur många “i Jesu namn” som helst, till en egoistisk bön, och hoppar och manifesterar på alla sätt, så ger det inget. Det bara förvärrar fiendskapen med Gud, vilket Jakob skriver i sitt brev. Att be i Jesu namn är inte som en magisk trollformel, men tyvärr tror många människor det. Jag var tillsammans med en grupp kristna motorcyklister, när en av dem kallade till sig de andra, för att be att han skulle få en ny motorcykel. De satte sig runt bordet och jag förvånades inte så lite. På bordet låg en bild av en Harley Davidson, som denne man ville ha. Så började de tillsammans upprepa samma ord: ”Motorcykel, kom i Jesu namn, motorcykel kom i Jesu namn...” Gång på gång. Vet du vad det är? Spiritism. Det är vit magi. Inte många kristna vet hur vida utbrett och intensivt man arbetar med namnet Jesus i ockulta kretsar! Många tänker att när Jesus namn nämns, så blir allt automatiskt ok. Men så är det inte. Jag var på en New Age-mässa, där praktiserande satanister och häxor erbjöd sina tjänster och där det även talades om Jesus. En häxa kom till mitt bibelbord och sa: ”Jesus känner jag också. Han ger mig kraft till helande.” Jag läste en annons om en häxa som erbjöd alla sorters konster, från spådomar, lägga kort, läsa kula, läsa händer, helande och till slut: ”Jag är förtrogen med Jesu kraft och lära.”

När man har att göra med magi, så behövs bland annat en kraftfull formel för att frigöra trollkraften. Magiker använder namnet Jesus för att uppnå önskat resultat, ofta med mantraliknande upprepningar, och denna praxis har gjort sitt intåg i kristendo-

men. Många människor menar att deras önskningar går i uppfyllelse om de upprepar namnet Jesus, men här finns ett tragiskt missförstånd. Jag var i en församling där pastorn bad alla affärsmän att komma fram. Sedan sa de gemensamt: ”Kunder kom i Jesu namn! Kunder kom i Jesu namn! Kunder kom i Jesu namn!” De blev mer och mer högljudda och exalterade. Men detta har inget att göra med den bibliska läran om att be i Jesu namn. Redan det han hade sagt dessförinnan, var inte heller bibliskt. Han ville att åhörarna skulle förstå att Gud ville att de alla skulle vara rika. Följande del i Bibeln kände tydligen han inte till.

”De som vill bli rika råkar ut för frestelser och snaror och många oförnuftiga och skadliga begär som störtar människor i fördärv och undergång. Kärlek till pengar är en rot till allt ont. I sitt begär efter pengar har vissa kommit bort från tron och vållat sig själva mycket lidande. Men du gudsman, håll dig borta från sådant! Sträva efter rättfärdighet, gudsfruktan, tro, kärlek, uthållighet och ödmjukhet.” 1 Tim 6:9-11

Han läste detta ställe:

”Han var rik men blev fattig för er skull, för att ni genom hans fattigdom skulle bli rika.” 2 Kor 8:9

Att det här handlar om andlig rikedom hade han antingen inte förstått, eller så förteg han det medvetet. (Ef 1:7, 2:4, 3:8, 16)

Många uppriktiga kristna använder namnet Jesus, som ett mantra, eftersom de förstått det fel. Vi ska istället utgå ifrån vårt personliga förhållande till Jesus, lära oss att handla bibliskt, och inte bara tänka funktionellt eller magiskt.

Så här kan det vara att be i Jesu namn. En broder i Herren som hette Markus Cionci sa att jag kunde gå till byggmarknaden för att skaffa byggmaterial till en hundbur för min bil och att jag kunde göra det i hans firmas namn. Jag for alltså dit med en fullmakt och hittade allt jag behövde och gick till kassan. Vad skulle kassörskan ha tänkt, om jag bara ropat: ”Jag vill ha varorna i Markus

Cioncis namn! Jag vill ha varorna i Markus Cioncis namn! Jag vill ha varorna i Markus Cioncis namn!”?

Självklart gjorde jag inte så. Jag visste att hans namn var välbekant där, och jag var där med hans godkännande. Jag visade bara min skriftliga fullmakt och fick varorna utan problem. Jag köpte inte en motorsåg, en betongblandare, mängder med byggmaskiner och verktyg. Jag fyllde inte en massa kundvagnar med varor. Då hade de antagligen ringt honom för att kontrollera om det verkligen var meningen. Förmodligen hade min vän och broder blivit extremt sur på mig, eftersom det inte var det han hade sagt. Att be i Jesu namn betyder alltså att be enligt hans vilja.

”Och detta är den tillit vi har till honom, att om vi ber om något efter hans vilja, så hör han oss.” 1 Joh 5:14

Det betyder också att handla på hans uppdrag. Helt enkelt som Ananias gjorde. Jesus visade honom att han skulle gå till Paulus så att denne kunde bli helad. En bön i Jesu namn börjar med att Jesus ber oss! Det liknar det jag upplevde vid klubblokalen med demonerna. Ananias behövde inte hoppa omkring runt Paulus, han behövde inte upprepa namnet Jesus som en trollformel, han behövde inte stegra sig in ett emotionellt tillstånd. Han behövde bara handla i namnet Jesus.

Jag har själv upplevt underbar befrielse. Sedan barndomen har jag ofta haft bestialiska mardrömmar. Ibland var de så hemska och så verkliga att mina föräldrar inte kunde väcka mig. Det jag upplevde var verkligt. Idag vet jag att djävulen plågade mig. Ända tills jag påbörjade mina bibelstudier hade jag dessa drömmar. Jag bad ständigt om befrielse, men det ändrade sig inte förrän jag förstod att Jesus ville att jag skulle handla i hans auktoritet. En natt fick jag en sådan dröm, men då var jag förberedd. Jag vaknade halvt om halvt och sa lugnt till djävulen, att han skulle lämna rummet. Sedan dess har jag inte haft någon mardröm.

Har Jesus någon gång hoppat omkring och upprepat formler?

Nej! Han handlade annorlunda hela tiden, för att ingen skulle tro att det måste ske på ett visst sätt. Det ligger en fara i att tro att något särskilt fungerar. Vi kan inte ersätta Guds konkreta handlande genom sin helige Ande, med all entusiastisk upphetsning i världen. I det andliga livet fungerar överhuvudtaget ingenting, om vi inte följer Guds konkreta ledning. Men vi människor är benägna att fastna vid de yttre tingen.

Jag känner till en man som i Jesu namn slog en annan i magen och denne blev helad från sina magplågor. Men ska vi på grund av det slå alla i magen som har ont? Vi måste istället förstå att Jesus handlar unikt och personligt med varje människa. Ibland påminns vi om någon bibeltext för att kunna handla konkret. Det var så jag kunde befälla hostan att försvinna.

Allt vi läser i Bibeln kan bara föra oss i en riktning – närmare Jesus. Vi ska lyssna och lyda hans konkreta ledning.

Ofta krävs det en böneprocess för att vi verkligen ska be om och göra det Jesus vill. Så var det för Ananias och så var det för mig, när jag skulle predika för en kriminell motorcykelklubb. Jag fruktade för mitt liv. Det tog lång tid innan den rätta inställningen infann sig, men då den fanns bad jag att det skulle gå av stapeln, även om det skulle kosta mig livet. Jag bad länge i Jesu namn, dvs enligt hans vilja, utan att säga ”i Jesu namn” och det skedde som planerat. Det handlar inte om att vi ska hänga upp våra egna egoistiska önskningar på ”i Jesu namn”.

Guds välsignelse i svåra tider

Gud leder oss också genom svåra tider när han vill göra oss till segrare. För Josef hade Gud en väldig plan. Han såg den kommande hungersnöden för det lilla Israel, men också för hela Egypten. I denna bibelberättelse ser vi att Gud hade en plan för den enskilde och för sitt folk, men också för världens alla folk. Det är bara Gud som har överblicken och vet vad som krävs. Gud ville sätta en man i toppen i Egypten, för att leda människorna genom hungersnöden. Nu är det inte så svårt att leda en man till toppen, men att han blir till välsignelse i den positionen ser vi inte så ofta. Därför fick Josef lära sig några läxor. Till slut sa han till sina bröder:

”Det var för att rädda liv som Gud sände mig hit före er.”

1 Mos 45:5

Josef visste att han var sänd. Men hur upplevde han sin sändning? Fick han vara med om en sändningsgudstjänst, som jag fick vid slutet av bibelskolan? Eller kom det en lyxlimousin och hämtade honom? Nej! Han blev slagen av sina bröder och kastad i en brunn och nästan dödad. Han blev såld som slav och måste arbeta som sådan. Senare hamnade han i fängelse, trots att han var oskyldig, och glömdes bort där. Det skulle kunna vara tillräckligt för att vilja hämnas. Men Gud var med honom och överallt där han var, gjorde han det rätta och det goda. Han var trogen i det lilla, även när denna väg förde honom allt längre ner. Dagen kom dock, när Josef hamnade på toppen, där Gud ville ha honom.

Vägen uppåt innebär ofta att stiga nedåt.

Eftersom Josef fanns i toppen, kunde han se till att alla människor hade att äta och kunde ta sig igenom hungersnöden. Tänk efter! Tror du att Josef förbisåg alla tusentals slavar? Tror du att han glömde bort de som satt i fängelse? Nej! Han hade ju själv suttit där. Alla andra i hans ställe hade förmodligen sagt: "Vi har inte nog att äta, alltså får fångarna ingenting och slavarna får bara hälften." Helt säkert gjorde inte Josef så. Gud ville ju inte bara ta dem som fanns i toppen genom hungersnöden utan ALLA.

Genom Josef kan vi se att det inte stämmer att ett liv med Gud alltid leder förbi svårigheter, och att de som har problem är övergivna av Gud, eller inte är tillräckligt fromma. Jag kan försäkra läsarna att jag upplevt så många svårigheter genom livet att jag bara med dem skulle kunna fylla en tjock bok. Men jag kan också med tacksamhet säga att jag i svårigheterna lärt mig så många värdefulla saker, att jag inte vill vara utan dem.

Vi ska inte alltid försöka hamna i bättre läge. Vi ska istället lita på att Gud vill ge oss något, leda och förändra oss, och göra oss redo för hans verk. Vi ska också lära människor att stanna kvar på, och vara trogna den väg, som Gud går med dem. Många är som Petrus, som menade väl när han ville avleda Jesus från att gå igenom sitt lidande på korset. Istället blev han en satanisk freskelse för Jesus.

"Från den tiden började Jesus förklara för sina lärjungar att han måste gå till Jerusalem och lida mycket genom de äldste och översteprästerna och de skriftlärda, och att han måste bli dödad och på tredje dagen uppväckt. Då tog Petrus honom åt sidan och började tillrättavisa honom: 'Gud bevare dig, Herre! Det där ska aldrig hända dig.' Men Jesus vände sig om och sa till Petrus: 'Gå bort från mig, Satan! Du vill få mig på fall, för dina tankar är inte Guds utan människors.'" Matt 16:21-23

Vad har vi här för problem? Petrus tänkte MÄNSKLIGT och inte ANDLIGT. Det är mänskligt att vilja komma i bättre läge och und-

vika lidande. Men det är inte alltid andligt och kan till och med vara sataniskt. Gud för oss ofta på lidandets svåra väg, för att vi ska bli verkligt välsignade.

Kan du säga amen till det?

Här behövs det vishet från Gud, uppenbarelser, konkret vägledning – som den Josef fick genom drömmarna – och inte ett ständigt manifesterande av namnet Jesus. Tyvärr är det så att många människor är helt blinda för denna dimension av Guds handlande och därmed ovilliga att gå lidandets väg. Jag känner så många människor som i Jesu namn manifesterat himmelsk lycka, men som vänt Gud ryggen när svårigheter kommit. Här behövs en väckelse. Jesu efterföljare måste lära sig att klara av svårigheter också. Josef är ett slående exempel, men Jesus själv ett ännu bättre.

En gång när jag var i en svår period bad jag om ett under. Men Gud sa till mig något som jag senare förstod: "Förminska mig inte i min allmakt!" För mig verkade det helt motstridigt. Kan man reducera Guds allmakt? Ja, för många människor vill i vissa situationer bara ha ett under. De är helt övertygade om att endast ett under kan hjälpa. Men Gud kan ha andra avsikter och vägar. Då ligger det nära till hands för oss att begränsa Gud i hans allmakt. Men han är allvetande. Han är kärlek. Han är god. Ingen situation är likgiltig för honom och han vill alltid det bästa för alla och för hela universum. I svåra tider måste vi förlita oss på Guds kärlek och omsorg och kasta ankar i detta och inte i Guds allmakt. Risken är att man hetsar upp sig och får panik om undret uteblir. Om vi däremot kastar ankar i Guds kärlek och allvetande, så kan vi se att mitt i stormen uppstår en skyddad hamn där vi kan känna oss gömda och burna. En stark och sund tro förminskar inte Gud till att bara göra under, utan den finner i Jesus så mycket mer.

Pröva följande tanke! Skulle du följa Jesus om han aldrig gjorde något under? Är det dessa som fascinerar dig eller är det hans karaktär, hans kärlek, hans nåd och hans vishet? Följer du Jesus bara

för att du vill uppleva under, eller för att du vill vara som han är? Gud vare tack! Jesus gör under än idag! Men vi får inte reducera Gud till en maskin som endast utför under. Guds tankar och vägar är så mycket större! Tänk på Josef! Tänk på de båda cancersjuka som jag berättat om!

Medan jag sitter här och skriver dessa rader genomgår min far en svår hjärtoperation. Förra veckan fördes han med ambulans till sjukhuset med hjärtinfarkt. Idag ska han opereras. Hur det går vet jag inget om. Men Jesus har humor. När jag var i bön för min far, gav Jesus mig en tanke: ”Han kommer att överleva!” Nu var jag tvungen att tänka till, för det kan man tolka på två sätt. Det kan vara så att han klarar operationen bra och kommer på benen igen, eller så kan man se det så att min far dör, men överlever döden eftersom Jesus är hans uppståndelse och liv. Ärligt talat så skrattade jag åt det. Gud har humor. Så länge jag känt min far har han varit en fantastisk förebild för hur man tar sig igenom svårigheter och en mästare på att få ljuset att lysa i mörkret. Denna förmåga hos min far har fascinerat mig hela livet.

Jag vill dela med mig en av hans upplevelser, som kan visa oss hur viktigt det är att bevara Guds frid i svårigheter. Min far var pastor i Rumänien under tiden för Ceausescus förtryck. Han hade ansvar för flera församlingar. Biblar smugglades in i landet och min far skulle fördela dessa. Den som gjorde det riskerade sitt liv. En gång hade min far gömt flera säckar med Biblar i bilen. Bagageutrymmet och fotutrymmet bak i bilen var fullt av påsar. Plötsligt stoppades han av två poliser. Gott och väl för den som kan bevara Guds frid. Poliserna kom till hans fönster och sa till honom att de hade gjort en insats på natten och ville hem och de frågade om de fick åka med. ”Gärna, varför inte!” Så de steg in. Den ene satte sig där framme och den andre la sig tvärs över baksätet, eftersom det inte fanns plats för fötterna på grund av alla Biblar, och somnade genast. Polisen som satt där framme pratade hela tiden, för han fick inte somna, eftersom de var beväpna-

de. Så kom de till en bilkontroll. Den som varit med om det, vet vad jag talar om. Bilarna blev delvis sönderplockade. Människor kunde få stå nakna på gatan. Det kunde ta timmar, eftersom bilkön var lång. Polisen i framsätet sa till min far att köra förbi. När de kom fram till kontrollplatsen, växlade polisen ett par ord med sina kollegor och de fick köra vidare. När de kom till staden, steg poliserna ur och tackade för skjutsen. Min far for vidare för att dela ut Biblarna.

Varför berättar jag detta? Jag lärde mig något av det. Det är så här enkelt:

Det problem som vi menar oss ha, kan vara lösningen på ett större problem som Gud vill bevara oss ifrån.

Det är inte svårt att tänka sig vad som hade hänt om min far förlorat fattningen. Vi kan bara uppleva Guds optimala ledning om vi först och främst lär oss att bevara den frid han ger när vi möter svårigheter. Det är härligt att ha denna frid som allenast Jesus kan skänka, eftersom vi då känner oss gömda i honom. Så kan en svår situation bli en välsignad sådan, som bidrar till väckelse.

Guds enda gåva

Har du tänkt på att i Bibeln så finns det en märklig formulering som Jesus ofta använde. Han säger: ”Jag är världens ljus. Jag är livets vatten. Jag är livets bröd. Jag är uppståndelsen och livet. Jag är vinstocken. Jag är vägen. Jag är sanningen och livet...” **JAG ÄR!** Det är han som är. Jesus säger inte. ”Jag har sanning för dig” eller ”Jag har kommit för att upplysa dig” - utan ”jag är”.

I Bibeln beskrivs olika välsignelser och gudagåvor och därför ber människor alltid Gud om gåvor. De ber om förlåtelse, om kraft, om vishet, om tålmod, om mer kärlek till nästan. Många ber om gåvor från Gud. Men har du tänkt på att Gud endast har en gåva och det är Jesus Kristus.

Föreställ dig att en kund går in i en affär och vill köpa några saker. Han säger till försäljaren: ”Först behöver jag en ny telefon.” Han skulle svara: ”En telefon har jag inte, men jag har en smartphone. Med den kan du ringa överallt!”

Kunden säger: ”Jag behöver också en miniräknare.” Försäljaren svarar att det har han inte, men det finns en sådan i den smarta telefonen. Köparen behöver en kalender, en kamera och en radio och försäljaren säger samma sak igen, att det har han inte, men att allt detta finns i den smarta telefonen! Precis så är det med Jesus. Vi kommer till Gud och ber om en mängd olika gåvor, men Gud har en enda gåva åt oss – Jesus Kristus. I honom har vi allt! Ge akt på Paulus ord:

”Tack vare honom är ni i Kristus Jesus. För oss har han blivit vishet från Gud, rättfärdighet, helgelse och återlösning, för att det

ska bli som det står skrivet: Den som berömmar sig ska berömma sig av Herren.” 1 Kor 1:30-31

Paulus säger inte att Jesus rättfärdiggör oss, ger oss vishet eller helgar oss. Vi måste förstå att Jesus är allt detta i sin person! Om du har Jesus då har du allt detta. Därför behöver du lära känna honom djupare, så att han blir alltmer förverkligad i dig. Du kan inte ta bort allt det som Jesus är och verkar i dig från honom själv. Om Jesus lever som din rättfärdighet i dig, då gör han det verket i dig. Utan Jesus kan ingen människa bli rättfärdig. Tänk dig att kunden skulle säga: ”Någon smartphone vill jag inte ha men jag vill ha kalendern och kameran.” Helt absurt. Antingen har han allt i en smartphone eller ingenting alls. Detta faktum att Jesus är allt detta, ser vi redan i Gamla Testamentet.

David säger:

”Herren är mitt ljus och min frälsning.” Ps 27:1

Han är det personifierad!

Genom Jesaja förkunnar Gud att han ger oss Jesus som ett förbund. Gud sluter inte ett förbund, utan Jesus är förbundet.

”Jag ska bevara dig och göra dig till ett förbund för folket.”

Jes 49:8

Guds gåva är Jesus Kristus. I honom är alla de Guds gåvor, som han personifierar, förenade. Det gäller att bekänna det och ta emot Jesus.

Paulus skriver i Ef 1:3-14 att i Jesus har vi alla välsignelser. Kan du se hur ofta Paulus säger orden ”i honom”? Sedan skriver Paulus att Gud sammanfattar allt i Jesus Kristus. ALLT! Som tillverkarna av smartphones har gjort. Jesus är Guds gåva, som vi får ta emot. Sann väckelse leder till Jesus och endast Jesus. Inte till enskilda gåvor och andliga ting.

Direkt efter uppståndelsen visade sig Jesus vid flera tillfällen. Men hur ska vi förstå det? Han visade sig som trädgårdsmästare, som vandringsman, som fiskare. Varför dessa förklädnader? Vi

ska komma ihåg att allt Jesus gjorde under sitt jordiska liv skulle visa människorna någonting särskilt. Detta är praktisk teologi. Jesus visade på målet för sitt liv. Han vill bo i oss människor och förverkliga sig i och genom oss.

Paulus talar om det:

”Jag är korsfäst med Kristus, och nu lever inte längre jag, utan Kristus lever i mig.” Gal 2:19-20

”Gud ville visa dem vilken rik härlighet denna hemlighet är bland hedningarna: Kristus i er, härlighetens hopp.” Kol 1:27

”Pröva er själva om ni lever i tron, granska er själva! Eller vet ni inte med er att Jesus Kristus är i er? Om inte, så består ni inte provet.” 2 Kor 13:5

Äkta väckelse leder till att människor vill ha Jesus Kristus och inte bara en gåva från honom. Målet för väckelse är inte tecken och under. Men när under sker, ska de vara ett tecken på att Jesus Kristus finns i oss och vill förverkliga sig själv genom oss. Undren väcker medvetenhet om Guds närvaro. En människa som upplever ett äkta under, hon vet att Gud är här! Därför gäller det att förkunna Jesus på ett sådant sätt att människor tar emot honom. En smartphone har många funktioner, men utan tvekan så är själva telefonen – kontaktfunktionen – den viktigaste. Så vill också Jesus ha olika funktioner i våra liv, men den viktigaste är förlåtelsen för våra synder. Jesus är Guds lamm. Genom förlåtelsen öppnas linjen upp och vi får åter kontakt med Gud! Jesus är vår rättfärdighet. Vi behöver leva våra liv i Jesus Kristus, eftersom han är vårt helande. Bara Kristus kan vara kristuslik i dig.

Många tänker att orden ”evigt liv” anspelar på livet efter döden. Ett liv utan slut. Men det är inte det viktigaste med ett evigt liv. Det står först och främst för en viss kvalitet. Om det skulle fortsätta vara i himlen som det är på jorden, då vill inte jag dit. Himlen blir ju himmelsk, eftersom människor inte kommer att synda, utan tvärtom kommer att leva i harmoni med Guds vilja och njuta

av Andens frukter. Evt liv är ett heligt liv. Det är bara på grund av heligheten, som det är ett liv utan slut. Gud ville från början ge oss evigt liv. Men när heligheten 'bröts' pga synden, behövde även det eviga livet 'brytas'. Tänk dig att man skulle utveckla en medicin som gör att man kan leva för evigt. Du tar medicinen och rövas bort av en människa som spärrar in dig i en källare och piskar dig. Ett år, 100 år. Ser du något? Det eviga livet blir ett helvete. Det finns ett enkelt konstaterande: **Evigt liv plus synd är lika med evig skräck.**

Guds problem och vårt problem är synden. Vi ska vara tacksamma till Gud att han har begränsat livet här på jorden. Det har han gjort av ren nåd och barmhärtighet för att begränsa lidandet och ondskan. Men det slutar inte med döden. Gud vill leva i evig harmoni med oss. Profeterna och därefter Jesus inbjöd oss till Guds rike. Budskapet är enkelt:

"Guds rike är nu här. Omvänd er och tro evangelium" Mark 1:15
Vem är Guds rike? Det är en person! Jesus! "...då har Guds rike kommit till er." (Matt 12:28b) Vad vore Guds rike utan Gud? Ingenting! Jesus är Guds rike. Han personifierar Guds rike. Vad är evangeliet?

"Jag hade nämligen bestämt mig för att inte veta av något annat hos er än Jesus Kristus och honom som korsfäst." 1 Kor 2:2

Jesus Kristus är budskapet. Jesus är Ordet. Vi förkunnar inte bara en lära om Jesus, utan vi förkunnar en levande och närvarande person. Han är Ordet.

"I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud. Han var i begynnelsen hos Gud." Joh 1:1-2

"Och Ordet blev kött och bodde bland oss, och vi såg hans härlighet." Joh 1:14

Jesus vill förändra oss. Han kom inte för att ändra de yttre omständigheterna. Vi ska inte förväxla Jesu första ankomst med den andra. När Jesus kom första gången handlade det om försoningsverkets fullbordande och att förverkliga sig själv i oss. Vi måste

förändras och förvandlas. Vid återkomsten ska Jesus ändra på de yttre livsbetingelserna. En ny himmel och en ny jord. Det kommer inte att finnas lidande, smärta, sjukdomar och inte längre någon död. Varför? Därför att det inte kommer att finnas någon syndare i Guds nya värld. Där kommer det endast att finnas människor som av övertygelse och fri vilja gör Guds vilja. Men det finns många som inte vill det.

Jag besökte en helbrägdagörare i hans hem och han berättade om sina resor och om alla han botat och jag blev inte så lite förvånad. Två veckor tidigare hade han nämligen suttit i en tillnyktringscell. Han var känd vida omkring för sin livsstil. Han tog inte hand om sina barn, som, efter ett domstolsbeslut, levde med hans frånskilda hustru. De fick inte något underhåll från honom, eftersom han var arg på domstolen för detta. Tro det eller ej – det intresserade honom inte när jag försökte visa att det viktigaste är att vi kommer till den punkt där Jesus kan förändra oss. Han anklagade mig för att vara lagisk och oandlig och visade mig på dörren. Han var inte alls intresserad av Guds ord. Det sa han till mig utan omsvep. Han visade mig tidskrifter från en välkänd helbrägdagörare och höll upp sidorna mitt framför näsan på mig. Jag hade aldrig läst eller upplevt något liknande i Europa. På varannan sida handlade det om pengar och dessutom på ett sådant fräckt sätt att jag var fullständigt förbluffad. Då sa min värd: "Titta här – så gör han! Så funkar det! Jag gör precis så". I hela hans omgivning ville ingen ha med honom att göra, men längre bort, där ingen kände honom lyssnade man gärna på honom. Det var så beklämmande. Jesus varnade för detta fenomen.

"Ni kan känna igen dem på deras frukt. Inte alla som säger 'Herre, Herre' till mig kommer in i himmelriket, utan de som gör min himmelske Faders vilja. På den dagen ska många säga till mig: 'Herre, Herre! Vi har ju profeterat i ditt namn och drivit ut onda andar i ditt namn och gjort många under i ditt namn.' Men då ska jag säga dem sanningen: 'Jag har aldrig känt er. Försvinn

härifrån, ni laglösa!” Matt 7:20-23

Många människor som jag träffat har påmint om Simon, om vilken det hette att han trodde. Han blev döpt och ville absolut ha Guds Ande så att han kunde göra under. Men han var helt på irrvägar och fick därför ett klart och tydligt besked av Petrus.

”Petrus sade till honom: ’Till fördärvet med dig och dina pengar, om du tror att Guds gåva kan köpas för pengar! Du har ingen del eller lott i den här saken, för ditt hjärta är inte uppriktigt inför Gud. Omvänd dig därför från din ondska och be till Herren så att han, om möjligt, förlåter dig vad du tänker i ditt hjärta. Jag ser att du är full av bitter galla och fast i orättfärdighetens band.” Apg 8:20-23

Även här ser vi att tron på Jesus och hans under och önskan att få andliga gåvor genom Guds Ande, kan vara en komplett illusion, om inte människor omvänder sig och förändrar sina liv. Jag kan bara uppmana församlingar att testa sina talare på denna punkt. För den som läser sin Bibel ser klart att Jesus vill förändra oss – han vill helga oss.

”Må fridens Gud själv helga er helt och fullt, och må er ande, själ och kropp bevaras hela så att ni är utan fläck när vår Herre Jesus Kristus kommer.” 1 Tess 5:23

”Detta är Guds vilja: att ni helgas.” 1 Tess 4:3

”Nej, liksom han som har kallat er är helig ska också ni vara heliga i allt ni gör.” 1 Pet 1:15

Guds nåd är ingen täckmantel för hemliga synder, utan den har ett mål.

”Guds nåd har uppenbarats till frälsning för alla människor. Den fostrar oss att säga nej till ogudaktighet och världsliga begär och istället leva anständigt, rättfärdigt och gudfruktigt i den tid som nu är, medan vi väntar på det saliga hoppet: att vår store Gud och Frälsare Jesus Kristus ska träda fram i härlighet. Han har offrat sig för oss för att friköpa oss från all laglöshet och

rena åt sig ett eget folk, som är uppfyllt av iver att göra goda gärningar. Så ska du tala, förmana och tillrättavisa med allt eftertryck. Låt ingen se ner på dig.” Tit 2:11-15

”Sök frid med alla och helgelse, för utan helgelse kommer ingen att se Herren.” Hebr 12:14

Det finns även sådan undervisning i Bibeln. Gud menar allvar här. Det finns fyra huvudskäl till varför Jesus Kristus kom till världen.

- Bara i Jesus kan Gud visa oss vem han är, hur han är, att han är en levande och verksam Gud.
- Bara genom Jesus kan Gud visa oss verkligt människoblivande.
- Bara genom Jesus kan vi se hur människan lever i harmoni med Gud och hur attraktivt detta heliga liv är.
- Bara genom Jesus kan vi få förlåtelse för våra synder och komma tillbaka till harmonin med Gud.

I allt detta måste vi bekänna Jesus.

”Och detta är det eviga livet: att de känner dig, den ende sanne Guden, och honom som du har sänt, Jesus Kristus.” Joh 17:3

Gud har bara en gåva – Jesus Kristus. Alla tecken och under borde leda oss till honom. Det gäller att bekänna honom och att förälska sig i honom. Det gäller att ha ett begär efter honom och ta emot honom som den ende.

Det tog lång tid för lärjungarna att förstå detta. Inte heller de begeistrade folkmassorna förstod att det var sant. Jesus utförde tecken och under i sådana mängder till en början, att alla blev helade överallt. Det stämmer också att Jesus sände ut lärjungarna att hela och bota. Överallt dit de kom helade de, drev ut demoner och förkunnade Guds ord. De var utsända av Gud för att göra detta. Men vi ska minnas att Jesus förändrade sitt sätt att agera, när han märkte att människor inte kom närmre sanningen genom allt som skedde. Det antagandet som brett ut sig, att Jesus hade kommit för att ändra på omständigheterna, innebar en illusion och ett förhårdande för många. Dessa falska förväntningar gjor-

de människor blinda och döva för det Jesus egentligen ville. Och jag undrar om inte detta finns ännu idag. Det är en vida utbredd åsikt att tecken och under är en garanti för väckelse. Många anser att själva undret är väckelse, men Jesus flydde från det. Det är inte så som det på senare tid ofta har blivit förkunnat.

Detta kan vi se på följande:

- Det kommer inte väckelse överallt där tecken och under sker.
- På många ställen är en väckelse i full gång utan väldiga under, därför att människor är trogna i det lilla.

Men det är också klart att under väcker intresse för Gud. Vilken chock blev det inte för mig, när den dagen kom, då jag fick uppleva motsatsen. Jag var närvarande på en rockfestival i södra Sverige, när en bekant till mig plötsligt gick fram till en haltande man med kryckor och frågade om han fick be för honom. Det fick han och faktiskt försvann besvären ögonblickligen. Min vän frågade sedan mannen om han ville veta mer om Jesus, men det ville han inte. Detta var ofattbart för mig.

En gång besökte en kriminell motorcyklist mig och under samtals gång jämrade han sig över de smärtor han hade i handleden, efter en olycka med sin motorcykel. Läkarna hade testat allt och den enda möjlighet som återstod var att steloperera handleden. Jag kände genast att Jesus ville hela honom och sa det till honom. Jag frågade om jag fick be för honom och vet du vilken reaktion jag fick? Han drog genast bort sin hand och stirrade förfärat på mig. Jag sa då: ”Du vet mycket väl att Jesus kan hela dig, men du vill inte, därför att du vet att det skulle kunna ha följder för resten av ditt liv, och det vill du inte ändra på..” Han fortsatte stirra på mig och sa inte ett ord.

Jag har tvingats inse att under inte är en garanti för att människor ska komma till tro. Så var det för Jesus och så är det idag. Jag förstår också att en del under inte sker, därför att människor inte vill ha dem. Under kan leda till att människor vill höra mer om Jesus och att de faktiskt kommer till tro, men de utgör ingen automatisk väg till tro.

Det största undret någonsin

Paulus skriver:

”Men som Skriften säger: Vad ögat inte sett och örat inte hört och människans hjärta inte anat, det har Gud berett åt dem som älskar honom. Gud har uppenbarat det för oss genom sin Ande. Anden utforskar allt, även djupen i Gud.” 1 Kor 2:9-10

Vad är det här? Vad talar Paulus om? Han berättar om ett under som inte går att toppa. Man hade hört om 'normala' under, som t.ex. Guds skapelse, eller om de under som Gud gjort med Israels folk. Allt detta var bekant. Människor har i alla tider hört om och upplevt under och ateister har i sin nöd vänt sig till Gud. Men här talar Paulus om ett under som ingen förväntat sig – ett sådant som ingen kommit att tänka på.

I alla tider har människor gjort sig föreställningar om Gud och mixtrat till sin religion för att passa. Jag har studerat religion och ett kännetecken för alla religioner, särskilt de som fanns på denna tid, var att man sökte en väg till harmoni med Gud. Att skuld skiljer oss från Gud är tydligt i alla religioner. Man söker vägar att lösa skuldproblemet för att komma i harmoni. På så vis kom människor på alla möjliga saker. Man till och med offrade människor. Man offrade barn. Men ingen människa har kommit på den tanken att alla dessa religiösa ansträngningar, som vi håller på med, inte för oss en enda meter närmare Gud, utan ökar bara på vår skuld. Gud själv måste lösa problemet. Gud måste komma till denna värld och dö för våra synder som vår ställföreträdare, för att vi inte ska få det vi förtjänar, utan istället kunna

leva i harmoni med Gud.

Ingen människa skulle kunna komma på en sådan idé. Det vore otänkbart. Att en allsmäktig Gud gör under kan man förvänta sig. Om vi nu funderar på saken – finns under överhuvudtaget i Guds synsätt? Förundrade Jesus sig någon gång över ett under? Sa han någon gång: ”Wow! Den blinde är helad.”

Nej det hände aldrig, ty för Gud finns inga under. Mina hundar kanske undrar vad som händer när jag slår på ljuset, men för mig är det en självklarhet att det ögonblickligen blir ljust. Det finns inga under för Gud. Jesus frågade människorna vad som var lättast – att säga att dina synder är förlåtna eller att bota den sjuke? Vad är det då som är omöjligt? Det var inget problem för Jesus att bota sjuka, men hur är det med orden ”förlåta dina synder”? Är det bara tomma ord? Nej! Jesus lät dessa ord åtföljas av handling. Han lät sig bli spottad på, slagen, piskad och uppspikad på korset. Den evige, helige och allsmäktige Guden kom genom Jesus, till vår värld, för att vara vår ställföreträdare, lida och dö för våra synder. Därmed slipper vi det straff som vi förtjänar. Istället får vi det eviga livet i harmoni med Gud – genom Jesus Kristus. Detta är genom alla tider det mäktigaste undret! Jesus Kristus på korset! I sin kärlek var Gud beredd att komma till världen på detta sätt. Till ett liv av bortstötande, förakt, begränsningar, och att få ta emot hat för sin kärlek. Han var villig att dö på korset för att köpa oss fria. Jag har aldrig varit med på någon väckelsekonferens i Europa där detta under stått i fokus. Om det hänt har det på något sätt varit en vid-sidan-om-händelse.

Kan det vara så att det finns ett utbrett missförstånd eller oförstånd här? Alla typer av under utlovades, precis som på Jesu tid. ”Jesus förändrar era omständigheter! Det kommer att ske stora under!” Detta gjorde mig upprörd från första början. Jag har ingenting emot tecken och under. Full av tacksamhet och ödmjukhet ska jag erkänna att utan Guds övernaturliga ingripande vore jag varken vid liv eller i tjänst. Hade Gud dessutom inte gjort stän-

diga ingripanden, ja, då vet jag inte hur livet hade blivit. Alla under som jag upplevt var ändå inte målet, utan målet är att väcka intresse för det mäktigaste undret genom alla tider. Jesus Kristus på korset. Jesus Kristus i oss. Jag hoppas att många av er läsare upplevt andra saker, men jag måste ärligt säga att de väckelsemöten jag varit med på de senaste 25 åren, lagt tyngdpunkten på undren, inte på Jesus. Om man läser Bibelns berättelser så verkar just detta vara problemet.

Jesus gjorde tecken och under, människor trodde på hans namn, förväntade sig ännu flera tecken och under, men Jesus drog sig undan. (Joh 2:23 och Joh 6:14-15)

Kan det vara så att detta är problemet? Ur illusionen kommer besvikelse. Problemet är inte tecken och under, om de verkligen sker genom Gud, utan att vi ser dem som målet. Vi ser dem som en garanti för väckelse, till och med när det handlar om äkta tecken och under. Inte ens för Jesus var de en garanti för äkta väckelse. På Jesu tid ledde det till att människor cementerade sina egoistiska illusioner.

När tecken och under leder till väckelse – vilket ofta händer – vad är avsikten med väckelsen? Ännu fler tecken och under? När detta faktiskt händer, vad är det verkliga målet? Det handlar om att människor ska erkänna universums mäktigaste under och bekänna sig till ett heligt liv i harmoni med Gud. Människor ska spika fast sina gamla liv på korset och leva ett nytt liv i Kristus. Här ligger huvudproblemet. Jag såg inte detta på väckelsemötena. Man berättade om under som skett på andra platser och sedan utlovades helande och välgång till alla. När alla jublade, ställdes frågan vem som ville bli räddad. Man behövde bara tro på Jesu namn. Är jag den ende som förvånas? Har ingen läst Bibeln?

”Medan han var i Jerusalem under påskhögtiden kom många till tro på hans namn när de såg de tecken han gjorde. Men själv anförtrodde han sig inte åt dem, eftersom han kände alla och inte behövde höra någon vittna om människan. Han visste själv

vad som fanns i människan.” Joh 2:23-25

Människorna hörde inte bara talas om under, utan de upplevde äkta under. De trodde på Jesu namn, men han förblev på avstånd. Det finns ingen magi för frälsning i namnet Jesus. Här finns ingen automatik, utan man måste lära känna Jesus på djupet, det han gjorde på korset och det heliga liv som han möjliggjort för oss. Frälsningen står inte och faller med att människor länkar frälsningen till namnet Jesus, utan betyder att vi måste vända om från våra synder och tro på Jesus, som är Guds gåva till oss.

Den helige Andes verkan vid väckelse

Paulus skriver:

”Därför, mina älskade, ni som alltid varit lydiga, inte bara när jag var hos er utan ännu mer nu när jag inte är hos er: arbeta med fruktan och bävnan på er frälsning.” Fil 2:12

För många tycks detta var en motsägelse till följande ord:

”Av nåden är ni frälsta genom tron, inte av er själva. Guds gåva är det, inte på grund av gärningar för att ingen ska berömma sig.” Ef 2:8-9

Är vi räddade av nåden eller måste vi arbeta med stor ansträngning och rädsla på vår egen frälsning och frukta för att gå förlorade? Båda texterna kommer från Paulus. Skulle han motsäga sig själv? En princip som vi kan ta till oss är att vi bara kan förstå uttalanden i Nya testamentet om vi lär känna Gamla testamentet. Vad kan vi förstå om Jesus, Guds lamm, när vi inte känner till offerföreskrifterna i Gamla testamentet? Hur ska vi förstå vad det innebär att vi är den helige Andes tempel, om vi inte vet vad templet betydde i Gamla testamentet? Vi ska särskilt beakta de profetior som finns om Messias. Vi riskerar att förstå Jesu liv och verk bristfälligt, eller på ett grundläggande felaktigt sätt, om vi inte ser dem i ljuset av Gamla testamentet. Vi ska se närmare på detta.

”Jag skall rena dem från all den missgärning de har begått mot mig och förlåta dem alla deras missgärningar, genom vilka de har syndat mot mig och avfallit från mig. Staden skall bli mig till

berömmelse, glädje, pris och ära inför alla jordens hednafolk, när de får höra allt det goda jag gör för dem, och de skall förskräckas och darra när de ser allt det goda och all den välgång jag ger den.” Jer 33:8-9

Här förutsäger Gud vad han ville göra genom Jesus på korset. Gud kunde också se reaktionen hos dem som förstod vad Jesus fullgjorde på korset. Gud såg hur de förvånades och darrade men inte av rädsla utan på grund av allt det GODA som Gud gör för den fred som han vill åstadkomma. Vi fruktar och darrar inte av rädsla, utan av allt det goda! Men hur? Kan man verkligen frukta och darra inför något gott? Jag bad Gud visa mig.

En kort tid senare gick det upp ett ljus. Jag satte på TV:n, något som jag vid denna tidpunkt nästan aldrig gjorde och såg ett program som jag aldrig tidigare sett. Hur det blev så kan jag inte förklara, men programmet hette 'Byggräddarna' och handlade om följande: Byggräddarna är ett team som hjälper människor som hamnat i kris med sitt hem. Nu fanns där en mor med en funktionshindrad dotter. De bodde tillsammans i ett fallfärdigt hus i Tyskland. Det regnade in, mögel överallt – rena katastrofen! På deras tomt fanns ett 'nybygge'. Pappan hade börjat bygga ett nytt hus, men dog sedan oväntat. Två ruckel stod kvar. Byggräddarna tittade över alltsammans, rådslog och gjorde upp en plan. Därefter satte de igång. Mor och dotter sändes på semester. Inom två veckor hade de rivit ner båda husen och byggt upp ett nytt. Halva orten hjälpte till. Proffsfirmor jobbade parallellt. Helt ofattbart. Inom två veckor fanns ett färdigt hus med en handikappverkstad. Gräsmattan rullades ut, en lekplats byggdes och monterades på plats. Ögonblicket kom när mamman och dottern hämtades från sin semester och fördes med ögonbindel till tomt. Otaliga medhjälpare hade samlats och väntade på det stora ögonblicket. Man tog av ögonbindlarna och vad tror du reaktionen var?

De kunde inte fatta det. De kände inte igen sig. Långsamt gick det upp ett ljus. De såg vad som hade hänt och började darra och

snyfta. Sedan grät de.

När jag såg detta gick ett ljus upp även för mig. Jag begrep vad Gud ville visa. Om människor kan darra och blir förbluffade när de ser något som människor gjort, skulle det inte kunna var likadant när de inser vad Jesus gjort för dem på korset. Gud förutsåg hur de som förstod detta skulle reagera. Har du insett detta? Så länge de båda hade bindlarna på reagerade de inte alls. De visste att man jobbat på huset, men de hade inte sett det. Först när de kunde se, kunde de reagera. På samma sätt måste Guds Ande ta bort våra ögonbindlar och visa oss på Jesus och vad han gjort för oss.

”Men när någon omvänder sig till Herren tas slöjan bort. Herren är Anden, och där Herrens Ande är, där är frihet. Och alla vi som med obeslöjat ansikte ser Herrens härlighet som i en spegel, vi förvandlas till en och samma bild, från härlighet till härlighet. Det sker genom Herren, Anden.” 2 Kor 3:16-18

”Om någon är i Kristus är han alltså en ny skapelse. Det gamla är förbi, något nytt har kommit.” 2 Kor 5:17

Guds Ande är aktiv på detta sätt. Precis som mor och dotter bodde i en ruin, lever vi i synden och vi kan inte rädda oss själva. Men Gud visar oss Jesus Kristus på korset. Han är vår rättfärdighet, vår frälsning, vårt nya liv. Det gamla är förgånget – se, något nytt har kommit! För att se detta, är två saker nödvändiga – först förkunnelsen av dessa sanningar och sedan bönen.

Guds ord gör det tydligt att vi måste förkunna Jesus Kristus och det sanna evangeliet, annars kan människor inte komma till tro. Vad är den helige Andes huvuduppgift vid en väckelse?

”Men Hjälparen, den helige Ande som Fadern ska sända i mitt namn, han ska lära er allt och påminna er om allt som jag sagt er.” Joh 14:26

”Det är Anden som ger liv, köttet hjälper inte. De ord som jag har talat till er är Ande och liv.” Joh 6:63

”Han ska förhärliga mig, för han ska ta av det som är mitt och förkunna för er.” Joh 16:14

Jesu ord är Ande och liv. Guds Ande lär oss och påminner oss om Jesu ord. Den helige Ande förhållig Jesus. Förkunnelsen ensam räcker inte. Paulus säger till efesierna att han förkunnat för dem hela Guds rådslut.

"... för jag har inte tvekat att förkunna för er hela Guds vilja och plan." Apg 20:27

Han har alltså sagt allt han har att säga dem. Efesierna var alltså uppdaterade rent kunskapsmässigt. Men därmed var inte målet uppnått. Paulus skriver följande till dem:

"Därför, när jag nu har hört om er tro på Herren Jesus och er kärlek till alla de heliga, kan jag inte sluta tacka Gud för er när jag nämner er i mina böner. Jag ber att vår Herre Jesu Kristi Gud, härlighetens Far, ska ge er vishetens och uppenbarelsens Ande så att ni får en rätt kunskap om honom. Jag ber att era hjärtans ögon ska få ljus så att ni förstår vilket hopp han har kallat er till, hur rikt och härligt hans arv är bland de heliga." Ef 1:15-18

Paulus bad att Gud skulle upplysa deras hjärtans ögon, att de skulle få vishetens och uppenbarelsens Ande. Han skrev om detta till korintierna där han skrev om det mäktigaste undret.

"Men som Skriften säger: Vad ögat inte sett och örat inte hört och människans hjärta inte anat, det har Gud berett åt dem som älskar honom. Gud har uppenbarat det för oss genom sin Ande." 1 Kor 2:9-10

Paulus visar oss väckelsens mål:

"Vakna, du som sover, stå upp från de döda, och Kristus skall lysa över dig." Ef 5:14

Ser du vad väckelse är? Jesus Kristus ska lysa över oss och Guds Ande ska visa oss Jesus Kristus.

Det föreligger alltså skillnad mellan att veta och att se! Den blinde kan veta att det finns olika färger och kan kanske rent vetenskapligt förklara vad skillnaden är mellan vitt och svart, men själv ser han dem inte. Det finns också en skillnad mellan vetande och

tro. En del människor kan massor om Bibeln, men de har aldrig haft denna uppenbarelse, som Paulus talar om. De står framför frälsningens hus med ögonbindeln på. De har kanske hört mycket ur Bibeln, men har inte sett Guds rike, hans liv och närvaro, utan lever på hörsägen. Jag har talat med många väckelsepredikanter och försökt att förklara bibliska sammanhang, men de flesta säger: "Jag gör det jag har lärt mig av den eller den stjärnpredikanten. Och vem är du?" Människor lever efter hörsägen och de menar att de andlinga tingen fungerar. Jag fick intrycket att de talade, som de blinda talar om färger. Det var helt obegripligt för mig. Jag stod framför några kända predikanter och de var blinda för denna dimension. De talade om den helige Ande. De talade om under, men var absolut blinda för detta ämne som jag skriver om här.

Så vad gör vi? Tillbaka till Jeremia där Gud säger att vi kan förvånas och darra över det goda och den frid som han ger. Vi läser i kapitlets början om vad Gud vill att vi ska göra.

"Så säger Herren, han som utför sitt verk, Herren som formar och verkställer det, Herren är hans namn: Ropa till mig, så vill jag svara dig och låta dig höra om stora och ofattbara ting som du inte känner till." Jer 33:2-3

Gud säger här att han vill utföra stora och ofattbara ting och uppmanar oss att ropa till honom. Han kommer att svara och förkunna stora och obegripliga ting som vi inte vet något om. Det är precis det som beskrivs i Jer 33:8-9. Det handlar om det som då var uppenbart. Det som inget öga sett och inget förstånd greppat. Det handlar om det största undret någonsin.

Den som inte fattar detta, löper risken att gå evigt förlorad. Jag har hört dessa verser citeras så ofta, men inte i korsets sammanhang. Många gånger är syndaförlåtelse och korset helt undanträngda. Man betraktar korset som en neandertalare, medan vi är moderna, upprättgående människor. De talar om korset, men vi talar om stora och väldiga ting. Uppenbarelser. Visioner. Teck-

en och under. Väckelse! Vilken katastrofal tragedi! Det handlar om att erkänna universums mäktigaste under genom Jesus Kristus. Det är vad Gud vill visa oss.

Vi måste gripas av Jesus Kristus på korset.

”Inte så att jag redan har gripit det eller redan har nått målet, men jag jagar efter att gripa det eftersom jag själv är gripen av Kristus Jesus.” Fil 3:12

Det centrala och viktigaste är förkunnelsen om denna sanning och om bönen. Paulus förkunnade Jesus Kristus som korsfäst och verksam i oss, och bad att Gud skulle ge dem, som hörde och läste, uppenbarelsens Ande till kunskap om sig själva. Denna bön lade Paulus direkt till den del som visade att Jesus är Guds gåva och att allt sammanfattas i Kristus. Sedan bad han att människor skulle inse och tro det.

Här ser vi församlingens båda huvuduppgifter om vi längtar efter en äkta väckelse. Vi måste ge Kristus det utrymme och det inflytande i våra egna liv som han förtjänar. Vi måste tro att Gud genom förkunnelse och bön öppnar människors ögon.

Vi får inte förbise att Guds Ande verkar genom Guds ord och att det sker där Jesus Kristus förkunnas. Målet är att människor ska se Jesus med hjärtats öppnade ögon, gripas av honom, bekänna sig till ett nytt liv och lära sig leva sitt liv med honom.

Tillbaka till mor och dotter. När de kommit över den första glädjechocken, fördes de in i huset. Vad tror ni deras reaktion var, när de gick från köket till badrummet, vidare till sovrummet, vardagsrummet och handikappverkstaden? De bröt ut i tårar hela tiden. De var fullständigt överväldigade av vad de såg. Så är det också för människor som finner ett nytt, djupare liv med Jesus Kristus. Vi grips på nytt och Guds Ande leder oss från rum till rum. Vi ser djupare och klarare vem han är, vad han betyder och att han är vår rättfärdighet, helgelse, vishet och ljus. Han är vägen, sanningen och livet. Han är vår uppståndelse, vinstock, brudgum,

församlingsherde, konungars konung och universums skapare – ja, allt detta är han!

”Men närhelt någon omvänder sig till Herren, tas slöjan bort. Herren är Anden, och där Herrens Ande är, där är frihet. Och alla vi som med avtäckta ansikten skådar Herrens härlighet som i en spegel, vi förvandlas till en och samma bild, från härlighet till härlighet. Det sker genom Herren, Anden.” 2 Kor 3:16-18

Målet är att människor ska vända sig till Gud, att de ska åkalla honom som Jeremia säger. (Jer 33:2-3) Guds Ande måste verka så att man grips av Gud, annars når man inte målet.

När jag köpte min smartphone var själva telefonen det viktigaste och därefter att kunna mejla. Men jag blev glad när jag hittade miniräknaren och klockan och förbluffades när jag lärde mig ta bilder. Jag gläds hela tiden över nya funktioner och så är det också med Jesus. När vi lever i tro kommer vi att gripas på nytt och ledas in i det andliga livets djup, bredd och höjd. Idag finns det människor som vuxit ihop med sin smartphone och som skulle vara handikappade utan den. På samma sätt bör det vara med oss. Vi ska växa ihop med Jesus och blir ett med honom. Jesus ska bli vårt liv.

Jag förvånades när jag en dag insåg att jag inte måste klara frestelser i egen kraft, utan att Jesus är min helighet. Det var så härligt att bli fri från synder, som jag kämpat mot i årtal. Jag kunde njuta Andens frukter när Jesus verkade i mig. Av just det skälet klamrade jag mig fast ännu mer vid Jesus, mer än vad många andra gör vid sin mobiltelefon. Tidigare fanns ett vakuum och ett omätligt begär efter MER. Jag sprang från den ena grejen till den andra i mitt sökande efter uppfyllelse och jag insåg hur outhärdlig tomheten var. Även om någon skulle kunna lägga sin telefon åt sidan, så skulle jag inte vilja göra så med Jesus, för han fyller mitt vakuum. Jesus är den frid som övergår allt förstånd.

”Då ska Guds frid, som övergår allt förstånd, bevara era hjärtan och era tankar i Kristus Jesus.” Fil 4:7

Jag ska erkänna att jag inte känner till merparten av funktionerna i min telefon. Jag kan ringa, gå ut på nätet, se klockan och använda väckaren och den Bibel jag sparat ner – men det är allt. Jag vet att jag kan ta bilder med den, men jag har inte fördjupat mig i det. Varje gång jag åker med färjan till Tyskland, sätter jag mig på däck längst bak och tittar på solnedgången. En gång kunde jag inte fatta det jag såg. Det kom en massa människor och tog bilder av solnedgången, vände sig om och tittade på sina bilder. Ofattbart! De tog bilder, men ingen tog sig tid för solnedgången. Kommer ingen på att våra huvuden är bättre än alla smartphones i världen? Vi kan hålla fast ögonblick. Vi kan spara hela filmer. Jag har inget emot bilder, men jag tar hellre in dem i min hjärna.

Men en dag ångrade jag att jag inte lärt mig fotofunktionen på min telefon. Jag bor helt avskilt i den svenska vildmarken och jag satt hemma i min fåtölj. Hundarna låg i sin soffa och allt var lugnt. Plötsligt varnade de. Jag ramlade nästan ur fåtöljen! Vad hände? Jag gick till fönstret och där utanför stod en björn. Han vände sig långsamt om, förmodligen på grund av hundarna, och travade därifrån. Jag kunde inte fatta det, eftersom mitt hus omges av ett staket. När huvudet klarnade, ville jag gärna ta en bild av björnen. Först tryckte jag på ett felaktigt sätt så att inget hände, eftersom jag inte kunde min kamera. När jag äntligen hade kommit så långt att jag förstod hur jag skulle göra, hade björnen försvunnit. Jag hade gärna visat den för mina föräldrar och för svensken i jaktbutiken som sagt till mig: ”Du tysken, du kommer aldrig att få se en björn.”

Varför berättar jag detta? För att precis så är det med det andliga livet. Om vi inte lär känna Jesus djupare och inte tar oss tid att förstå vad det betyder att Jesus är mitt bröd, mitt vatten, mitt ljus, min läkedom, vägen, sanningen och livet, vinstocken, min rättfärdighet, min helgelse, min vishet, mitt förbund, min uppståndelse – då kommer vi i de olika situationer vi hamnar i, att gå miste om välsignelser. Därför bör vi hela livet förvänta oss MER

av Kristus, för han är beredd att uppenbara alltmer av sig själv.

Det är härligt att uppleva att Kristus integrerar oss i sitt verk, skänker oss uppenbarelser och låter oss uppleva tecken och under – men allt detta kan inte skilja oss från Kristus. Han är allt detta! Han verkar i allt det här! Guds Ande visar oss att Kristus är ännu större, vackrare, mer attraktiv, mer detaljerad!

Detta fungerar bara om Kristus lever i oss. Tidigare ville jag obetingat uppleva ett under. Idag gläder jag mig i Jesus och har min frid i honom. Om Jesus gör ett under – och det händer hela tiden – så blir jag överförtjust. Men jag gläds ännu mer över att Jesus Kristus lever i mig.

Föreställ dig att några människor sitter framför en europakarta och betraktar den. Efter ett tag kan de säga att de har sett hela Europa. Det är ändå något helt annat, om de faktiskt reser genom Europa, träffar människorna, ser landskapen och smakar maten. Så många lever bara med kunskap, utan erfarenhet. De kommer till en gudstjänst och tänker: ”Allt det där har jag redan hört.” De är som människorna framför kartan. Allt har de redan sett. Helt annorlunda blir det om man lever sitt liv i Anden. Paulus behövde inte inbilla sig att han sett ’hela Europa’. (Fil 3:12-16) Han var gripen av Kristus. Han sträckte sig efter mer. Han behövde inte inbilla sig att han visste allt, eller att han var fullkomlig. Han kunde naturligtvis ha påstått att han sett varje sten i Europa, sett varje atom. Men det vore dumt. Den som lever ett liv i Anden kommer alltid att föras djupare och högre av Jesus Kristus. Gud är outtömlig. Vi kommer inte att ha tråkigt i evigheten.

Du kan försöka tömma en ocean med en fingerborg. Det går inte! Men vet du vad som är så förunderligt? Jag måste inte simma igenom hela oceanen för att veta att vattnet är vått. Så är det med livet med den helige Ande. Det som spelar roll är att vi blir våta, att vi är pånyttfödda, att Jesus är vår förlåtelse och att han bor och verkar i oss. Genom Jesus Kristus strömmar det levande vattnet genom mig.

Väckelse för oss först till Jesus för att vi därefter ska förbli i honom. Guds Ande måste uppenbara detta för oss. På denna punkt är evangelisationsmöten och väckelsemöten likadana. Skillnaden ligger i att man vid de senare ofta har redan troende, som blivit kvar på en viss kunskapsnivå, somnat in, bara utövar en tradition, eller lever med falska föreställningar. Med dem kan man tala på annat sätt.

Med icke-kristna människor kan man inte förutsätta detta, utan måste förkunna evangeliet med ord. Vid väckelsemöten kan man eventuellt förutsätta mer – som att de vet vem Josef var eller vem Jesus är, men till det verkliga livet måste de väckas. De måste gripas av Kristus och bli befriade från egna projekt och blåvalsillusioner och integreras i Guds plan.

Räddande tro

Det råder skillnad mellan vetande och tro som t.ex. vetande och se eller leva. Jag vill visa dig vad som händer med en människa som verkligen tar till sig den räddande tron. Samtidigt vill jag visa på existerande problem, som avhåller människor från att verkligen komma till tro. Det kan hjälpa om vi förbereder vår förkunnelse för dessa problem.

Tänk dig att du har en skuld på 5 miljarder kronor och det har även alla andra människor på jorden. Hur skulle det att kännas? Förmodligen ganska eländigt, för du vet att du är ruinerad. Kronofogden skulle stå vid dörren och ingen skulle kunna hjälpa dig, eftersom alla är djupt skuldsatta. En människa som vet om sin skuld inför Gud har motsvarande känslor.

Så här kan det vara. Det kommer en man med en väska och ställer den framför dig och säger: ”I den finns 8 miljarder kronor, tillräckligt för att betala ditt underskott och för att tillförsäkra dig en ny existens.” Skulle du glädjas? De flesta åhörare nickar, när jag ställer den frågan i en predikan. Det skulle jag inte göra. Jag skulle bli upprörd över att denna typ gör ett skämt av min katastrof.

Vad är då problemet? Enkelt! Jag känner honom inte och tror inte heller på honom. Så är det med vår förkunnelse. Jag sa en gång till en intagen på ett fängelse, att Jesus betalat hans skuld. Han såg argt på mig: ”Du har ingen aning vad jag har gjort!” Problemet är uppenbart. Han vet varken vem Jesus är, eller vad Jesus gjort för honom. Det är alltså viktigt att vi talar om vem Jesus är och vad han gjort!

Eller pröva den här tanken. Mannen skulle öppna väskan och räkna upp pengarna inför dig och återupprepa att han skänker dem till dig. Skulle du bli glad nu då? De flesta åhörare blir lite försiktigare men många nickar. Jag skulle inte bli glad. Jag skulle undra vad han vill mig. Det vore ju normalt. Hur reagerar du om det ringer på dörren och när du öppnar visar en man dig en ny Volvo och säger: "Den tillhör dig!" Det måste finnas en hake. Man blir skeptisk. Även mot Jesus. Många undrar: "Vad vill Jesus ha från mig? Vad händer med mig om jag tar emot denna gåva?" Det måste vi svara på. Vi måste visa vad som är Guds gåva. Men många misstror Gud. De frågar: "Vad händer om jag överlåter mitt liv till Jesus? Om Jesus blir mitt liv? Tänk om han sänder ut mig på missionsfältet! Måste jag överge allt?" De misstror Jesus.

Jag reagerade så som tonåring. Jag tänkte att om jag följer Jesus då kommer han att vilja sända mig som missionär till Afrika för att straffa mig för mina synder – för jag gillar inte stark sol. Jag blir bränd snabbt. Om du menar att det är en dum ursäkt, så kan jag försäkra dig att din egen inte är så mycket bättre. Många känner till Guds evangelium men de är rädda för att ta emot det, eftersom de misstror Gud i sitt innersta. Av den anledningen är en del böjda att göra en deal med Gud. "Gud! Jag ska göra detta eller detta om jag bara slipper det där och det där!" Eller "Jag kommer att göra detta, om jag bara får behålla denna enda synd". Så gör de allt för att uppfylla sin del och menar att Gud ska låta sig nöja med det, men de lever i ett enormt bedrägeri. Gud tillåter oss inte göra en sådan deal. Många människor kan vara mycket ivriga att göra tjänst i församlingen och andra förvånas över deras iver, men i själva verket är sanningen den, att de har en stor misstro till Gud och att det är den som driver dem. Den tjänsten är en välkamouflerad flykt från Gud och hans förverkligande av sin vilja i deras liv. Jag ser de demaskerade blickarna hos åhörarna, när jag talar om detta. Många har också erkänt att det är så. En äldstebroder kom fram till mig efter detta föredrag och sa: "Jag gör precis så. Jag önskar så mycket att mina barn ska komma till tro,

men själv är jag på flykt från Gud i allt som jag gör. Jag är rädd för vart Gud skulle kunna föra mig.”

Dessa tankar känner jag väl, därför att jag själv har haft dem. Men Gud har gett mig tid till eftertanke. Livet är oförutsägbart och oberäkneligt och ibland funderar jag över vem jag är. Det händer att jag inbillar mig att jag skulle ha det bättre om jag följde min egen väg. Även om jag skulle riskera mitt liv för Gud, vad skulle då vara annorlunda? Hur många människor riskerar inte sina liv för sin hobby och dör faktiskt varje år? Jag läste idag om sex bergsbestigare som frusit ihjäl på Mount Everest, men det står ändå en lång rad i kö för att klättra upp. Många dör genom dykning, hopp med fallskärm, åkning på motorcykel eller skoter.

Genom just detta visar det sig om man förstått vad det handlar om. Medan lärjungarna väntade på att omständigheterna skulle förändras, sprang de undan när Jesus greps. När de, efter uppståndelsen, förstod att han var uppståndelsen och livet, att han var Herre och Gud, och att det handlar om det eviga riket förändrades deras tankar och liv totalt. Vi vet att de, efter sin omvändelse och fyllda av Guds Ande, blev vittnen som till och med gick i döden för sin tro och övertygelse. Äkta väckelse leder till en ny dimension i livet!

Tillbaka till mannen med penningväskan. Tänk om jag skulle komma fram till att jag inte har något annat val. Jag kunde försöka. Jag skulle alltså ta emot pengarna, gå till banken, betala in pengarna och få svart på vitt på att jag nu har ett överskott på tre miljarder. Skulle jag vara glad då? De flesta åhörare har nu gett upp tanken och tänker som jag. Jag skulle inte glädjas utan skulle tänka: ”Vem vet, det kanske slår tillbaka redan imorgon.” Sådana människor skulle inte bli glada. Vi har svart på vitt i Bibeln att Gud är god och att han är kärlek och vill vårt bästa. Han har betalat vår skuld och vi kan ha evigt liv med honom – men vi gläder oss inte. Varför? För att vi fortfarande misstror Gud. Jag skulle tänka: ”Jag måste bidra med något själv, för att vara på den säkra sidan.”

Jag går hem och skrapar ihop mina sista ynkliga kronor och lägger dem i en strumpa och går till banken. Vad skulle mannen i luckan säga? Kanske: ”Du har tre miljarder på pluskontot och kommer med denna strumpa. Kanske behöver du proffshjälp?” MEN JAG MÅSTE JU GÖRA NÅGONTING!

Nu handlar det om rättfärdighet genom gärningar. Många människor gör allt de kan, för att vara säkra. De går på gudstjänst, betalar tionde, arbetar både här och där, men djupt i sitt innersta misstror de Gud och gör egna försäkringsförsök. Allt de gör är en strumpreligion. Någon äkta glädje och frid i Anden känner de inte till. Världen har fått in en fot i deras liv och de känner sig klivna. Påverkade av världens sätt att tänka, försöker de göra bra saker, så de kan känna sig trygga, samtidigt som de älskar världen med dess lockelser.

Kristenlivet framstår alltmer som en last och en negativ plikt, så de undviker allt som kan väcka deras samvete. De vill bara höra sådant som kliar dem i öronen och där har vi vårt dilemma. Här behövs väckelse för att de ska komma till tro och inte bli kvar i sin strumpreligion.

Men vad händer om jag verkligen litar på mannen med väskan och tror på honom? Här är nyckelorden. Jag litar på honom som person, att han är god och menar väl med mig och jag tror faktiskt att han verkligen betalar min skuld och gör min fortsatta existens möjlig. Vad händer i det ögonblick jag tror på det?

GLÄDJE – en oregerlig glädje fyller mig. Jag vet att min katastrof är avvärjd och jag är räddad. Hopplösheten är som bortblåst och jag är full av hopp och handlingskraft inför framtiden. Det är effekten när en förlorad människa verkligen kommer till tro och tar emot Jesus Kristus som sin Herre och räddare. Glädjen väller fram! Jag beskriver här bara de psykologiska aspekterna, men hur mycket mer skulle det inte betyda om vi lägger till de andliga. Guds Ande skulle fylla henne och det fullbordade verket

på korset förverkligas. Hon renas och döps genom tron på blodet genom Anden.

Detta ögonblick, när jag blev frälst, glömmet jag aldrig! Sedan dess har jag upplevt många tecken och under, som jag kommer att berätta om, men detta under att Jesus kom in i mitt liv går inte att toppa, hur jag under förkunnelsen om korset fick vara med om denna uppenbarelse, då Gud tog av mig ögonbindeln!

Jag glömmet aldrig hur Jesus Kristus grep tag i mig och jag satt bara och väntade på att talaren skulle avsluta, för jag ville gå fram och lämna över mitt liv till Jesus. Mina synder brände i hjärtat och jag behövde Jesus som brandsläckare. Jag bekände mina synder under bön till Jesus och bad om förlåtelse och att han skulle komma in i mitt liv. Jesus kom! Jag kände mig renad och vägde nog 50 kilo mindre. Vilken sorts väckelse var det?

Några av mina mest ömkansvärda vänner kom till tro samtidigt med mig och ända tills idag har Herren burit oss. Ingen av dem skulle man kunna känna igen idag. De är så fullständigt förändrade genom Jesus Kristus, att man inte kan fatta hur de en gång levde. I all blygsamhet vill jag betona att ingen proklamerade under och väckelse, utan man förkunnade Jesus. Hur många människor som låg på sina knän och bad för oss om att Gud skulle öppna våra ögon så att vi skulle få se Jesus, det vet jag inte, men Gud hörde deras böner. Det är vad vi ska sträva efter.

Många skulle säga: "Alltsammans låter bra och gott, men i Bibeln står ju att vi också måste göra något." Vi går ett steg vidare. Vad är tacksamhet? Jag åkte en lång sträcka genom Skandinavien och plötsligt styrde Gud mina tankar i denna riktning. Jag fick två ord i tankarna: "Positiv förpliktelse".

Det tycktes mig förunderligt men jag förstod poängen. Om jag får något, en gåva eller hjälp av någon, så får jag denna positiva förpliktelse att jag ska återgälda givaren. Jag förstod att min tacksamhet stod i förhållande till värdet på gåvan.

Om jag får en liten gåva blir jag lite tacksam, men om gåvan är stor så är jag i förhållande till den mer tacksam. Den positiva förpliktelsen blir större. I Norge kunde jag använda min grannes internet en längre tid och var mycket tacksam. En dag frågade hon mig om jag kunde ta med henne trasiga mobil in till samhället. Vi bodde utanför och det var en ära och en fröjd att äntligen kunna göra någon gott för henne. Det var en positiv förpliktelse. Hade hon däremot bett mig renovera hennes hus, köpa henne en ny bil, eller en båt, så hade jag inte känt mig förpliktad att göra det. Men nu var det mannen med de åtta miljarderna. Han skulle kanske ringa mig från Afrika och säga: ”Kornelius, jag har ett problem med bilen och mitt kreditkort funkar inte. Kan du hjälpa mig på något sätt?” Då skulle jag genast utbrista: ”Jag kommer personligen till Afrika och köper dig en ny bil och betalar vad du behöver!” Då skulle det inte längre vara en uppoffring att fara till Afrika, eller hur? Vad skulle mina vänner sagt om jag hade beklagat mig och sagt: ”Stackars mig, nu måste jag ge mig iväg till Afrika. Till råga på allt måste jag ge honom pengar.” De skulle med rätta tillrättavisa mig. “Vilken erbarmlig och egoistisk fähund du är, som kan tänka så efter att denne man gjort så mycket för dig!” Men som väl är, är det inte så. Jag skulle vara glad att äntligen få betala tillbaka med någonting gott.

Och nu vill jag göra jag dig medveten om vad Jesus gjort för dig. Han har besparat dig evig förtappelse. Han har köpt dig plats i himlen, inte med pengar, utan med sitt eget blod. Han har befriat dig från synd och befriat dig till evigt liv. Han har möjliggjort alla välsignelser och gåvor. Om vi tror på detta, hur stor borde inte vår tacksamhet och vår positiva förpliktelse vara?

Paulus skriver.

”Kristi kärlek tvingar oss ...” 2 Kor 5:14

Hur ska man förstå det? Vi vet att kärlek och tvång inte passar ihop. Det är kanske nytt för dig, men Gud kan inte allt. Gud är allsmäktig, men han kan inte allt, eftersom han är kärlek. Tänk

dig en muskulös man. Kan han tvinga en kvinna att gifta sig med honom? Om han verkligen älskar henne, kommer han inte ens på den idén. Om han ens hade den tanken skulle det snarare bevisa att han är en psykopat. Gud är allsmäktig, men det är inte det mest avgörande hos honom. Det viktigaste är att han är kärlek, och denna kärlek innebär en gräns gentemot oss när det gäller hans handlande. Han kan inte tvinga oss att leva i harmoni med honom, utan han kan bara bevisa oss sin kärlek på samma sätt som en förälskad man. Vi måste komma till den övertygelsen att det bästa vore att ha Jesus som herre i våra liv, precis om en kvinna måste komma fram till att denna man är den bästa för henne. För Gud handlar det om kärlek.

Men hur kan då Paulus tala om tvång? Jag vet inte vad som står i din bibelöversättning, men många översättare skriver inte så som grundtexten säger. Istället för att försöka förstå vad Paulus menar, så tycker de att det är smartare att översätta det lite finare, något som får lyssnarna att spetsa öronen lite extra. Men vad är det han säger?

Det handlar om tacksamhet och om den positiva förpliktelse vi känner, när vi ser Guds värdefulla gåva till oss. Den som tar emot den gåvan, får denna obeskrivligt starka positiva längtan att ge något tillbaka. Hon vill tjäna Gud. Hon vill behaga Gud. Det är ett privilegium, en ära. Hon gör inget för att förtjäna denna kärlek, eller att säkerställa det eviga livet, utan hon gör allt av tacksamhet. Detta är den enkla följden av den räddande tron. Den finns inte hos den som tvivlar, hos den som har en strumpreligion, eller hos den som vill göra en deal med Gud. Ingen människa kan producera tacksamhet. Som tonåring skulle jag ha retat upp mig om predikanten sagt: ”Vi ska vara tacksamma!” Jag skulle ha blivit lika tvärarg som när min mamma sa: ”Kornelius, kan du ta hit mjölken i kylskåpet åt mig?” Jag gick dit, men det fanns ingen mjölk. Hon fortsatte att be mig. ”Mamma, jag har ju sagt att det inte finns någon mjölk. Hur ofta ska jag behöva säga det?” Jag

fick höra att jag skulle vara tacksam och det gjorde mig sur. Det fanns ingen tacksamhet i mig!

Idag vet jag att man inte kan producera tacksamhet. Den kommer av att jag tagit emot någonting. Det är hemligheten.

Inget annat i världen kan skapa en så djup tacksamhet i dig, som tron på Jesus och hans verk på korset. Testa dig själv! Är du tacksam till Jesus? Den tacksamheten är en väsentlig del av vår kärlek till honom. Vår kärlek till Jesus får sin näring av tacksamheten. Den växer sig starkare och djupare och högre och bredare när vi bekänner Jesus och lever med honom i harmoni. Äkta väckelse går i den riktningen. Denna tacksamhet kan tillta. Den kan växa. Men den kan också avta om man reducerar sig till sitt bibliska vetande och sina rutiner – då behövs det en väckelse. Sann väckelse väcker tron och leder till tacksamhet!

Två verk som Gud utför

”Av nåden är ni frälsta genom tron, inte av er själva. Guds gåva är det, inte på grund av gärningar för att ingen ska berömma sig. Hans verk är vi, skapade i Kristus Jesus till goda gärningar som Gud har förberett för att vi ska vandra i dem.” Ef 2:8-10

Vi läser om Guds gåva och vår tro på den. Jag betonar det igen. Det gäller inte att bara hålla dessa sanningar i god aktning, att känna till dem, eller att predika om dem, utan att TRO på dem. Bara genom tron på Jesus och hans gåva kan vi bli räddade och införlivas i det verk som Gud har förberett. Utan den räddande tron, söker man sig inte in i Guds plan. Då kan man inte uppleva Gud, så att relationen och tron kan växa och fördjupas. Jag tycker att det är en brist att man ofta hänvisar till de förberedda verken, men underlåter att föra människor till denna tro, som utgör förutsättningen för att kunna leva och handla i de verk som Gud har förberett.

Tro väcks genom förkunnelse och främjas av den, för att sedan vara verksam i våra liv.

I vers 10 talar Paulus om att Gud förberett sitt verk för oss och vill ta oss med i det. Många tror på detta och förväntar sig mäktiga ting. Andra är blinda för detta, för de ser det andra verket som det verkliga målet, men Kristus vill förverkligas i oss. Men de båda verken hör ihop – frälsningsverket och de förberedda gärningarna.

Jesus måste vara centrum i våra liv. Som ekrarna i ett cykelhjul är delar som stabiliserar hjulet, så är det med de olika delarna av vår tro och vårt liv.

En eker i hjulet är *rätt motivation* i allt som vi gör av tro och av tacksamhet till Jesus. En annan eker i hjulet är *sanning*. Ju bättre vi lär känna Gud och hans ord och hans mål och hans tillvägagångssätt, ju bättre kan han inlemma oss i sitt verk.

En annan eker är *våra värderingar* – vad är riktigt, vad är falskt, vad är gott, vad är ont, vad påverkar mig världsligt, vad påverkar mig andligt? Ytterligare en eker är *de rätta prioriteringarna* – vad är viktigt, vad är oviktigt? Det är logiskt att Gud kan använda oss bättre om vi växer till i detta första verk. Här gäller mottot: Var trogen i det lilla!

Det spelar ingen roll vilka yttre tecken och under som Gud utför, för han riktar in sig på det första verket. Jesus Kristus vill förvandla oss, bli vårt liv, vår rättfärdighet, vår helighet. Även om Gud låter oss vara delaktiga i tecken och under så fortsätter han arbeta med oss och i oss, men även i andra, för att det första verket också ska fullgöras i dem.

Guds mål är alltid det första verket och inte det andra även om de ofta löper parallellt. Petrus upplevde ett under vid fisket och bekände att han var en syndare. Är det inte härligt? Jesus uppfyllde hans hjärteönskan. Petrus var fiskare. Vad drömmer en sådan om? Jo, han vill fånga den största och de flesta. Antagligen tävlade han varje dag med de andra fiskarna om detta. I samma ögonblick som han fick rekordfångsten, var den oviktig. Petrus blev genast klar över vilken dåre han varit och hur obetydlig hans dröm varit. Han såg i Jesus en ny dimension och samtidigt sin syndfullhet. Detta under var inget bevis på hans andlighet, utan överbevisade Petrus om hans syndighet och hans snedvridna syn på livet. Han lärde genom ett under.

Lärjungarna hade varit närvarande vid bespisningen av de 5000, men då förstod de ingenting. De förblev förhårdade. Vi kan alltså se att under inte utgör någon bevis på andlighet, men att Gud arbetar med oss när det sker.

Jag påpekar detta då jag själv upplevt att många människor umgås med detta ämnesområde på ett felaktigt sätt. Eftersom jag fått uppleva en del under, som kom till folks kännedom i Tjeckien och Slovakien, såg de mig som någon sorts andlig stjärna. Jag däremot såg det som min uppgift att klargöra att de tänkte fel.

En som upplever under kan vara raka motsatsen. Ingen som verkligen är andlig vill blir betraktad som en andlig stjärna. Den som vill det och solar sig själv i den illusionen, bevisar därmed att han är just oandlig. Hur ofta blev inte Jesus tvungen att tillrättvisa lärjungarna, eftersom de menade sig vara större och mer andliga än andra. Men de lärde sig. Lägg märke till vad de senare sa till människorna, som gjorde stora ögon, när ett helande ägt rum!

”När Petrus såg det sade han till folket: ”Israeliter! Varför är ni förvånade över det här? Varför stirrar ni på oss, som om vi av egen kraft eller fromhet hade gjort att han kan gå? Nej, Abrahams, Isaks och Jakobs Gud, våra fäders Gud, har förhärligat sin tjänare Jesus. Ni utlämnade och förnekade honom inför Pilatus när han hade bestämt sig för att frige honom.” Apg 3:12-13

De hade fattat. Gud hade förhärligat Jesus. Av deras tidigare självbild och stolthet, deras högmod och ambition fanns inget kvar. Ser du hur lärjungarna genomgick en förvandling? Detta arbetar Jesus med också hos oss. Många frågar Gud: ”Vad är din vilja för mitt liv?” De vill uppleva det andra verket, men Gud är upptagen med det första. Lärjungarna var tvungna att genomgå en förvandling av karaktären. Denna förändring förde dem till sann ödmjukhet och hängivenhet till Jesus Kristus och han verk och inte bara till handlingsiver.

När jag gick på bibelskolan, bönföll jag Gud på mina knän att visa vad hans vilja för mig var: ”Herre! Ska jag till Afrika, Ryssland eller till Ukraina?” Inget svar! Märkligt nog fick jag istället en tanke i huvudet när jag reste mig upp: ”Gå till din mor och be om förlåtelse!” Den tanken ansåg jag inte vara viktig. Jag sköt den åt sidan för jag hade viktigare saker att fundera över. Jag var beredd på stora uppgifter. Men varför teg Gud? Jag bad i veckor. Det är sant! Det gick så långt att när jag steg upp från bönen så kom åter tanken på min mor. Jag sköt den åt sidan och tänkte att jag kanske borde besöka något seminarium som behandlar ämnet “att förstå Gud”. Gud som ser våra tankar blev sur. Han talade

så tydligt till mig att jag ryckte till. Hela breddsidan på min kropp var som beskjuden. Gud sa: ”Vad ska du i Afrika eller Ryssland att göra? Vill du säga till folket där, att de ska omvända sig?

Att de ska ordna upp sina liv? Och du då? Du är ju i själva verket på flykt undan din mor. Din hycklare! Det spelar ingen roll hur det hela fortlöper, men det går via din mor!” Och vad var nu detta? Var det ett tecken på min framskridna andlighet? Att Gud talade till mig så? Nej knappast! Jag fick gå till min mor.

Jag fick tänka efter. Vilka är de stora och mäktiga tingen? Är det yttre under? Vad gör våra liv verkligen rika? Gud behövde sex dagar för att göra himmel och jord, men det tog flera veckor innan jag var beredd att be min mor om förlåtelse. Vad är verkligen ett under?

Vad är det som Gud behöver jobba med så hårt? Är det något obetydligt när en människa ber en annan om förlåtelse? Äkta väckelse måste öppna våra ögon för det som är viktigt och för storheten i dessa ‘småsaker’. Vi är benägna att hoppa över det första verket i oss. Vi ignorerar det och skjuter det åt sidan. Målet är alltid att Kristus ska kunna utföra sitt första verk i oss, oavsett hur han än leder oss och vilka tecken och under som än sker. Först i oss och sen i andra.

Jesus integrerade lärjungarna i sina under. Här finns en sanning som bör få oss att nyktra till. Var lärjungarna särskilt andliga? Nej! De upplevde under, eftersom de var så oandliga. De var förhärskade före bespisningen av de 5000 och förblev så efteråt. När en människa införlivas av Gud i tecken och under, så finns det inget skäl för henne att tro att hon är speciellt andlig. Hon ska istället fråga sig vad hon kan lära sig genom detta.

Vi borde sluta betrakta människor som upplevt tecken och under som speciella. Vi borde hellre lära oss av det som Jesus gjorde. Hur hade lärjungarna agerat? Var och en av dem menade att just han var den främste, eftersom han upplevt tecken och under och eftersom Jesus sänt ut honom att göra just sådana. Men vi ser att

de fick klander istället för beröm. Målet är inte tecken och under och heller inte att ha kristna idoler. Målet är att Jesus ska bli större i våra liv, att Kristus ska bo i oss, så att ett osjälviskt, ödmjukt väsen i helighet visar sig i våra liv och i vår karaktär, till välsignelse för andra. Naturligtvis kan Gud integrera oss bättre i sina gärningar, när vi är andliga och använder hans bönesvar och under som han har tänkt, nämligen att förkunna Jesus och evangeliet, så att människor omvänder sig och blir frälsta och lever i harmoni med Gud!

Andens frukter och nådegåvor

Bibeln skiljer mellan Andens frukter och nådegåvor. Som ett grundantagande kan man påstå att varje troende bör ha alla Andens frukter.

“Andens frukt däremot är kärlek, glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, trofasthet, ödmjukhet, självbehärskning.” Gal 5:22-23a

Andens frukt mognar när vi förblir i Jesus.

“Om någon förblir i mig och jag i honom, så bär han rikt frukt. Utan mig kan ni ingenting göra.” Joh 15:5

Andens frukt beror inte på omständigheter, utan på att vi förblir i Jesus. Så kan ljuset skina i mörkret. Alla kristna borde njuta av Andens frukter i vardagslivet!

Nådegåvorna fördelas däremot olika av Gud, alltefter kallelse. Varje troende har minst en nådegåva. Det finns en intressant studie om människor som Gud satt in i sitt rike på ett välsignelsebringande sätt. I den undersöktes levnadsloppet hos hundratals troendeförebilder. Hos alla var det uppenbart att välsignelsen av nådegåvor kom med växande andlig mognad och de andliga frukterna tilltog också. Den enskilde fick även ytterligare nådegåvor när denne var trogen i det lilla och hade ett andligt umgänge med nådegåvorna hon redan hade fått.

Bibeln är tydlig på den punkten. Att sträva efter den helige Andes gåvor är utsiktslöst, om hjärtats inställning till Gud och hans verk är helt igenom falska (Apg 8:18-23). Jesus sade tydligt att utövandet av nådegåvor inte är det avgörande kännetecknet på en kristen, utan frukten.

”Alltså ska ni känna igen dem på deras frukt. Inte skall var och en som säger ’Herre, Herre’ till mig komma in i himmelriket, utan den som gör min himmelske Faders vilja. Många ska säga till mig på den dagen: Herre, Herre, har vi inte profeterat med hjälp av ditt namn och med hjälp av ditt namn drivit ut onda andar och med hjälp av ditt namn gjort många kraftgärningar? Men då skall jag säga dem sanningen: Jag har aldrig känt er. Gå bort ifrån mig, ni laglösa!” Matt 7:20-23

Det är helt rimligt att det inte kan vara på något annat sätt. Utan Andens frukter blir varje kristet liv kraftlöst, icke trovärdigt, icke attraktivt och till och med farligt. Jag ska ge ett exempel. En av mina vänner var närvarande vid en lovsångsaffton, som symboliskt hölls på ett berg. Medan musikerna svärmiskt lovade Gud, blev stämningen väldigt känslös. Lovsångsledaren hade glömt att hans mikrofon var påslagen, så alla hörde när han knorrade åt en musiker med orden: ”Du spelar ju inte som jag vill!” Kvällen var över. Vad hjälper alla stora arrangemang, om vi inte är trogna i det lilla? På en annan kristen konsert, som jag bevistade, spelade musikgruppen helt fel och stannade mitt i en sång. Men vilken härlig situation! De såg bara vänligt på varandra och utstrålade frid och tålamod. Sen började de om från början och efter konserten hörde jag en åhörare säga till en annan: ”Något sådant har jag aldrig förr upplevt. Har du sett hur de reagerade när de spelade fel?” Det var inte musiken som gjorde det största intrycket utan de andliga frukternas mognad. Baserat på detta har jag sedan länge slutat lägga någon större vikt vid yttre kvalitet, utan för mig är det viktigare att en dålig musiker sjunger med mogna frukter, än ett proffs som gått miste om Andens frukter.

I Tjeckien hade vi en gång ett gatumöte och en flicka frågade mig om hon kunde få sjunga där på gatan. Jag gladdes över det, för hon var som ett moget träd fyllt av frukter. När hon förberedde sig med sin gitarr kom andra ledare och ville göra klart för henne att det inte var något för henne, eftersom det fanns andra som kunde spela och sjunga bättre än hon. Jag sa åt dem att de gärna skulle titta på det som hände och de blev mycket förvånade. Hon sjöng tystare än de andra och rent kvalitetsmässigt kunde hon inte mäta sig med dem, men folk stannade till och lyssnade, gripna av hennes sång. Då gick det upp ett ljus för de andra ledarna. Fattar du vad jag menar? Det vi behöver idag för en äkta väckelse, är inte först och främst stora projekt med storstadskvalitet, utan Andens mogna frukter behöver komma i funktion! Gud måste öppna våra ögon för potentialen i 'småsaker'! De är inte små! Tvärtom är de avgörande och viktiga!

Jag vill ta några exempel ur mitt eget liv om hur förstlingsverket hänger samman med det följande. Jag kan börja med det senare och säga att jag bad om en motorcykel och fick en. Jag kan också berätta hela historien och den har mycket med det första verket att göra. Jesus arbetade i mig! Han ville förändra mig! Jag var vid denna tidpunkt grundare och missionsledare för Holy Riders i Tyskland. Jag hade en motorcykel med lång gaffel, djupt säte, framskjutna fotstöd – helt enkelt min dröm. Jag hade byggt den själv, men för längre sträckor var den ett tortyrredskap. Jag bad alltså Gud om ännu en motorcykel.

Jag kunde inte se någonting klandervärt i det. Många av mina vänner hade två hus, två bilar, flera motorcyklar. Jag hade ju gett upp allt och åkt till bibelskolan och hade inget utom just min motorcykel. När jag bad fick jag en tanke som jag inte alls gillade: "Ge bort din motorcykel!"

Jag blev sur och kände mig orättvist behandlad. Jag som hade gett upp allt. Motorcykeln var ju det enda jag hade. Jag hade förverkligt mig själv med den. Den var en del av mig.

Men Gud vare tack att han inte gav upp så lätt. Guds Ande gav mig tankar. Och nu började det som är så viktigt när Gud arbetar i oss! Jag tänkte efter: "Abraham gav sin älskade son. Jesus dog på korset. Du predikar för andra att Jesus måste sitta på ditt hjärtas tron, men i verkligheten är motorcykeln i ditt hjärta och du tronar på den." Det satt gott! Petrus uppmanades att ge sitt liv och jag beklagade mig för min motorcykel. Så gick det inte att göra.

Min tanke blev: "Om någon annan kan bli till större välsignelse med den än jag, då skulle det vara en ära för mig att han hade den." Jag sa till Gud att han skulle visa mig vem som skulle ha det. Inget svar. Det betyder: Vänta! En tid senare hade vi en europeisk, kristen motorcykelkonferens och det kom folk från hela Europa som ville missionera i motorcykelkretsar. Plötsligt såg jag en obekant man och kände i anden att han skulle ha min motorcykel. Jag tilltalade honom försiktigt, men sa inte: "Vill du ha min motorcykel?" På den frågan hade väl vem som helst svarat ja. Jag frågade vem han var och var han kom ifrån. Det visade sig att han kom från Ukraina och att Gud hade kallat honom att missionera bland motorcyklister där. Jag undrade om vi kunde göra något för honom. Han blev genast eld och lågor och sa att han behövde Bikerbiblar på ryska. Vi hade just fått vårt första tryck av en tysk Bikerbibel. Jag tänkte: "Det var en god önskan, men det var inte mitt nyckelord." Men eftersom det var en god önskan, skulle han få en chans till. Så jag sa: "Kan vi göra något annat för dig?" Han svarade: "Gud har kallat mig till detta, men jag har ingen motorcykel. Kan ni be för mig att jag får en?" Jag sa till honom (med min torra humor som inte alla förstår) att jag inte skulle be för det. Medan han såg frågande på mig, stack jag handen i byxfickan och gav den förbluffade mannen nyckeln till min motorcykel och sa: "Här är ditt bönesvar!" Han trodde att jag skämtade. Han kunde inte tro sina öron. Efter veckoslutet for vi hem till mig där motorcykeln stod och skruvade isär den så att han kunde ta med den i sin kombibil. Till och med den långa gaffeln rymdes. Gud hade ombesörjt allt.

Den ryska Bikerbibeln blev också klar och jag blev så glad när jag fick höra vad denne man gjorde i Ukraina. Han for med cykeln till den myllrande stadskärnan och ställde sig med Biblar mitt på torget. Folk kom för att se motorcykeln men de gick hem med någonting mycket bättre. Guds ord! Där i Donetsk var min motorcykel speciell, medan den hemma i Tyskland inte alls var särskilt märkvärdig eftersom det finns massvis med sådana där. I Ukraina blev min motorcykel en sensation och till stor välsignelse. Vad är väl mera värt än det? Att behålla sin motorcykel eller att få uppleva detta? Vilket gör mig lyckligast? När jag tänker på sådana här händelser, hoppar mitt hjärta till av glädje. Nu var jag ledare för motorcykelmissionen, men hade ingen MC själv.

Men Gud vet vad han gör. Tiden utan cykel var välsignelserik för mig. Gud arbetade i mig. Jag läste i Apg 10 hur Gud involverade Petrus i sin plan. Han förbereddes genom Guds Ande för tjänst och fördes sedan till den romerske hövdingen Kornelius. Guds Ande frågade mig: "Ser du hur jag arbetar? Behövde Petrus en kristen rustning och en häst för att imponera på hövdingen? Eller behövde han mina förberedda verk?" Det var svårt. Vi var ju så coola. Guds specialtrupp för motorcykelkretsar! Jag ansåg att jag kunde missionera för dem med feta muskler, långt hår, en tuff motorcykel, tatueringar och med vårt emblem på västen. Men så plötsligt förstod jag att allt detta var till ingen nytta, om Guds konkreta ledning saknades.

Motorcykeln var inte problemet utan min inställning. Jag satte min tillit till motorcykeln och köttsliga saker istället för att lyssna till Gud. Den hade tagit över kommandot i mitt hjärta och inte Jesus. Gud måste jobba med mig – med min bekännelse, mina prioriteringar, mina värderingar, allt! Allt måste ändras! När jag i detta avseende lärt mig min läxa – vad skedde då? Jag fick till skänks en Harley för min fortsatta tjänst. Är Gud snål? Vet han inte vad vi behöver? Men vad hänger det på? Harleycykeln? Jag kan ärligt säga att fastän jag fick den genom ett under, som ett bönesvar,

så var den helt likgiltig för mig. Jag hade lärt mig något. När jag färdades utan motorcykel, upptäckte jag en skoter på gatan. Jag hade sett tusentals men när jag såg den sa Gud Ande till mig: "Skulle du stanna om den fått motorstopp och stod vid vägkan-ten?" Det påminde mig om den barmhärtige samariten. Vi tyckte oss vara så viktiga. Vi skulle missionera bland de tungt kriminella hårdrockarna. Vi var på väg till klubblokaler, som ingen annan vågade gå in i – men såg vi människorna? Såg vi att de var vår nästa? När Gud hade lagt gatuevangelisation i Tjeckien och Slovakien på mitt hjärta, så tittade jag bara in i ansikten, som tänkte att jag var galen. På alla kurser och konferenser sa man att vi måste nå människor i nyckelpositioner, för att det ska bli väckelse! Talarna visade bilder där de hälsade på presidenter och andra betydelsefulla människor. Men Guds Ande sa nej till mig. Jesus ville annorlunda! Han brydde sig om nästan! Är du med?

Guds mål med oss äger rum på den första nivån. När vi upplever förberedda verk eller arbetsfält så sker det något hos och med andra, men också med oss själva. Jag har lärt mig någonting genom de flesta under som jag upplevt, som också kommit att betyda mer än själva undret. Vet du vad jag talar om? Den som verkligen upplever att Jesus blir större och får större inflytande, kommer att uppleva Jesus och inte först och främst undret.

En annan gång började jag fundera hur det skulle vara om jag skulle få predika för världens mest fruktade MC-klubb i Tyskland. Första tanken var: "Genialt!" Men Gud ville leda oss in i sanningen. Jag tvingades tänka till: "Hur hade jag tänkt att det skulle gå till? Vad skulle hända om det verkligen skedde? Och hur vore det om de inte omvände sig, som hos profeten Jeremia? Om de skulle spöa mig, vilket skedde med Jeremia?"

Tanken ville inte släppa mig. Gud arbetade med mig. Skulle jag anta utmaningen? Alla varningsklockor ringde. Jag blev plötsligt varse vad de gjorde mot sina egna medlemmar vid minsta förseelse. Varje år försvann några spårlöst och dök aldrig mer upp.

Tankarna förtätades runt: "Vad vill jag? Ska jag under ett långt liv återupprepa gudstjänster för dem som redan hört det hundra gånger eller ska jag predika en gång för människor som aldrig hört evangelium? Har jag verkligen förstått hur värdefulla dessa människor är för Gud och hur värdefullt evangeliet är? Mitt liv eller dessa människors? Jag har visshet om ett evigt liv, då ska jag väl vara beredd att avstå detta liv så att de åtminstone fick chansen att komma till visshet." Gud arbetade i mig! Är du redo för det?

När jag tänkte efter på detta sätt, sa Gud till mig: "Försök inte bli gammal. Gör bara min vilja." Jag måste tänka på Jesus. Han var tre år i offentlig verksamhet. Men hur var dessa år? Det stod klart för mig att det viktiga var inte hur många år mitt liv fick, utan hur mycket liv mina år fick.

Slutligen sa jag till Gud att jag var redo för det, om han trädde den tråden åt mig. Mången väg går man dock ensam. När jag bad min bibelskola att be för det, så förmanades jag, eftersom de menade att jag bara ville göra mig viktig. Det var också en läxa för mig. Jag pratar inte längre så mycket om det som jag har på hjärtat. Men dagen kom då jag predikade för det samlade manskapet i motorcykelklubben ifrån hela Tyskland. Jag kunde sagt att vi hade bett för det och Gud lät det ske. Men så enkelt var det inte. Vi måste beakta förstlingsverket. De stora tingen kan bara ske om vi är trogna i det lilla.

Det började så här. Jag besökte en dag ett lokalt klubbhus, som tillhörde denna världsvida MC-klubb. En medlem kom fram till mig och sa mellan fyra ögon att han hade respekt för det vi gjorde. Vi bar beaktelsen om att tillhöra Jesus på våra lädervästar, medan de gav Satan äran på sina. Han berättade att han tidigare varit med i en kristen ungdomsgrupp och att hans mormor var troende, men han hade bestämt sig för "en annan väg" som han uttryckte det. Men han hade respekt för mig.

När jag kom till klubblokalen ett par veckor senare, kom den här mannen fram till mig och jag vet inte hur det gick till, men jag

visste: "Var vaksam!" Han var osäker och nervös och han frågade mig: "Hur skulle du reagera om någon bankade upp dig?" Jag svarade honom och i det svaret kom Guds Ande till min hjälp: "Vem sänder dig? För du skulle aldrig fråga något sådant." Han blev nervös och sa: "Kom, vi går ut." Då berättade han att han fått uppdraget från den högste chefen för klubben i Tyskland att slå mig. Varför? Presidenten hade sagt: "En som har såna där överarmar kan inte vara någon kristen." Jag hade vid den här tidpunkten de tjockaste armarna i Sydtyskland och hade också varit vice mästare i bodybuilding (något jag inte är stolt över idag). Han menade att vi, under kristen täckmantel, tänkte göra skumma saker och gå in i områden där de hade kontrollen. Och hur skulle man kunna ta reda på om jag var en äkta kristen? De känner ofta bara till två bibelställen. Det är när Jesus gör vatten till vin och att om man slår en kristen ska han vända den andra kinden till.

Vi hade alltså båda ett problem. Om han slog mig skulle det inte bli så kul och om han inte fullgjorde sitt uppdrag skulle det bli oangenämt för honom. Jag tänkte inte så länge utan sa till honom. "Gå till din president och säg åt honom att komma nästa fredag. Då kan han klå upp mig inför hela det församlade manskapet. Då får han ju också se hur en kristen reagerar."

Min motståndare var förfärad. Han hade missförstått mig. Han menade att jag skulle slåss med presidenten och pratade med mig om det. "Det kan du inte göra. Han är psykopat. Han dödar dig. Mot honom har man ingen chans." Jag såg bara förundrat på honom och lät honom förstå att det inte var min avsikt att slå tillbaka. Han var helt paff. Han såg länge på mig och förstod och gick sedan sin väg.

Du kan säkert förstå att jag bad hela veckan. Jag hade inte behövt gå dit. Jag hade kunnat feqa ur. Men jag upplevde vad Jesus upplevde i Getsemane trädgård. Jag visste att detta var min väg och bedjande fann jag frid och kraft. Det var då jag lärde mig vad det betyder att lägga tävlingsinstinkten i harmoni med Guds vilja

och erfara Guds frid. Jag pratade inte med någon om det, eftersom jag lärt mig att de flesta människor bara skulle utgöra en frestelse. En skulle mena att jag borde låta bli, en annan att jag ville försöka vara en viktigpetter. Det viktiga är att man har konkret ledning – det räcker.

Jag for dit kommande fredag och hade räknat med allt. Men jag var lugn i själen. Jag gick in i klubblokalen och alla tittade förfärad på mig. Jag beställde något att dricka och väntade med lugn i sinnet. Plötsligt kom en svart limousin med nummerskylt från Frankfurt. Jag tänkte då: ”Nu kommer han.” Men det steg ut en man som jag aldrig sett förr. Han växlade några ord med folket som väntade på honom och de visade sedan på mig och han kom emot mig. Han var utsänd av presidenten för att säga dessa ord. Jag upprepade orden i mitt huvud gång på gång: ”Svaret räcker för honom.”

Så glad jag var att komma helskinnad ur detta. Men vad hände? Denne man som skulle slå mig och hade respekt för mig, han hade nu mångfaldigat sin respekt. Han ringde en dag till mig och sa: ”Du, vi ska ha en jättelik MC-mässa, den största i Tyskland, och jag har reserverat två timmar för dig att hålla en MC-gudstjänst och en monter för era Bikerbiblar.” Jag hade inte bett om det. Han öppnade ytterligare dörrar och vi kunde erbjuda Bikerbiblar vid många andra evenemang vid andra tillfällen också.

Vi blev inbjudna en dag till öppet hus i en Harleybutik, som tillhörde den lokale presidenten. Vi for dit. Det var få personer där och de som fanns där stirrade på oss. Vi var de enda som kom från en annan klubb och var dessutom kristna. Ingen rörde Bikerbiblarna. Jag bad och fick en idé. Jag tog en bricka, la dit kaffe och kakor och gick omkring och bjöd. Vad de stirrade på mig. Jag kunde inte förstå varför de glodde så. När jag kom till presidenten på hans kontor förbluffades han totalt. Han sa sen: ”Jag har aldrig blivit betjänad så här förut.” Jag tänkte: ”Va! Han som bara har slavar runt omkring sig.” Jag förstod inte. Så började det spöreg-

na ute. Provmedlemmar i klubben försökte montera ner den stora grillen och ett stort tält, eftersom det regnade så hårt att de befarade att det skulle förstöras. Vi tyckte synd om de stackars männen och tittade inte på så länge utan sprang och hjälpte dem med att få in grillen och tältet i hallen. På vägen tillbaka spärrades mina ögon upp. Alla stod på garageuppfarten och stirrade på oss. Men det regnade så hårt att jag inte hade tid att tänka utan ville bara in och få skydd. En av provmedlemmarna tackade mig senare i hemlighet med orden: ”Här talar om alla om broderskap, men ni lever det!”

Först på hemvägen gick det upp en ljus. Jag hade ju president-skylden på min väst. I MC-kretsar låter presidenten sig betjänas och jag hade gjort motsatsen. Utan att tänka på det hade jag blivit allas tjänare och det ställde allt på ända för dem. Därför sa presidenten dessa ord till mig: ”Jag har aldrig blivit betjänad så här förut.” Varför berättar jag detta? Vänta! Det fick oanade följder. Någon gång senare kom så ögonblicket jag väntat på i flera år. Denne man som hade så stor respekt för mig, ringde och frågade om jag ville predika för hela den samlade skaran i Tyskland. Hade jag verkligen hört rätt? Jag kunde knappt fatta det! Jag ville veta vad skälet var och fick då veta att staten ville förbjuda deras klubb. Därför hade de anmält att de ville ha en demonstration med temat: ”Friheten dör!” De ville visa för tevepubliken att de var anständiga medborgare och hade därför en plan på donationer till ett barnhem. Den planen ville de att jag skulle gå i spetsen för.

Långsamt förstod jag. De ville att jag skulle tala väl om deras livsstil. Jag kände mig så kluven. Vi hade bett i årtal och nu detta. Det var en omöjligt uppgift. Alltså sa jag till honom: ”Jag ska prata med Jesus om det.” Han sa bara: ”Gör det du!” Jag frågade Jesus vad jag skulle göra. Jag ville absolut inte ge ett förskönat intryck av deras smutsiga verksamhet. Då sa Jesus: ”Vem kräver att du ska säga det som de vill? Du ska bara säga det jag säger till dig.”

I samma stund fick jag ett budskap. Det stod helt klart för mig att de skulle döda mig om jag sa det. Det var raka motsatsen till det som de ville höra. Det löd ungefär så här: ”Ni menar att ni är fria och att ni kan använda er av alla sorters substanser. Men flera av er är fångna i ert eget beroende och av girighet. Ni menar er vara fria att bryta mot lagar och hälften av er är inte här för de sitter i fängelse. Ni menar att ni är fria i den friaste klubben i världen, men var och en av er vet att ni är fångar i er egen hierarki och att var och en måste göra saker som han inte vill göra.”

Det stod helt klart för mig att det var min dödsdom. Men jag är ärlig. Den striden hade jag tagit för flera år sedan och nu var jag beredd. Dagarna före denna demonstration fastade vi och bad och sedan åkte vi dit. När jag åkte till platsen tänkte jag: ”Helst skulle jag vilja försvinna in i förgasaren på min Harley.” Men Guds Ande påminde mig om något bättre. Jesus visade mig att jag inte alls måste försvinna, utan att jag fanns hos Kristus vid korset – jag var korsfäst med honom och han var mitt nya liv. Det var något som Gud uppenbarat för mig för flera år sedan. Detta att vara korsfäst med Kristus är en av de viktigaste ”apparna i min telefon.” Ett befriande faktum. Ett annat medvetande.

När jag var på plats tycktes det mig som om Jesus var där och att jag på något sätt, fast på avstånd, var en bildskärm som just slagits på. Kristus hade helt tagit över situationen. Ändå var jag där, gick upp på scenen, öppnade munnen och predikade. Framför mig satt många män från klubbar i hela Tyskland. Det luktade testosteron. Jag såg bara muskelberg och tatueringar. De var omringade av många poliser som stod där med batonger, sköldar och hjälmar. Och så förstås kamerorna som var riktade mot mig.

Jag var aldrig bra på matte, men med Guds hjälp kunde jag läsa av situationer och räkna ut hur det skulle gå. Jag förstod att de första rockarna skulle slå ner mig efter de första orden. I dessa klubbar finns det folk som helt saknar skrupler. Till och med i polisens närvaro skulle de inte dra sig för att bevisa – om så bara för sig själva – vilka män de var. Jag var helt säker på det.

Men jag visste också att den lokale presidenten var mycket mäktig och att alla skulle underordna sig honom. Vem var han? Det var han som jag betjänat med kaffe och kakor. När jag sedan med facit i hand såg hur Gud hade vävt ihop allt detta, kunde jag bara förvånas. Förstår du nu hur viktigt det är att vara trogen mot Gud i det lilla? De stora tingen kan vi bara få som resultat av att ha varit trogna i det lilla.

När jag såg honom visste jag att chansen var stor att jag skulle kunna slutföra min predikan. Det blev också så. Vid mina första ord, hoppade de första upp, samtidigt som de tittade på den lokale presidenten. Han satt från mitt håll till vänster och längst fram. Han var chockad över det han just hört, men var klok nog att inse att allt skulle vara ute, om det skulle bli löpande kaos inför kamerorna. Han sänkte därför huvudet och höll sig lugn. Folk hoppade upp hela tiden, men satte sig igen när de såg sin president. Jag avrundade mina ord och hänvisade till Jesus som allena kan göra oss verkligt fria. Jag sa amen. Presidenten ställde sig upp och klappade i händer så intensivt som han bara kunde. Alla andra gjorde det också (inför kamerorna).

På grund av detta räknade jag med att jag skulle komma därifrån levande, men att de skulle komma och hämta mig. Det var helt klart. De kommande dagarna och veckorna var tuffa. I månader kollade jag under bilen varje gång jag skulle iväg, eftersom jag befarade att det skulle finnas en bomb under den. Jag trodde verkligen att de skulle komma efter mig, men nu har det gått 20 år och jag lever ännu. Kanske gjorde mitt betjäning av honom ett så starkt intryck, att han inte föll för frestelsen att ta mig av dagen. Jag vet inte.

Jag försöker här att förklara dessa båda Guds verk. Gud har en plan. Han kan göra mer än vi kan be om, eller förstå. Det kan uppstå väldiga möjligheter och även under kan ske. Men om vi inte är trogna mot Gud i det lilla och låter honom leda även i svåra tider, så blir det ingenting av det vi tar oss för. Gud måste arbeta i och med oss. Han måste förbereda oss.

Om detta bara skulle gälla det som vi kan och vill utföra här skulle ansträngningen kanske inte vara mödan värd, men det handlar också om att förberedas för Guds nya värld. Han vill se oss i sitt rike i harmoni med honom. Därför är det så värdefullt när vi kan byta en felaktig övertygelse mot en sann, och viktigt att vi känner till det riktiga målet så att vi gör de rätta prioriteringarna. Hur förvandler är inte de människor, som vågar lämna sin feghet på korset och uppstå frimodiga i Guds kraft! Det Kristus har blivit för mig är mer värt än rent guld!

Nu ska jag berätta om en del väckelser och hur Gud har använt mig. Min teologiska utbildning närmade sig sitt slut och jag fick en inbjudan att predika vid den största MC-träffen i Norge. Norges Holy Riders skulle ha sin årliga stora träff och den var förlagd till Norges största MC-rally. På så sätt kom vi att få möjlighet att nå väldigt många människor. Mitt problem var att jag måste förbereda mig inför slutproven och de var ingen barnlek. Bland annat var det kyrkohistoria. Namn och årtal är mina svagheter. Jag ville inte göra mina föräldrar besvikna, som hade varit med om så mycket tillsammans med mig och gjort bibelskolan möjlig. Jag måste helt enkelt plugga. I bönen fick jag en klar ledning att jag skulle till Norge. Gud gav mig mod att tro att han skulle bistå mig vid proven. Det som sedan hände kunde jag knappast tro. Steg för steg ordnade jag med allt och fick en stuga där jag skulle kunna förbereda mig i lugn och ro. Där fick jag mina budskap och konstigt nog fick jag intrycket att det skulle ske ett genombrott på lördag förmiddag. Det var helt ologiskt för de flesta brukade vaka sig igenom hela natten och finnas i sina sovsäckar morgonen därpå. Men så blev det inte. När jag kommit till Norge predikade jag först på fredag kväll och sedan på lördag förmiddag. Då hände något jag aldrig tidigare upplevt. När jag uppmanade människor att omvända sig och ta emot det nya livet i Jesus, kom mängder med människor fram. De böjde knä och bad till Gud. Jag skäms inte att säga, att jag stod där framme och visste inte riktigt vad det var som hände. Jag visste inte vad jag skulle säga,

för jag hade ju sagt allt som Gud lagt på mitt hjärta. Så jag satte mig och bad.

Plötsligt kom en broder fram. Han hade ett profetiskt budskap till människorna. Det han sa passade så bra in i situationen. Ingen hade kunnat förbereda det bättre. Gud talade till människorna och många blev verkligen frälsta. Är det inte härligt? Gud har inga andliga superstjärnor utan han inlemmar vanliga människor i sitt verk. Gud ombesörjde att jag inte gick därifrån som ansedd talare, utan han sörjde för sin egen ära. När jag kom till bibelskolan hade jag bara några få dagar kvar att plugga inför provet. Jag förlitade mig på Guds löfte att stå mig bi och förväntade mig en turbohjärna för att lära mig allt, men jag var alldeles för utmattad och lyckades inte få in något i huvudet. Dagen kom och jag var slut. Jag steg upp vid femtiden och gick ner på knä. Jag sa till Gud: "Du lovade ju att hjälpa mig! Eller tog jag fel?" I det ögonblicket hände något som jag inte skulle tro om någon annan sagt det till mig. Jag fick ett ord i huvudet: "Augustinus".

Vad var nu detta? Vad betydde det? Kunde det vara sant eller höll jag på att bli vansinnig? Jag tog boken i kyrkohistoria och slog upp Augustinus och la in allt i korttidsminnet. Under inläringen kände jag en sådan visshet och frid så jag kan inte beskriva det. Jag gick sedan till den gemensamma frukosten och måste ha strålat. En av de kvinnliga eleverna ropade till mig: "Varför är du så glad? Du har ju inte läst på!" Det var känt för alla att jag hade skolkat från inläsningstiden och varit i Norge. Jag hade tillrättavisats för det av ledningen. Jag hade inte berättat för någon om mitt infall att åka dit och inte heller om hur härligt Gud hade verkat där. Gud visade mig helt enkelt att jag skulle hålla mun. Ibland måste man gå helt ensam. Jag sa: "Vänta bara – Augustinus!" Hon skrattade och fortsatte äta.

Provet började och när det kom till min tur skulle jag ta en papperslapp med mitt ämne ur en skål. Jag tog en och öppnade den. Mitt hjärta hoppade till. Det stod Augustinus på den. Jag kunde allt. De frågade och jag svarade. De tittade på varandra och kun-

de inte tro sina öron – jag visste ju allt!

Åratal senare kom studentledaren till mig, när jag vid ett tillfälle besökte skolan och sa: ”Kornelius, snälla du, berätta för mig! Hur bar du dig åt? Jag visste och du visste att du inget visste. Jag tittade noggrant på dig. Du kom så segervisst in i rummet. Jag tänkte, vänta bara, den fuskklappen hittar jag. Men du fuskade inte. Jag tänkte sen, att du kanske hade en knapp i örat – men hur gjorde du?” Jag svarade: ”Om jag säger det kommer du inte att tro mig.” ”Jo, det gör jag,” svarade han. Så jag berättade allt. Därefter gick vi i bön till vår Herre och tackade honom tillsammans. Men ärligt! Denna historia hur härlig den än är, har också blivit till en frestelse för mig. Det har nämligen funnits otaliga situationer i mitt liv där jag hade behövt ett klart ord från Gud, (ansåg jag) men han teg. Jag kunde inte fatta det.

Ju längre bakom mig denna erfarenhet ligger, desto klarare blir det hur oviktig denna test var, i jämförelse med de verkliga utmaningar jag stod inför många gånger. Men Gud teg. Jag var tvungen att lära mig att lita på Gud och vara trogen i det lilla också när Gud teg. När han tiger finns det inget jag behöver veta.

En annan gång blev jag inbjuden av en före detta studiekamrat att vara med på en evangelisationskampanj. Och som det kan vara i livet, så var detta precis före mina prov i den teologiska masterklassen. Vid den här tiden predikade jag nästan varje kväll någonstans. Jag var redan pastor i en församling, ledde Holy Riders och fler och fler dörrar öppnades i många församlingar. Min studiekamrat hade under tiden blivit diakon i en evangelisk landsortskyrka och 120 av hans konfirmander kom samman från olika orter. Sporthallen var nästan full. Men det fanns ett mörker i hallen. Jag mådde inte bra. Min röst var raspig och svag. Andligt sett var det kolsvart. Så förlöpte två dagar. Efter den andra dagen sa jag till min vän och broder att vi skulle kunna predika här, ända tills Jesus kommer tillbaka, utan resultat. Vi bad tillsammans, Jag visste att min församling hade bönemöte onsdag kväll,

vilket var nästa dag, så vi bad om förbön. Sedan gick jag genom orten på kvällen och befallde de onda makterna att vika undan i Jesu namn, eftersom jag fått intrycket av att jag borde göra så. Då kom jag plötsligt att tänka på en särskild flicka som kom på kvällarna och bad speciellt för henne. Det var märkligt.

Följande kväll var som förvandlad. Min röst var stark och klar. Det tycktes mig som om jag kunde höra min egen predikan och när jag talade flöt orden lätt och på min uppmaning kom 30 unga människor fram och vill lämna sina liv till Jesus. Den första som reste sig var just denna unga flicka. När hon gick fram, följde många hennes exempel. Följande kväll kom ytterligare 10 unga människor till tro.

Sen handlade allt om hur det var med relationen till Jesus. Jag frågade alltså om de var beredda att låta Gud bringa ordning i deras liv. De svarade ja. De fick som uppgift att fråga Jesus vad de måste ta bort ur sina liv. Jag pålyste om att det skulle tändas en eld nästa kväll där de kunde bränna upp allt skräp. Det rådde en väldig iver.

Nästa kväll kom alla, men det som de tagit med sig räckte inte ens till att grilla en korv. Jag var besviken. Jag sa till dem att jag snart skulle resa därifrån, eftersom de inte bara ljög för mig utan även för Jesus. Alla blev chockade när jag gick. Några medarbetare kom efter mig och ville hålla kvar mig. De försäkrade mig att de skulle ta saken på fullaste allvar. Jag menade då att de skulle gå i bön om de verkligen menade allvar.

Kvällen därpå fanns där en jättelik hög med piratkopior, sextidningar, andra häften med våldsinslag, droger och allt möjligt. Det blev en rejäl brasa. En ungdom kom fram till mig och sa: ” Jag har stulit från flera butiker. Kan du följa med mig för jag vill göra rätt för mig?” Vi gick tillsammans nästa dag från den ena butiken till den andra. Vi bad att få tala med föreståndaren och den unge mannen bekände vad han hade stulit.

Varje gång fick han frågan varför han gjorde detta? Han erkände

att han ville ha det rätt ställt med Jesus. Det var ett riktigt vittnesbörd. I alla affärer var de mållösa och lät honom gå, utan anspråk på att ersätta de saker han tagit. Andra kom och sa att de hade fuskat vid prov i skolan. Jag sa åt dem att berätta för läraren för att de skulle ha hela saken med Jesus klappad och klar.

Ser du hur en väckelse kan spridas vidare? Den påverkar en hel ort. Tänk dig att affärsinnehavaren kommer hem och berättar detta för sin fru som är lärare. Hon i sin tur kan berätta om att hon tagit emot bekännelser om fusk under dagens lopp. Så går det lilla, som vi tagit emot från Gud, vidare.

Den som läst Charles Grandison Finneys biografi och hans principer för väckelse förundrar sig kanske inte över att denne väckelsepredikant ibland väckte hela trakter med Guds ord. Han profeterade inte om väckelse – han arbetade på den. Han berättade inte om vad Gud gjort på andra ställen för att sedan dra vidare med sina pengar. Istället tog han sig tid att även i de minsta församlingar föra människor till Jesus. Han lärde dem ett fungerande böneliv, bad dem att bringa ordning i sina liv och att vara trogna i det lilla.

Så drog väckelsen fram på orten. Allt fler människor kom och Finney stannade ofta flera veckor eller till och med månader. En äkta väckelse ramlar inte ner från himlen som en blåval. Finney arbetade med Guds ledning och hjälp på väckelsen. Här gjorde jag själv ett avgörande fel. När veckan var över åkte jag hem till slutproven och en del andra uppgiften. Den påbörjade väckelsen somnade då in och jag skäms när jag inser att knappast någon av de unga finns kvar i församlingen. Det kan hända att några bor på andra ställen men jag vill inte försköna någonting.

Det sista jag hörde om flickan, som kom fram först, var att hon ännu var troende och till och med gått ut i mission, men om de andra vet jag ingenting. I det avseendet fallerade vi totalt. Jag borde ha låtit allt annat bero och fortsatt min verksamhet där. Jag förtiger inte att vi kan lära oss något av allt detta. Jag var med om

en annan händelse som jag aktivt deltog i. Här kom Luk 19:17 att besannas. En dag fick jag en inbjudan att evangelisera i Tjeckien. Vad skulle jag dit och göra? Jag fanns ju i MC-kretsar och tänkte att det var min livsuppgift. Men jag förstod ändå, att jag skulle till Tjeckien. Så jag evangeliserade där och nio människor kom till tro. Det var ett härligt veckoslut. Jag tänkte: "Bra! Det var det det! Tillbaka till MC-gänget!" Men plötsligt kom en inbjudan till.

Jag for dit, men församlingen där gjorde snarare ett ledsamt om än ett propert intryck. Men till mötena kom den lokala kyrkans ungdomsgrupp. En ung kvinna kom till tro och gruppen gav ett livaktig intryck. De ville höra mer om Jesus. Jag erbjöd mig att komma tillbaka om en månad och undervisa dem. Sagt och gjort! När jag for tillbaka första gången hade jag bestämt mig för att prata om ett tema som jag tyckte var viktigt! Men Guds Ande mahnade mig att tänka på Jesu ord:

"Jag har mycket mer att säga er, men ni kan inte bära det nu."

Joh 16:12

Denna upptäckt var guld värd för mig. Det blev så tydligt att det kan vara oklokt att bara predika sanningen.

Man kan ha rätt och ändå handla fel

Allt har sin tid. Men vad skulle jag då predika? Svaret kom: ”Jesus Kristus.” Så jag for dit och gjorde just det. Vi hade regelbundna träffar och det kom alltfler människor från orten och andra församlingar. Då ordnade vi väckelsekvällar och bad. Bekännelsen av Jesus och hans kärlek växte. Jag manades att tala om bön. När vi gjorde våra framsteg lade jag på deras hjärtan att inte apa efter något, utan låta Jesus visa dem hur de skulle gå vidare.

När jag återkom sa ungdomsledaren: ”Gud har visat oss vad vi ska göra.” Jag var spänd, men blev sedan besviken. De skulle göra en barndag och leka med barnen. Det kunde jag bara inte ta in. Men om Gud hade visat dem det, så skulle de göra det. Så förvånad jag blev! Till barndagen verkade hela samhället ha kommit. Det var en by med 3.000 invånare och parken var full av barn.

De lekte och spelade med barnen, flätade hår och gjorde t-shirts med batik på. Och jag kunde förkunna evangelium i parken. Samhällets ordförande och polis kom och bad oss göra om det. Vid denna tid var Tjeckien utblottat och det erbjöds inte något för barnen, så de gladdes åt det som hände. Nästa år var vi väl förberedda och hade satt upp ett tält för 300 människor och firade ett riktigt barnkalas. Det kom folk från hela bygden. På kvällarna hade vi evangeliska möten i det överfulla tältet. Människorna tog med sig extra parkbänkar för att kunna sitta. Det var många som kom till tro och vi döpte 15 stycken!

Pastorn i den andra församlingen i byn kom året därpå, när vi hade tältdagar igen, och sa: ” I många år var vi fångar bakom järnridån. Men ännu värre var järnridån mellan de olika kyrkorna. Jag tackar Gud att han tagit bort den.” Det hade även bildats en gemensam böne- och bibelstudiegrupp. Här fanns äkta väckelse. Men den upphörde inte här. Det kom fler människor från andra byar och inbjöd mig att komma till dem och predika. Vi började

predika på gatorna på olika platser och evangeliserade regelbundet. Men plötsligt visade Gud mig att något hade gått snett.

Jag blev medveten om att man hade börjat kopiera från andra ställen, vilket inte var Guds plan. Här hade något unikt med egna rötter kunnat uppstå, men istället hade man kopierat andra projekt. Jag blev försiktigare då jag märkte att det inte fungerade. Jag hade mycket att stå i både i Tyskland och andra länder och upplevde att Gud kallade mig till Norge och lade därför hela saken i Tjeckien på is. Jag ångrade det inte, för Gud visste redan hur man skulle jobba vidare.

Gud förde mig till Norge där jag tjänstgjorde i flera år. Dock kom tanken en dag, att jag ville starta något i Tjeckien – gatuevangeli-sation tillsammans med församlingarna på orten. Men hur skulle det gå till? Jag hade tusen frågor och betänkligheter så det dröjde, jag vet inte hur länge, innan jag bedjande vände mig till Gud och sa: ”Om du verkligen vill detta, öppna då dörrarna! Jag ska åka.” Det var en bön i Jesu namn. Jag blev tvungen att tänka mig ett släp, som jag skulle kunna använda som scen vid evangelisation på torg och marknader och som transportfordon för all teknik och för de böcker jag ville använda i arbetet. När jag bad om detta visade Gud mig att jag skulle genomföra en missionsdag i Tyskland, för där skulle jag få pengar till det jag behövde.

Så en missionsdag blev det och jag delgav vad som hade lagts på mitt hjärta för Tjeckien och att ett sådant släp skulle vara till stor hjälp. Det kom en man fram till mig och sade att han ville betala en del av ett sådant fordon, om någon annan betalade den andra delen. Jag menade då att vi väl fick vänta. Fem minuter senare kom en annan man och sade samma sak. Jag visade på den förste och sa att han skulle tala med honom. På så sätt kom jag att få 15 000 euro, vilket var exakt vad som behövdes.

Men vad skulle människorna på gatan tänka om mig? Till och med de kristna skulle komma att se mig som en fanatiker. Jag frågade Jesus: ”Har du inga andra helgalna? Varför ska just jag göra

sådana saker?” Jag hade ju upplevt en hel del teater i MC-sammanhang och andra galna saker. Jag blev till och med anklagad för att vara hög på adrenalin, men jag ville ju helst bara sitta mitt i skogen framför min kamin i lugn och ro.

Jag hade kunnat backa ur, men jag ville inte lägga handen vid plogen och därefter se tillbaka. Nu blev det allvar. Jag behövde en dragbil. Alltså bad jag om det. Med min Skoda kunde jag inte dra tunga släp. En broder kom fram till mig och berättade att han hade kommit till tro genom en av mina böcker. Det var en så hårresande historia, att jag inte berättade för honom vad jag upplevt. Det var nämligen så att jag hade låtit översätta en bok av Charles Finney till tyska. Jag hade inte varit säker på om jag skulle göra det för jag hade inte så mycket pengar och de pengar jag hade, kunde kanske komma till bättre användning om de användes för att nå de som inte var omvända. Denna bok handlade om väckelse och den var för kristna. Men jag hade tanken: ”Om någon låter sig väckas och spenderar 10 000 € då har jag ingenting förlorat.” Ärligt talat – det var inte begär efter pengar som drev mig. Det var helt enkelt en tanke som kom i mitt huvud och som jag först viftade bort. Nu såg jag mannen framför mig, som hade väckts av denna bok. Och fylld av glädje berättade han att Jesus hade visat honom att han skulle skänka en större summa till mitt arbete. Han gav mig 10 000 €. Det var så häftigt att jag inte yttrade ett ord om min upplevelse. På det sättet fick jag pengar till en Nissan Pathfinder. Jag skulle även kunna berätta om hur jag fick till tekniken, böckerna och allt annat – men till slut kom dagen då allt fanns på plats. Jag gick alltså till de tjeckiska kyrkoledarna och talade om vad jag hade på hjärtat. Jag var helt klar över att detta var ett svårt beslut för dem att ta.

Själv är jag född i Rumänien under förföljelsen av de kristna och jag vet att det för människorna i de forna öststaterna, kändes näst intill otänkbart att predika på gatorna. Jag hade redan samlat på mig lite erfarenhet från Tjeckien och hade med mig lärdo-

marna från MC-scenen och var inställd på svårigheter. Om inte Gud hade sört för allt så hade det inte blivit något av med planerna. Allt var betalt och färdigt, så jag föreslog att vi skulle testa. Det fanns en (!) pastor som var beredd. Jag nyktrade verkligen till. En pastor! En församling! Skulle denna ansträngning löna sig? Men för mig kändes det likgiltigt för jag insåg att Gud jobbade på sitt sätt.

Vi startade alltså i hans stad och vad Gud gjorde där hade ingen väntat sig. Där fanns en kvinna, som varit med om en svår bilolycka, i vilken hennes bästa vän hade omkommit. Själv hade hon överlevt, men fått svåra skador och hade en synlig skada på huvudet. Hon var blind på ena ögat och stammade efter olyckan. Denna kvinna hade missförstått någonting och menade att hon måste predika på scenen i den här staden. Hon darrade i hela kroppen när hon stod framför mig, eftersom hon var så rädd. Jag visste inte då om hon var helt psykiskt frisk, eller om hon också tagit skada i sittpsyke. Jag sa till henne att hon förstått fel. Men hon ville så gärna göra något. Jag visste inte om hon överhuvudtaget var kapabel att utträta något alls, men sa till henne att hon kunde ställa upp böckerna på bordet, så det gjorde hon.

När vi hållit på några dagar med evangeliska möten kom plötsligt en stor grupp välklädda män. Det visade sig vara pastorer och ledare från olika församlingar, som kommit för att undersöka vad som pågick. Jag kände mig som en apa i bur när jag predikade på scenen inför hela den stora gruppen av kostymklädda herrar stirrande på mig. När jag gjorde en paus började de debattera om detta var från Gud eller inte. Eftersom jag hade problem med mina fötter på den tiden, behövde jag vila mig lite emellanåt med fötterna i högläge. På släpet hade vi två fåtöljer, så jag satte mig i den ena, lade fötterna på en låda och sträckte på mig. Jag väntade mig ingenting alls och då skedde ett av de största undren. Kvinnan från olyckan kom fram till scenen. Tanken slog mig: "Vad gör hon här? Böckerna är ju där borta, det vet hon ju." Hon gick

fram till mikrofonen och började ge sitt vittnesbörd. Under hennes första satser vände jag huvudet åt vänster och bara stirrade. Hon talade flytande! Pastorn kom fram till mig med uppspärrade ögon och sa: ”Detta är ett under! Hon kan ju inte prata.” Jag var som bedövd av det hela, att jag inte ens kom mig för att ta ner fötterna från lådan. Vilken bild! Till vänster skedde ett under och jag hängde kvar i fåtöljen och kunde inte röra mig. Idag kan jag skratta åt det.

Vad hände? Jag kan bara förklara det så att medan pastorerna diskuterade, grep Gud in och uppenbarade sin vilja. Han visade oss alla, inte bara pastorerna och ledarna, utan också mig, vad han hade på gång. Genom undret insåg de, inte bara att detta kom från Gud, utan så mycket mer. De förstod att Gud kunde använda ALLA i sitt verk. Ofta är det så i små församlingar att ett fåtal gör allt medan resten är inaktiva. Det ville Gud ändra på. Det var en stor glädje för mig att se hur denna syster utvecklades, när hon insett att Gud också behövde henne.

Detta under blev känt i Tjeckiens församlingar och även i Slovakien och jag kommer inte undan förfrågningar. Sedan dess har det gått sex år och jag har evangeliserat i sammanlagt 60 städer. På flera orter var jag tillsammans med de lokala församlingarna. Ofta arbetade de tillsammans när jag kom. Vi hade aldrig färre än 5 icke-kristna på kvällarna och ibland ända upp till 100! Flera tusen kom på våra möten! Många av dem hade hört evangeliet förkunnas på våra torgmöten! Jag har ingen aning hur många som blev frälsta och som numera tillhör någon av församlingarna! Jag vet heller inte hur många skolor, fängelser och psykiatriavdelningar vi besökte. Idag finns 6 av mina böcker ute i alla trossamfund. Ledarna för tre olika kyrkor bad att få min bok om bön till alla sina pastorer och jag vet inte hur många bönegrupper som bildades i hela Tjeckien och Slovakien. Jag hade aldrig kunnat drömma om allt som Gud gjort under åren som gått. Mer än 100 000 vittnesbördsböcker har delats ut – böcker, som de själva fick hämta från

bokborden. Om och om igen hör människor av sig, som kommit till tro tack vare dessa böcker.

Vi filmade en serie med 26 filmer. En av dem i kamerateamet kom fram till mig under en paus och med tolk berättade han för mig att han läst vittnesbördsboken och därefter kommit till tro. Nu arbetar han vid ett kristet TV-bolag. Vi hade mer än tusen visningar på några av filmerna redan efter ett par dagar! Guds Ord sprider sig där! Förra hösten kom en kvinna ifatt mig på gatan och berättade för mig på lunchrasten att hon för nio år sedan kommit till tro genom vittnesbördsboken (Jag hade översatt och delat ut den tidigt under mina besök i Tjeckien). Idag leder hon en missionsskola. Vilken glädje! Följande bibelord blev så verkligt för mig.

”Han som kan göra långt mycket mer än allt vi ber om eller tänker oss genom den kraft som verkar i oss...” Ef 3:20

Gud har gjort mycket i det fördolda under de gångna åren, som jag inte har en aning om. Varje vinter tillbringar jag här i Sverige, därför att gatuevangelisation kan man bara genomföra under den varma årstiden. Jag sitter nu i min stuga i ödemarken och vilar mig, ber, studerar Bibeln, förbereder min tjänst och går mycket med mina hundar. Ofta kommer jag på att just i denna stund läser kanske många människor i böckerna, eller ser predikningarna och att Gud arbetar genom dem.

Jag kan inte göra någonting i egen kraft, för jag talar inte ens språket i Tjeckien och Slovakien. Gud inlemmar så många människor i detta arbete. Jag behöver alltid tolkar, syskonen i församlingarna, hela förberedelsen och genomförandet. Ofta handlar det om syskon som annars inte har någon uppgift i församlingen, men som genom detta arbete får en uppgift och får uppleva hur upplyftande det är att vara trogen i det lilla. Jag har många berättelser om människor som fått sina liv förvandlade just på grund av detta.

En kvinna blommade upp under veckan på ett sätt som inte gick att fatta. Hon kom för att hjälpa till med böckerna vid borden. Min tolk fick förhinder, men jag hade på omvägar hört att hon till-

bringat en del tid i Australien, och frågade om hon kunde tolka. Hon blev förskräckt, men gjorde det riktigt bra och det blev allt bättre. Så frågade hon om hon kunde få sjunga. Hon hade i hemlighet börjat sjunga hemma, och ser man på – hon sjöng perfekt! Människor stannade och lyssnade. Vilken berikande upplevelse!

Idag ger hon andliga konserter i Slovakien och tusentals berörs av Gud. Vid slutet av veckan vittnade hon och berättade för församlingen, att hon sedan många år haft självmordstankar för att hon inte kände sig vara till någon nytta. Men nu hade hon hittat sin plats. Gud förberedde henne i det fördolda. Så fick hon vara trogen i det lilla.

En broder hade fått en blodpropp i hjärnan och var inte i skick att arbeta efter operation och rehab. När han kom till våra möten tänkte jag faktiskt: ”Nå, vem vet om han blir ett plus eller ett minus.” Jag var rädd att människor skulle avskräckas av honom, men så lycklig jag blev! Denne man hade flest samtal med människor. Han var så vänlig och empatisk. Ofattbart! Flera pastorer var engagerade och alla var förundrade över det som skedde. Så många människor ville tala med honom. De var så tack samma efteråt att de kramade om honom när de skulle gå vidare. Jag måste le ännu idag när jag minns blickarna hos alla dem som inte trodde att han skulle kunna brukas till någonting. Jag har lärt känna honom väl, för han gladdes så över att få tjäna, att han reste med mig till flera städer och hjälpte till. Det är min stora glädje att se andra människor bli tillfreds och mogna – inte bara i tron, utan även i handling, där de får ge vidare det lilla de fått!

Jag är så tacksam till Gud att jag fått bevittna bispisningen av 5 000 i Tjeckien och Slovakien. Därför är jag viss om att Gud har en plan också för Sverige och de enskilda samhällena. Frågan är bara om han finner lärjungar som är beredda att låta sig integreras i hans verk. Jag hoppas att denna bok kan bli en inspiration i denna riktning.

Hur kan vi arbeta för en verklig väckelse?

Vi måste fråga oss vad målet är. Tecken och under? Att massorna tror på namnet Jesus på det sätt som de gjorde i Jerusalem (Joh 2:23-35)? Är vi nöjda när tusentals springer omkring och söker ännu fler under, som folket gjorde efter att Jesus mättat 5000? Jesus drog sig undan! Sann väckelse har en annan riktning och en annan kvalitet!

1. Vi ska be att Gud uppenbarar Kristus för oss, så att vi blir gripna av honom. Vi kan be om detta för oss själva, för andra troende och församlingar, men också för oomvända.
2. Vårt mål bör vara, att Jesus Kristus och hans frukter blir förverkligade i vårt väsen, vår karaktär och vårt liv.
3. Vi bör koncentrera oss på detta första verk som Kristus gör i oss.
4. Vi måste förstå den andliga potential som finns i de små tingen, som vi tagit emot från Jesus. Ja, vi måste bekänna Kristus själv i detta och ge honom vidare.
5. Vi bör eftersträva att leva i Andens fullhet och njuta av Andens frukter så att dessa blir möjliga att erfara för andra. Var så säker – alla har denna andliga hunger, även när det motsatta uttalas. Jesus är svaret för vår värld idag.
6. Vi behöver lära oss att känna igen den andliga potentialen i svåra situationer och lära oss att de kan bli till välsignelse i Guds hand.
7. Vi måste bli uppmärksamma på Guds konkreta ledning, eftersom tillfällen till vittnesbörd finns, då Kristus kan få bli det ljus människor behöver i kriser och svåra situationer.

8. Vi behöver också uppmärksamma Guds konkreta ledning när det gäller Andens gåvor och lära oss att inte tillgripa dem när och hur som helst, utan så som Gud vill.
9. Självklart kan vi också be om tecken och under. Men vi måste förstå att en väckelse inte nödvändigtvis börjar med dessa, utan genom de föregående åtta punkterna. Om Gud verkar genom tecken och under, måste vi låta Guds Ande visa vad de tyder på, vad vi ska förstå och lära oss. Vi bör ta chansen att visa människor på det största undret genom tiderna – det som skedde på korset.
10. Kanske är det så att du tillsammans med andra trossyskon ber om väckelse på det sättet. Tänk då på vad de åtta gamla damerna upplevde. Visst finns det hopp för människor i din omgivning! Ur en sådan bönegemenskap har ofta en väckelse uppstått. Det fick jag uppleva i Tjeckien.

Låt oss be och söka Guds ansikte. Låt oss bekänna Kristus som vårt liv och förkunna honom. Låt oss vara trogna i det lilla och ge vidare det vi har fått. Jesus vet redan vad han vill göra.

”Ty vem vill förakta den ringa begynnelsens dag?” Sak 4:10

Tillägg

På svenska finns redan boken "Mer än under". Flera människor berättar om vad de varit med om tillsammans med Gud. Många har upplevt äkta under, men de behövde uppleva mer för att känna Jesus, bli räddade och förnyade. Denna bok passar för icke omvända, men även för omvända.

Sedan har boken "Gudsbeviset" utgetts. I den pekar jag på hur profetior och uppfyllelser av dem visar på Guds sätt att arbeta, hans allvishet och allmakt. Denna bok är en uppmaning att själv studera Bibeln.

Som avslutning vill jag peka på att jag håller evangelisations-satsningar, möten och konferenser med samma tema som denna bok, men även i andra ämnen t.ex. evangeliska teman. Jag bor för tillfället i Åsele och är integrerad i det arbete, som har med Himlahägn att göra. Tror du att vi kan hjälpa dig, så ta gärna kontakt. Mer informationer finns på vår hemsida. Jag skulle glädjas över att kunna besöka även andra församlingar oavsett om de är små eller stora. Det kommer inte att vara beroende av finanser.

Finns intresse för detta kontakta då: novak.kor@gmail.com

